

Miért kellett meghalnia Kennedy elnöknek?

(Első rész)

Az elmúlt évszázad a háttérhatalom fokozatos uralomra jutásának az évszázada volt. A központilag irányított világállam létrehozása a XX. században csaknem teljesen befejeződött. Az utolsó simítások még hátravannak, de a következő évtizedekben tanúi lehetünk a nagy mű megszületésének. A háttérhatalom uralkodó elitje a nemzetközi pénzügyi közösség uralmának a kiépítéséhez az eszközök széles skáláját vette igénybe. A nemzetközi pénzoligarchia szolgálatában álló történészek tagadják a háttérhatalom létezését, és azt is lehetetlennek tartják, hogy a világ pénzviszonyai, a világgazdaság egésze, valamint a nemzetközi kereskedelem vonatkozásában létezhet egyáltalán központilag koordinált irányítás. Aki azt állítja, hogy egy ilyen központi irányítás létezik, azt az összeesküvés elmélet hirdetőjének nevezik, mert a háttérhatalom íratlan alkotmányának legfőbb szabálya szerint háttérhatalom nem létezik, és a központi irányítás is csak az összeesküvés elmélet híveinek az elmeszüleménye. Nos, aki meg akarja ismerni a világtörténelem mozgatórugóit, mindenféle elmélet nélkül is beleütközik a háttérhatalom létezésébe.

Ma a világrendszer döntő tényezője az Egyesült Államok, a világ legnagyobb pénzügyi, gazdasági és katonai hatalma. A háttérhatalomnak ahhoz, hogy globális stratégiáját megvalósítsa, szilárdan kézen kell tartania az Egyesült Államok feletti uralmat. Egyre több amerikai érzi, tapasztalja és tudatosítja, hogy hazáját ez a háttérhatalom irányítja. Az összeesküvés valóságának empirikus kutatói, akiket a háttérhatalom amolyan "elméletgyártóknak" szeret minősíteni, már több évtizede állítják, hogy a hatalmas ország politikai és társadalmi viszonyait döntően a szervezett pénz hatalom határozza meg. A szervezett pénz hatalom az arctalan pénzviszonyok mögé rejtőzve konspiratív módon működik. Az amerikaiak többsége csak a politikai élet felszíni jelenségeit érzékeli: háború Vietnamban, betörés a Watergate Szállodába, botrány a Fehér Házban, lemondásra kényszerítenek egy elnököt, egy alelnököt, egy másik elnököt pedig merénylők tesznek el láb alól, egy elnökjelöltet pedig lelőnek. Szinte minden évre jut politikai botrány. Belépett az amerikaiak életébe a sokkhatást kiváltó terrorizmus is. 1995. április 19-én Oklahoma City-ben a közhivataloknak is helyet adó irodaépület, a Murrah Building ellen, 2001. szeptember 11-én pedig a New York-i Világkereskedelmi Központ és a washingtoni Pentagon ellen intéztek ezrek életét kioltó terrorista támadást.

A pénzoligarchia által vezérelt XX. században egy sor politikai gyilkosságot követtek el az Egyesült Államokban is, ugyanakkor gondos kezek a háttérből elintézték, hogy a nyomozás ne derítse ki az igazságot és a valódi bűnösök ne nyerjék el büntetésüket. Így például a felfűjt Watergate-botrány kapcsán tartott tárgyalás sokkal inkább az eltussolást, mint az igazság kiderítését szolgálta. A Watergate-ügy mögött meghúzódó igazi erők nem lettek kérdőre vonva és szerepük nem lett kiderítve. A Hunt-ok, a Liddy-k a McCord-ok, de még Nixon is csak bábú volt ebben a sakkjátszmában. Valamennyien valaki más számára dolgoztak, aki a háttérben meghúzódva adta a megbízásokat és ellenőrizte tevékenységüket. A játszma tétje az Egyesült Államok kormánya feletti ellenőrzés közvetlen kézbentartása volt. Amerika ilyen ellenőrzése nélkül a háttérhatalom nem képes kiépíteni a Globális Uniót, és a világot irányító központi kormányzatot. A háttérhatalom stratégiái, irányítói, utasítás adói a mai napig nem kerültek felelősségre vonásra. Az események valódi mozgatói ma is közöttünk járnak, irányítják vállalat birodalmaikat, bankjaikat, és kézen tartják a háttérből az egész politikai és pénzügyi gépezetet.

Az Amerika feletti ellenőrzés hálózatának a kiépülése nem a Watergate-üggyel kezdődött 1972-ben. A nemzetközi pénzügyi közösség először az Egyesült Államok pénzügyi rendszerét vette ellenőrzése alá 1913-ban. A monetáris hatalom megszerzésével aztán fokozatosan az

irányítása alá került az ország gazdasági, politikai, és kulturális élete is. A két világháború után azonban már fontossá vált a törvényhozás és a Fehér Ház közvetlen ellenőrzése is. A koreai háború idején a háttérhatalomnak a katonai és a kormányzati szférába beépült hálózata rájött, hogy viszonylag könnyű a washingtoni törvényhozás, a kongresszus, és az amerikai közvélemény manipulálása és félrevezetése. Ezt követően az egyre több hatalomra vágyó pénzügyi oligarchia újabb és újabb hatalmi pozíciókat szerzett meg magának. Amikor 1963. november 22-én, a texasi Dallasban a Dealey Plaza-n eldördültek a gyilkos fegyverek, és John Fitzgerald Kennedy holtan terült el, ütött a háttérhatalom órája. A hatalmi elit hálózata ekkor a közvetlen ellenőrzése alá vonta az Egyesült Államok első számú emberét, és az elnöki hivattal együtt járó jogköröket. Az eltávolított Kennedy többé nem okozott problémát. Arról is gondoskodtak, hogy utódja, Lyndon Johnson, az emlékezetébe vesse a gyilkos fegyverek hangját.

A háttérhatalom elsősorban úgy ellenőrzi a Fehér Házat, hogy oda csak az általa kiválasztott személyek kerülhetnek be. Pénzügyi eszközökkel és informális kapcsolatrendszerével kézben tartja a két nagy amerikai politikai párt gépezetét. Ezen a gépezeten csak a háttérhatalom által gondosan kiválasztott jelöltek juthatnak keresztül, válhatnak hivatalosan elnökjelöltté, s végül elnökké. A választásoknak a háttérhatalom szempontjából nincs is tétje, mert akár demokrata, akár köztársaság párti elnökjelölt lesz a győztes, az mindenféleképpen általa kiválasztott és jóváhagyott személy lesz, aki majd a hatalmi elit szempontjából minden lényeges kérdésben végrehajtja a kapott utasításokat. 1960-at megelőzően azonban - nagyon ritkán -, de előfordulhatott, hogy nem a pénzügyi oligarchia által legkedveltebb személy került a Fehér Házba. Ilyen személy volt maga **John F. Kennedy** is. Ha a háttérhatalom olyan konfliktusba keveredett a Fehér Ház lakójával, amelyet nem tudott hagyományos módon megoldani, akkor végső eszközként merénylet szervezésével távolította el hivatalából. Ez azonban olyan eszköz, amihez a háttérhatalom sem szívesen nyúl, mert sokkhatást vált ki a társadalomból és átmenetileg destabilizálja az állam működését. Kennedy halála óta csak egy elnök - a republikánus Reagan - ellen hajtottak végre merényletet. Ennek a merényletnek is homályos a háttere és a szálak itt is a háttérhatalom rejtett kulisszái mögé vezetnek.

Az évszázad bünténye

Visszatérve a Kennedy elleni merényletre, ma már csaknem pontosan rekonstruálni tudjuk, hogy mi történt azon a nevezetes napon, és azt is alá tudjuk támasztani, hogy a Kennedy elleni merényletet joggal nevezhetjük a XX. századi Amerika szempontjából az "évszázad büntényének". Aki vette a fáradságot, hogy tanulmányozza a merénylet körülményeit, az ma már tudja, hogy John Kennedyt nem egyedül cselekvő, magányos merénylet ölte meg, hanem felbérelt profi bérgyilkosok csoportja. A Lyndon Johnson elnök által a merénylet utáni héten létrehozott **Warren Bizottság, amely nevét Earl Warren-ről, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának az akkori elnökéről** kapta, hivatalosan közzétett jelentésében a leghatározottabban azt állította, hogy **Lee Hervay Oswald** egyedül követte el a merényletet. A Warren Bizottság hivatalos álláspontja szerint Oswald három lövést adott le a texasi iskolakönyv raktár épületének a harmadik emeletéről. Rejtekhelye a jobboldali első ablaknál volt.

Ha valaki ezt a bizottság által előadott történetet bizonyítékokkal kellően alátámasztva megcáfolja, akkor megdől a magányos gyilkos elmélete is. Ugyanakkor a kutató szembe találja magát egy olyan - sok irányba elágazó és gondosan rejtőzködő - hálózat létezésével, amely szervezeten végzett Kennedy elnökkel. **L. Fletcher Prouty** 23 évet szolgált az amerikai légierőnél, és ezredesi rangra emelkedett, 1955-től 1963-ig összekötő tiszt volt a Pentagon és a CIA között. A légierő főhadiszállásán ő irányította azt a részleget, amely logisztikai támogatást nyújtott a CIA titkos műveleteihez világszerte. Később a védelmi miniszternél, majd pedig az egyesített vezérkari főnöknél teljesített szolgálatot. Prouty közvetlenül ismerte azt a mechanizmust és eljárási módot, ahogyan a CIA végrehajtotta titkos

akcióit. Nos, az ő álláspontja szerint a merénylet háttérirányítói **legalább négy professzionális bérgyilkost** alkalmaztak. A háttérhatalom kézben tartotta a dallasi rendőrséget, az ottani serif hivatalát, az FBI-t, a titkosszolgálatot és a CIA-t. Ennek a hálózatnak módjában állt ellenőrizni azokat a kormányzati intézményeket, ahol elkészítették az elnök, az alelnök, valamint az elnökjelölt utazási terveit. Ugyancsak ellenőrizték a Kennedy kormány valamennyi tagjának a mozgását. A hálózat informális módon parancsokat tudott eljuttatni a hadsereg vezetéséhez és rendelkezésére álltak a tömegtájékoztatási eszközök is. E hálózat parancsára ölte meg Jack Ruby Oswaldot, és ugyancsak e hálózat befolyásos vezetői intézték el, hogy a bírósági eljárás ne Texasban folyjon. Az állami vizsgálatot és a bírósági eljárást - egészen a Warren Bizottság jelentéséig - végig az ellenőrzésük alatt tartották. A Kennedy gyilkosság eltusolása érdekében hatalmas kampány indult már a halál pillanatában. **Penn Jones**, a makacs texasi újságíró, egész életét annak szentelte, hogy összeállítsa annak a 85 személynek a listáját, akik Kennedy meggyilkolása óta hirtelen elhaláloztak, vagy nem természetes módon fejezték be életüket azért, mivel túlságosan sokat tudtak.

Az összeesküvő csoport arról is gondoskodott, hogy Kennedy alelnöke és utóda - Lyndon Johnson - a helyszínen legyen, hallja a gyilkos fegyvereket, és lássa meghalni az elnököt, hogy átélje a nyomasztó visszatérést a halott elnök gépén Washingtonba. Ettől a naptól kezdve Lyndon Johnson többé nem az a magabiztos, könnyed texasi, aki korábban volt. Halála előtt el is mondta régi barátjának **Tom Jánosnak**, hogy ő tudta, nem Oswald ölte meg Kennedyt. A hivatalos történészek még mindig a Warren Bizottság jelentését fogadják el, de az amerikaiak többsége már nem hisz ennek a nyilvánvalóan manipulált dokumentumnak. 1963. november 28-án a titkosszolgálat azt jelentette, hogy a merénylet során **három lövés** dördült el. Az **első** az elnököt, a **második** John Connally texasi kormányzót és a **harmadik** megint az elnököt találta el. A titkosszolgálat szerint további lövések nem voltak. 1963. december 9-én az FBI is azt állapította meg, hogy három lövést adtak le, ebből kettő eltalálta az elnököt, egy pedig John Connallyt. Az FBI megerősítette a titkosszolgálat jelentését, miszerint további lövésekre nem került sor. 1964. szeptember 27-én a Warren Bizottság is közzétette saját 26 kötetnyi jelentését, amely szintén azt állapítja meg, hogy mindössze három lövést adtak le. Ma már azonban kétséget kizáróan bizonyítható, hogy mind a titkosszolgálat, mind az FBI és a Warren Bizottság tévedett. A merénylet színhelyén nézőként jelenlévő **Abraham Zapruder** egy 6,8 másodperces filmet készített az eseményekről. A film, amely a JFK elleni merénylet jeleneteit mutatja a kezdetektől a végéig, felbecsülhetetlen mértékben járult hozzá az egész ügy megfajtásához. Először is pontosan rögzítette a bűncselekmény lefolyásának időrendi menetét. Nem túlságosan nehéz meghatározni, mikor adták le az első lövést, és azt is pontosan ki lehet számítani belőle, hogy mikor adták le az utolsót. Minderre lehetőséget nyújtanak a film képsorai. Ezt a filmkockák alapján végzett számítást csak az befolyásolná, ha egy másik merénylet jelenlétét is feltételeznénk. Ezt a lehetőséget a Warren Bizottság azonban kategorikusan kizárta. Így tehát abból kell kiindulni, hogy 6,8 másodperc alatt Oswald képes volt leadni három lövést a könyvraktár harmadik emeleti ablakából. Ugyancsak fontos azt hangsúlyozni, hogy az állítólagos fegyver egy olcsó olasz Mannlicher-Carcano volt, amelyet postai úton lehet vásárolni, és egyszerre csak egy lövést ad le.

Egy másik körülmény is megkérdőjelezte a Warren Bizottság állításait. A Dealy Plaza-n állógáló **James Tague**-t, aki Zapruderhez hasonlóan nézőként volt jelen, eltalálta egy kis betondarab, amit egy golyó szakított ki a közelében lévő betonjárda szegélyéből. Tague ezt jelentette a kórháznak. Most már volt egy másik jelenlévő is, akit a leadott lövés nyomán eltalált egy betondarab az adott 6,8 másodperc időn belül. Ez arra kényszerítette a Warren Bizottságot, hogy elfogadja: a második lövés nem találta el sem Kennedyt, sem Connallyt. Ez bonyolította a feladatokat. Ugyanis sem a titkosszolgálat, sem az FBI nem számolt be egy

eltévedt golyóról. Azt jelentették, hogy csak három üres töltényhüvelyt találtak, és nem volt tölténytár Oswald ablakánál. Mindkét szolgálat egybehangzóan állította, hogy három lövést adtak le, kettő eltalálta Kennedyt, egy pedig Connallyt. Az FBI később megtalálta a kis karcolást a betonjárda szegélyén, megvizsgálták a washingtoni laboratóriumokban és megállapították, hogy a kis bevésődést valóban egy golyó okozta a betonjárda szegélyén. A Zapruder film egyértelműen mutatja, hogy az elnök feje volt átlöve, és az elnök szétloccsant agyvelejének a darabkái mintegy 35 méter távolságban voltak fellelhetőek. Ha kitartunk a három lövés verziója mellett, akkor ezt a harmadik lövésnek kellett okoznia. A Warren Bizottság jelentése szerint az elsőként leadott lövés golyóját 45 perc múlva megtalálták a Parkland Kórházban, több mint 4 kilométerre a tett színhelyétől. A Warren Bizottságnak ezt a nyilván mesészerű álláspontját tálták fel később az amerikai népnek, hogy fogadja el valóságnak. **A csodával határos módon gyilkos erejű első lövés** a kulcsa a Warren jelentés hiteltelenségének. Már említettük, hogy a hivatalos álláspont szerint három golyót lőttek ki. A 2. számú golyó, amely súrolta a járdaszegélyt, megsértette az ott tartózkodó járókelőt, James Taguet. A Titkosszolgálat és az FBI ezt a tényt mellőzte és a Warren Bizottság pedig könnyedén túltette magát.

Ha abból indulunk ki, hogy a gyilkos hatodik emeletről leadott lövése eltévesztette az elnököt, ezért golyója a járdaszegélyt súrolta, nem lenne téves azt hinni, hogy ez a 2. számú golyó volt az, amelyik az elnök kocsija mellett ütközött a járdaszegélybe. Ez azonban mégis téves következtetés lenne. Ugyanis ez a golyó a következő utcánál találta el a járdaszegélyt, egy olyan helyen, amely kétszer akkora távolságra volt a lövés leadásának helyétől, mint az elnök autója. A Kennedyt szállító autó az Elm Streeten haladt, James Tague pedig a Main Streeten várakozott. Ha tehát a golyó Oswald fegyveréből származott volna, akkor ő olyannyira eltévesztette a lövést, hogy az jobbról elkerülte Kennedy elnököt 6 m 51 centire, elhaladt felette 10 méter 23 centivel, és 27 méter 90 centi helyett 80 méter 60 centit haladt. Ez hihetetlenül nagy céltévesztés egy olyan ember részéről, akiről azt feltételezik, hogy ő lőtte ki a **"Specter Miracle Bullet"**-et (a "kísértetiesen csodálatos első golyót") és ő az, aki szétlőtte az elnök koponyájának a jobb oldalát a harmadik lövésével, miután kétszer is újratöltötte elavult - egylövéses - fegyverét összesen 6,8 másodperc alatt.

Ez hihetetlenül hangzik, és valóban életszerűbb az a feltételezés, hogy ezt az elhibázott lövést sokkal alacsonyabb pontról adták le, olyan helyről, amely egyvonalban lehetett a járdaszegélyen hagyott karcolással és az elnök fejével. Más szavakkal ez csak a célpont kicsi eltévesztése lehetett. Ez a feltételezés a merénylet bűvőhelyét valahol a Dal Tex Building közelében helyezi el, esetleg a második szinten található vészkijárat vaslépcső alatt. A kutatóknak nem volt nehéz egy másik lövést is találniuk, amelyet Oswald nem adhatott le. A Zapruder film világosan rögzíti a lövés leadásának az idejét, a Z-189-el jelölt filmkockánál. Vagyis a film megjelöli az autónak a helyét ennél a filmkockánál. Ahol az elnök autója haladt, megszakított fehér vonalak választották ketté az utat, és pontosan be lehet jelölni, melyik időpontban hol volt az autó, és a leadott lövések idején milyen helyzetet foglalt el. Ismerve mindezt meg lehet húzni pontosan a vonalat az elnök kocsijától Oswald "rejtekhelyéig" a Z-189-es filmkocka időpontjában. Ebben a folyamatban szembesülnünk kell a Warren Bizottság egy másik megmagyarázhatatlan elnézésével. A könyvraktár épülete előtt áll ugyanis egy hatalmas tölgyfa. 1960. novemberében a fa olyan magas volt, hogy lehetetlenné tette lövés leadását a könyvraktárnak Oswald által elfoglalt ablakából abban az időpontban, amikor az elnök autója a Z-189-es filmkockánál tartózkodott. A legkorábbi időpont, amikor Oswald tartózkodási helyéből lövést lehetett leadni, az a Z-210-es filmkockánál van. Ugyanis ebben az időben már a fa nem akadályozta a célzást. Vajon mire gondolhatott a Warren Bizottság? Ezt nem tudjuk megmondani. Tény az, hogy nem vett tudomást a hatalmas tölgyfáról. Felmerül a kérdés, hogy ki adta le a lövést a Z-189-es filmkocka időpontjában? **L. Fletcher Prouty** több mint egy évtizedig dolgozott ezen a problémán. Sokan mások különböző

szakmai felkészültséggel ugyancsak kutatták e rejtély megfejtését. Az egyik legkiválóbb ilyen kutató, **Richard Sprague**, nagy felkészültségű komputer szakember és fényképelemző. Mintegy 510 különböző fényképfelvétel készült a merénylet előtt, alatt és után, valamennyi egy órán belül. Sprague 75 helyszínen tartózkodó fényképészt számolt össze, akik közül 30 hivatásos fotós volt, s akik különböző újságoknak, televízió stúdióknak és hírügynökségeknek dolgoztak. A merénylet részleteinek felkutatásában kiváló munkát végzett

R.B. Cutler, **Ray Marcus**, **Hosiah Thompson**, **David Lifton**, valamint **Fred Newcomb** és **Jones Harris**, akik önállóan dolgoztak, és Sprague-hoz hasonlóan alaposak voltak.

A ma embere számára is meglepő, hogy a Warren Bizottság egész munkája során mindössze 26 képet tanulmányozott az elérhető 510-ből. Az FBI is mindössze 50-et vizsgált meg belőlük. A Warren Bizottság vezetői a 30 hivatásos fotóriporterből csak négyet interjúvoltak meg és a több száz rendelkezésre álló fényképből csak egy tucatnyit láttak. Aki szembesül ezzel a ténnyel, abban nyomban felmerül a kérdés, hogyan lehetséges az, hogy egy ilyen fontos ügyben vizsgálatot folytató Bizottság előtt a leglényegesebb bizonyítékokat titokban tartják. A Bizottságnak tagja volt **Gerald Ford** is, aki Nixon után 1974-től 1976-ig az Egyesült Államok elnöke volt. A nagy tapasztalatú és tekintélyes politikus azonban a Warren Bizottság tagjaként nem láthatta a helyszínen készült dokumentációs fényképeket. Összesen 25.000 kockányi fénykép készült mindössze egy óra alatt a Dealy Plaza-n a merénylet idején. Ez magába foglalja a filmfelvevők képeit, amelyek közül számos rendkívül lényeges információkat nyújtott, amikor kockáról kockára átnézték a felvételeket. Ha ezeket a képeket szakértők időrendben összerakják és elemzik, a merényletet megelőző 5 perctől a merénylet utáni 90 percig, akkor az igazság kiderítését szolgáló fontos tényekre bukkanhattak volna. A Warren Bizottság helyett ezt a munkát Sprague és munkatársai végezték el.

Az "esernyős" ember

A képek időrendi elemzése olyan meglepő és pontosan ismétlődő jelenségekre hívja fel a figyelmet, mint például az úgynevezett **"umbrella man"**, vagyis az "esernyős ember". Amint az elnök autója a Houston Street sarkánál ráfordult az Elm Streetre, a képek egy embert mutatnak az útjelző táblánál, annak a helynek a közvetlen közelében, ahol az elnököt megölték. Az illetőnél egy zárt esernyő volt, amit úgy hordott magánál, mint egy sétapálcát. Tudnunk kell, hogy világos nappal volt és esőnek semmi jele. A Dealy Plazan senki más nem tartott esernyőt magánál.

Amint a lövéseket leadták, számos képen látható ugyanez az ember, de már nyitva van az esernyője és a feje fölé tartja. (Ez jeladás is lehetett). Más képek később már úgy mutatják, hogy az esernyő lefelé mutat az oldalánál. Noha mindenki más futott a merénylet színhelyéről, vagy izgatottan toporgott, az esernyős ember nyugodtan állt a helyén és figyelte a történeteket. Ő egyike azoknak, akik utoljára hagyták el a helyszínt. Az esernyős ember, mint már említettük, számos fényképen feltűnik. Ha a Warren Bizottság látta volna a róla készült fényképeket, akkor egész biztosan gyanút fog és elrendelte volna a kihallgatását. A Warren Bizottság tagjai azonban nem láthatták ezeket a fényképeket. Ezért soha nem nyomoztak az esernyős ember után, és személyazonosságát sem állapították meg. Ez nem tekinthető szokásos elnézésnek. Ez az igazságszolgáltatás szokatlan és veszélyes kijátszása. Ki az, aki így irányította a vizsgálatot? Hogyan lehetett ezt a súlyos bizonyítékot visszatartani a Warren Bizottság vezetőjétől, az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága elnökétől? Igen hiszékenynek kell annak lennie, aki ekkora horderejű hibát egyszerű elnézésnek, vagy melléfogásnak minősít. Ezért kulcsfontosságú kérdés az, miként volt lehetséges a Warren Bizottságtól ezt a bizonyítékot eltitkolni?

Amikor ehhez a kérdéshez érkezünk, akkor szembesülnünk kell az összeesküvés lehetőségével. Ugyanis csak egy jól megszervezett, a biztonsági szervek legfelsőbb döntéshozóit is elérő összeesküvés adhat magyarázatot erre a kérdésre. Az összeesküvés kiterjedt az egész merényletre. Most azonban az összeesküvésnek arról a szakaszáról írunk,

amelynek célja a merénylet igazi tetteinek az eltitkolása, és egy hamis alibi-magyarázatnak a közvéleménnyel való elfogadtatása volt. Ez az eltitkolást és félrevezetést célzó összeesküvés ugyancsak elő volt készítve és a kezdettől fogva meghatározta a Warren Bizottság munkáját. Nevetséges azt feltételezni, hogy a Bizottság valamennyi tagja tájékozatlan és könnyen félrevezethető balek lett volna. Ennek az ellenkezője az igaz. Azt sem feltételezhetjük, hogy nem állt hatáskörükben több tény, bizonyítékot, alaposabb nyomozást és meggyőzőbb eredményeket követelni. Ha viszont nem tekintjük csupán jószándékú hiszékenységnak a Warren Bizottság mulasztásait, akkor maga a Bizottság is részese a merénylet valódi tetteinek az elrejtését célzó összeesküvésnek.

Figyelembe kell vennünk, hogy a titkosszolgálat és az FBI jelentései egybehangzóan állították: három lövést adtak le, viszont nem tesznek említést egy elhibázott lövésről. Figyelembe kell venni azt is, hogy a Warren Bizottság is három leadott lövésről tesz említést azzal a módosítással, hogy ezek közül az egyik célt tévesztett. Arra is figyelemmel kell lenni, hogy a Warren Bizottság jelentése mellőzi: Kennedy feje hátra és balra modult el. Tartsuk azt is szem előtt, hogy a vizsgálatot végző Warren Bizottságnak mindössze három tagja látta levetítve a Zapruder filmet és a Bizottság nem vizsgálta ki azt a körülményt, hogy három különböző golyó találta el Kennedyt. A negyedik Connally texasi kormányzót érte. Azt is számításba kell vennünk, hogy a Warren Bizottság nem vett tudomást az "esernyős emberről".

A "kommunikációs" ember

Azonban nemcsak az "esernyős ember" gyanús. Bárki mondhatja ma is, hogy lehetett teljesen ártatlan és ártalmatlan személy, de miért nem tettek legalább kísérletet a beazonosítására és a kihallgatására. Feltűnik a képeken egy másik gyanús alak, az úgynevezett **"kommunikációs" ember** is. Ő a lövések idején a Huston és az Elm Street közelében vegyült el a tömegben. Az egyik fénykép jól mutatja, hogy egy adó-vevő rádiókészülék volt a bal csípőjén lévő zsebben, amelyből drót lógott ki. Ez volt az antenna. Mit mondott a Warren Bizottság erről a jelentésében? Egy szót sem veszteget rá. Ugyanis nem látták tagjai a "kommunikációs" emberről készült fényképeket sem. De ez az ember ismert. A nevét is tudjuk: **James Hicks**, és egy elmeorvosintézet zárt osztályára került gondos ápolás végett.

Rendelkezésünkre áll a Warren Bizottság jelentésének teljes szövege, de nem szükséges áttanulmányozni a hatalmas kötetet ahhoz, hogy meggyőződjünk: összeesküvéssel állunk szemben, és L. Harvey Oswald csupán figyelemelterelő baleknak, "patsy"-nak volt kiválasztva. Jack Ruby dallasi lokáltulajdonosnak azért kellett megölnie, hogy ne derüljön ki valódi szerepe. Nem kell különleges szakértelem annak a megállapításához, hogy mindez aligha csak úgy magától - véletlenül és összefüggéstelenül - történt, hanem a valóságban mindez gondosan megtervezett, összehangolt cselekvéssorozat eredménye volt. Létezett tehát egy összeesküvés az elnök megölésére. Ha egyszer már eljutunk oda, hogy megállapítjuk: nem magányos merénylő ölte meg Kennedyt, akkor már nagyon nehéz visszafordulnunk és mellőzni az összeesküvés tényét. Ugyanis nyomban felmerül a következő kérdés, hogy kik és miért akarták megölni az elnököt? Ezekkel a kérdésekkel kell szembenéznünk, megtalálnunk a helyes válaszokat, és ha ez sikerül, akkor válhat igazán történelemmé az, ami 1963. november 22-én Dallasban lejátszódott. Amíg nem tudjuk az igaz választ, addig velünk marad ez a kérdés. Az igaz válasz megtalálása azonban rendkívül bonyolult feladat, és erre rendelt állami szervek - a kormányzat - közreműködése nélkül nem is lehetséges. A jogállam becsületes kormányzata nem kerülheti meg ezt a feladatot. Ezért jogos a kérdés, hogy az eddigi kormányok vajon miért mellőzték a Kennedy gyilkosság igazi hátterének a feltárását, a valódi tények felderítését, és a közvéleménnyel való megismertetését? Erre csak az a válasz adódik, hogy a háttérerőknek az az összeesküvése, amely eltette az útjában álló Kennedy elnököt, amely el tudta érni, hogy a Warren Bizottság ne tárja fel a tényeket, azt is meg tudta akadályozni, hogy az eddigi kormányok pótolják e történelmi mulasztást.

A merénylet forgatókönyve

Ma már lehetséges rekonstruálni ennek a nagyszabású összehangolt akciónak a forgatókönyvét. 1963. szeptemberében Kennedy Miami-ba látogatott. Tartózkodását megelőzően a floridai metropoliszban alkalmazásban lévő egyik rendőrségi informátor rájött, hogy folyamatban van egy összeesküvés, amelynek a célja Kennedy elnök meggyilkolása vagy Miami-ban, vagy valamelyik másik városban. A floridai nagyváros rendőrsége az előírásoknak megfelelően továbbította ezt az információt az FBI-nak, az FBI pedig átadta a Secret Service-nek, vagyis az elnök biztonságáért felelős titkosszolgálatnak. Ezért, amikor Kennedy Miami-ba érkezett, kellő védelemben részesült. Többek között helikopter szállította a repülőtérre szálláshelyére. Ez volt az összeesküvés kezdete és ettől az időponttól kezdve az FBI-nak és a titkosszolgálatnak teljes készenlétben kellett volna lennie. Vajon miért nem riadóztatták e két szolgálat tagjait? Kik voltak azok, akik ezt megakadályozták? Ma már tudjuk, hogy ez nem Lee Harvey Oswald, nem Hruscsov, az akkori szovjet vezér, és nem Castro, a kubai diktátor volt. Még ezt megelőzően - politikai célokból - egy texasi utat is tervbe vettek az elnök számára. Eszerint JFK ellátogat San Antonio-ba, ahol beszédet mond az ottani légitámaszpont újonnan elkészült egészségügyi létesítményeinek a megnyitására. Ennek kapcsán azt is javasolta valaki, hogy az elnök látogasson el Fort Worth-be. A városban működő General Dynamics Corporation akkoriban kapott több milliárdos megrendeléseket, és ez jó alkalom lett volna a választások előtt álló Kennedy számára, hogy szavazókat szerezzen magának Fort Worth-be tett látogatásával. A texasi helyzet ismerői azonban figyelmeztették az elnököt, hogy ha Texasba utazik, Dallast nem lehet kihagyni. Ezért a Miami-ból érkező figyelmeztetések ellenére **Jerry Bruno**, Kennedynek a munkatársa, aki az elnök utazásainak a megszervezéséért volt felelős, Dallasba utazott. Ugyancsak az út előkészítésén dolgozott a Fehér Ház részéről **Kenneth O'Donnell**. A kettőjük által előkészített úti programot azonban hirtelen megváltoztatták. Felmerül a kérdés, hogy kik voltak azok, akik átírták az elnök úti programját? Ki volt az, aki a szokatlan kitérőkkel teli útvonalat választotta a Dealey Plaza irányába? Egyikük sem Kennedy előbb megnevezett két munkatársa volt. Ezt követően az egész szervezés kezdett egyre bonyolultabbá válni. Valaki előállt azzal, hogy a texasi származású alelnöknek, Lyndon B. Johnsonnak, is el kell kísérnie Kennedyt, és a kíséretben ott kell lennie John Connally texasi kormányzónak is. Ehhez még hozzátehetjük azt is, hogy valakik a háttérből azt is ajánlották, hogy Richard M. Nixon is Dallasban legyen ezen a napon.

A felsorolt személyek jelenlétének biztosítása a tervezett merénylet színhelyén mélyebb értelmet is hordoz. A merénylet életreszóló leckét adott a jelenlétüknek. A bűnrészességet megközelítő jelenlétük később megfelelő nyomást gyakorló eszköznek bizonyult a háttérhatalom számára. E megállapítás alátámasztására tegyünk egy kis történelmi kitérőt. A Secret Service-t, az amerikai titkosszolgálatot, 1860. június 23-án alapították. Ezért amerikai mércével mérve már régi, büszke hagyományokkal és nagy szakmai felkészültséggel rendelkező szervezetnek számít. Fletcher Prouty jól ismeri ezt az intézményt. Így többek között bennfentesként tudja, mit jelent az, amit "Protection"-nek (védelemnek) neveznek. Az 1943-ban tartott kairói és teheráni értekezleten Prouty részt vett az államfők biztonságának a megszervezésében, és a történelmi találkozók személyesen is jelen volt. Eisenhower elnöksége idején pedig a mexikói fővárosban készítette elő az amerikai elnök látogatását. 1964-ben Peru fővárosában, Limában, vett részt De Gaulle francia elnök látogatásának az előkészítésében azokkal a híres "gorillákkal", akiknek mindvégig sikerült megmenteniük a francia elnök életét. De Gaulle ellen számos sikertelen merényletet hajtottak végre. Prouty tehát tudja, hogy miként kell előkészíteni egy elnöki látogatást, és ezért azt is tudja, hogy mi az, ami Kennedy 1963. novemberi texasi útját megelőzően nem történt meg San Antonio-ban, Fort Worth-ben és Dallasban. Az első kérdés az, hogy a titkosszolgálat - ellentétben minden addigi gyakorlatával - miként engedhette meg az elnöknek és az alelnöknek, hogy ugyanabban a városban egymás közelében legyenek, és ugyanabban a menetben vegyenek

részt. Ez hallatlan felelőtlenség. Ennek az óvintézkedésnek az az oka, hogy az alkotmányos előírások szerint az elnök akadályoztatása esetén azonnal az alelnök veszi át jogkörét. Ha viszont az államfő és helyettese egyszerre veszítené életét, hirtelen ott állna az Egyesült Államok vezető nélkül. (Csak Kennedy halála után szabályozták, hogy az elnök, akadályoztatása esetén az alelnök, annak akadályoztatása esetén pedig a képviselőház elnöke, illetve őt követően a külügyminiszter veszi át a Fehér Ház irányítását és az elnöki jogkör gyakorlását.) A titkosszolgálat tehát korábban soha nem engedte meg, hogy az elnök és az alelnök egyszerre kerüljön veszélyes helyzetbe. Kérdés, hogy most miért tért el ettől a jól bevált gyakorlatától?

Az Altgens-felvétel

Ha visszatérünk annak a mintegy 25.000 képnek, illetve filmkockának az átvizsgálásához, amely rögzítette az egész eseményt, akkor kiderül, hogy az egyik legfontosabb felvételt az Associated Press munkatársa készítette. Összevetve ezt a fényképet a Zapruder film kockáinak a sorrendjével, akkor megállapíthatjuk, hogy ezt a képet körülbelül 3,6 másodperccel azután készítették, hogy eldőlt az első lövés, és 3,2 másodperccel korábban, hogy leadták az utolsót. Ez azért fontos, mert ez a kép világosan mutatja, hogy Kennedy elkezdte összeszorítani az ökleit. Látható, hogy felesége Jacky - Jacqueline Bouvier Kennedy - kesztyűs kezével tartja a férje bal karját a csuklója felett, és már kezdi érezni, hogy valami baj van. A képen Connally kormányzó közvetlenül szemben ül JFK-vel, és éppen hátra akar fordulni, mintha csak meg akarná nézni, hogy mi baj van. A kép ezután mutatja a titkosszolgálat embereit, akik közvetlenül az elnök mögötti autóban ültek, és - kivéve hármat a nyolcból - valamennyien gondtalan arckifejezéssel, mintha nem lennének tudatában annak, hogy mi történik. A három ember hátrafelé nézett, akik vagy azért tekintettek hátrafelé, mert ez volt a megbízatásuk, vagy azért, mert valamit hallottak ebből az irányból.

A harmadik autóban lejátszódó események már egészen mást mutatnak. A harmadik autóban haladt az alelnök. Az autó sofőre és Lady Bird Johnson, az alelnök felesége, mosolyog, az alelnök és testőre a helyükön ülnek, de részben eltakarja őket autójuk baloldalának a széle. Ha a negyedik autót vesszük közelebből szemügyre a menetben, amely a titkosszolgálat kocsija volt, és közvetlenül az alelnököt követte, akkor a Secret Service ügynökét, **Jerry Kivettet** látjuk, amint éppen kinyitja az autó ajtaját és kiugrani készül. Mindez történik a 3,6 másodpercnél. A történelemnek ez a kitörőhatatlan kis darabkája igazabb tájékoztatást nyújt, mint a Warren Bizottság jelentésének mind a 26 kötete. Az első leadott lövés a Zapruder film 189. kockájára esik és az **Altgens-féle** fényképfelvétel a Zapruder film 255. kockájára.

Láthatjuk, hogy az **Altgens-féle** fotó közel felét a háttérben egy hatalmas tölgyfa foglalja el, amire már korábban utaltunk. A gondos kutatás megállapította, hogy a merénylet az Oswald által elfoglalt ablakból nem adhatott le lövést az elnökre a fán keresztül, és nem lőhetett Kennedyre egészen a Zapruder-film 210. kockájáig. A tényállás az, hogy az adott fizikai feltételek közepette senki sem lőhetett az Oswald által elfoglalt ablakból az elnökre. Lényeges az is, hogy az **Altgens-féle** felvétel nagyon megsérülve került a Warren jelentéshez becsatolásra. Miért vállalta valaki ezt a manipulációt? Itt ismét csak az összeesküvés messzire elnyúló láthatatlan keze nyomával találkozunk.

Csak azért időztünk az Altgens felvételnél, hogy bemutassuk mennyire könnyelműen járt el a titkosszolgálat, amikor lehetővé tette, hogy az elnök és az alelnök életét egyszerre veszélyeztessék ugyanazok a fegyverek. **L. Fletcher Prouty**, aki maga is a Secret Service alkalmazásában állt korábban, hangsúlyozza, hogy a titkosszolgálat nagyobb horderejű bevetések alkalmával, amikor nem rendelkezett elég emberrel, mindig a hadseregtől kért technikai és másfajta segítséget. 1963-ban a hadsereg hírszerző szolgálatának 113. egysége tartózkodott e célból az Egyesült Államok fővárosában, Washington D.C.-ben. A 4. hadsereg főparancsnoksága a texasi Fort Sam Houstonban van és ott is állomásozott egy ilyen alakulat: a 112. számú egység. Ennek egy különítménye, amelyik a 315. jelzést viselte, San

Antónióban tartózkodott. Többek között ennek a parancsnoka is keserűen panaszkodott, hogy egységét nem vették igénybe a titkosszolgálattal együtt az elnök védelmére, és csak annyit közöltek vele, hogy órájuk nem lesz szükség. Többször is hívta a főparancsnokságot, valamint Washington, hogy ezt a könnyelmű döntést változtassák meg. Aki ismeri a biztonsági szolgálatok működését, az tudja, hogy mennyire szilárdan kell tartania magát annak a parancsnoknak, aki távol akar tartani egy egységet annak a feladatnak az elvégzésétől, amelyre létrehozták és kiképezték. A merénylet után a 112. egység néhány munkatársa átnézte a rendelkezésre álló iratokat. Ezekben feljegyzéseket találtak a Dallasban tartózkodó Lee Harvey Oswaldról. Ma már nyilvánvaló, hogy ennek az egységnek és a rendelkezésre álló iratoknak a mellőzése az összeesküvés részét képezte. Ez is jelzi, hogy a szálak milyen messzire értek. A Secret Service tehát nemcsak lemondott a hadsereg erre rendelt egységéről, de figyelmen kívül hagyta saját időtállóan bizonyult előírásait és szokásos gyakorlatát is. Az egyik ilyen szabály úgy szól, hogy nem biztonságos zónában a védett személy autójának legalább óránkénti 70 kilométeres sebességgel kell haladnia.

Az 1960-as évek elején végrehajtott kísérletek igazolták, hogy ha egy autó 70 kilométer óránkénti sebességgel halad, az elég biztonságos ahhoz, hogy a többi védelmi intézkedéssel kiegészítve garantálja az adott személy életét. Amikor Eisenhower elnök Mexikó Cityben tett látogatást, a titkosszolgálat emberei ehhez a szabályhoz igazodtak. Ugyanezek az emberek Kennedy dallasi látogatásakor engedélyezték, hogy az elnök autója 12 km/óra sebességgel forduljon be a Dealey Plaza sarkánál. Mexikó Cityben a titkosszolgálat emberei valamennyi út menti ház minden emeletét és ablakát ellenőrizték. Ez a valóságban nem olyan bonyolult feladat, mint amilyennek első hallásra tűnik. A titkosszolgálat ismeri az elnök mozgásának pontos idejét, és rádióadó-vevőket használva a háztetőkön elhelyezkedő biztonsági emberek ezt a feladatot gyorsan végre tudják hajtani. Dallasban azonban - minden magyarázat nélkül - veszélyes útszakaszt iktattak be az elnöki konvoj útjába. A menet lassan haladt jobb felé, majd pedig még lassabban balra fordult, és ez alatt az elnök autója veszélyes célponttá vált az ablakokból. Az egyszerű és helyes eljárás az lett volna, ha a titkosszolgálat - együttműködve a fegyveres erők erre specializált egységeivel - átvizsgálja ezeket az épületeket, lepecsételi a nem használt emeleteket, köztük a híressé vált és elhagyott 6. emeletet, majd bezáratja az utcára néző ablakokat. Ezután egy megfigyelő rádióadó-vevővel szemmel tarthatta volna azokat. Ha valamelyiket kinyitják, akkor utasítja a ház tetején szolgálatban lévő személyt, hogy ellenőrizze le a nyitott ablakot, és egyben riasztja az elnököt őrző biztonsági tiszteket. Azért részleteztük a szokásos gyakorlatot, mert így kívántuk bizonyítani, hogy a titkosszolgálat valahonnan olyan eligazítást kapott: szegje meg saját előírásait, és eddigi gyakorlatával ellentétesen járjon el. Valószínű, hogy ez a titkosszolgálat esetében sem ment könnyen, mert tekintélyes és nagy felelősségű szervezetként nem könnyen adja fel előjogait, és mond le hivatásának a teljesítéséről. Ezért olyan valakitől kellett jönnie az utasításnak, aki egyszerre parancsolt a titkosszolgálatnak és a hadseregnek is. Ugyanez a titkos kéz azt is el tudta intézni, hogy az újból és újból jelentkező figyelmeztetéseket és korrekciós kísérleteket elhárítsa. Ha elfogadjuk igaznak a fenti tényeket, akkor már fel lehet vázolni az összeesküvés méreteit és szintjét, amely elég erős volt ahhoz, hogy közvetlenül befolyásolja több felsőszintű kormányzati intézmény döntését, még mielőtt lelőtték az elnököt. L. Fletcher Proutynak módjában állt megvitatni ezeket a kérdéseket olyan főtisztekkel, akik **Fort Holabirdben** végeztek, amely a hadsereg legmagasabb hírszerző iskolája. Ezek a képzett szakemberek nem tudtak más magyarázatot adni a titkosszolgálat eljárására, mint azt, hogy a Secret Service összeesküvés résztvevőjeként járt el.

Érdemes még megemlíteni a **Thomas C. Dillard** által a könyvraktár épületéről készített fényképet. Dillard a 3. számú, operátoröket szállító kocsiban volt és mindössze 3 másodperccel a leadott lövések, és 10 másodperccel az első lövés eldörrenése után készítette a fényképet. Az általa készített felvételen lehet látni, hogy mely ablakok voltak ebben az

időpontban nyitva, és melyek zárva. A bizottság ezt a fényképet erősen megnyírbálva csatolta jelentéséhez. **Richard Sprague** azonban megtalálta a fénykép teljes nagyságú eredetijét. Megint felmerül az egyszerű kérdés: Miért volt jó a Warren Bizottságnak egy fénykép töredékét csatolnia, amikor az egész fényképet mellékelhette volna? A Dillard fényképnek az ad jelentőséget, hogy megmutatja: milyen hatékonyan tud eljárni a titkosszolgálat, ha feladatait az előírásoknak megfelelően végzi. Egyetlen titkosszolgálati ügynök vagy erre kiképzett katona megfelelően szemmel tarthatta volna a Dealy Plaza körüli épületeket, ha ezzel megbízzák.

Összeesküvés meglétére utal az a szokatlan körülmény is, hogy közvetlenül a merénylet után gyakorlatilag nem létezett biztonsági fedezet a színhelyen. A készült fényképekből az állapítható meg, hogy 10 embert vettek őrizetbe. De letartóztatásukról nem készült jegyzőkönyv, és ez a tény nem is szerepel a Warren Bizottság jelentésében.

A három "csavargó"

Vegyük most közelebbről szemügyre a három "csavargó" esetét, akiket a rendőrség előállított, a rendőrfelügyelő, **Herbert Sawyer**, parancsára. Sawyer volt felelős a biztonsági tevékenység felügyeletéért a Dealy Plazán. A történet azzal kezdődik, hogy **Harkness** őrmester parancsot kapott egy tehervonat megállítására, ahonnan három embert leszállított. Harkness letartóztatta őket, majd pedig átadta mindhármojukat két rendőrnek, akik bekísérték őket a könyvraktár épületének a nyugati oldaláról a Dealy Plaza északi oldalára a serif hivatalának a gépkocsibejárójához. Ez az egész procedura a serif hivatalának a közvetlen közelében zajlott. Miközben a két rendőr bekíséri ezt a három "csavargót" a serif hivatalába, három texasi lap munkatársa számos felvételt készített róluk. Ezek a fényképek világosan mutatják, hogy a két rendőr, **Marvin Wise** és **Billy Bass**, a serif hivatalába kíséri őket. Ennek ellenére **Harkness** őrmester és **Harold Elkins** serif később nem volt képes emlékezni rá, hogy vajon tartózkodott-e a helyszínen rajtuk kívül még két másik rendőr is? Látva a számos fényképfelvételt, ez az állítás nevetségesnek tűnik. Miért kellett vállalniuk ezt a tarthatatlan álláspontot, és miért nem mutatták meg ezeket a sokatmondó felvételeket a Warren Bizottságnak, hogy az kihallgathassa a két rendőrt és a bekísért három "csavargót"? Ami még furcsább, sehol semmiféle jegyzőkönyv sem készült arról, hogy ezt a három "csavargót" aznap őrizetbe vették. Sehol nem volt indigó másolat található. A három ember észrevétlenül, csendben - és végérvényesen - eltűnt.

Az ügy minden részletére kíváncsi **L. Fletcher Prouty** megszerzett egy listát, amely ezen személyek neveit tartalmazta. A képek három rendőrt mutatnak. A serif - vagy bárki a hivatalában - eltüntette ezeket a személyeket? A serif, akinek törvényes kötelezettsége rendelkezni az őrizetbevettek sorsáról, miért engedte őket szabadon néhány perccel azután, hogy hivatalának közvetlen közelében meggyilkolták az Egyesült Államok elnökét? A teljes felhatalmazással rendelkező Warren Bizottság, amelynek vezetője a Legfelső Bíróság elnöke, amelynek tagja a CIA korábbi igazgatója, és az Egyesült Államok egyik jövőbeni elnöke, vajon miért nem nézhette meg ezeket a fényképfelvételeket? Ha látták volna ezeket a képeket, akkor az rákényszerítette volna őket a most általunk feltett kérdések megfogalmazására, és a válaszok megadására. Ezek a józanésszel meg nem magyarázható intézkedések és magatartások kényszerítik ki a vizsgálódó emberekből, hogy nagyszabású összeesküvés meglétére következtessenek. Az összeesküvést irányító háttérerők azonban ahhoz is elég erősek voltak, hogy magát a Warren Bizottságot is a kezükben tartsák. Nem meggyőző, hogy a Warren Bizottság közömbös, tapasztalatlan, sőt kifejezetten "ostoba" testület lett volna. Ha elemzésünkben eljutunk ezekhez a következtetésekhez, akkor már azt sem nehéz feltételezni, hogy az összeesküvés szálait kézben tartó hálózat ahhoz is elég erős volt, hogy a mai napig eltitkolja az amerikai társadalom és a világ közvéleménye előtt a Kennedy gyilkosság valódi hátterét.

A világsajtó és a "magányos merénylő" legendája

Az is bámulatos, ahogyan a világsajtó és az elektronikus tömegtájékoztatás szinte órák alatt felkapta a magányos merénylet legendás történetét, azét a Lee Harvey Oswaldét, aki tengerészgyalogos volt, majd Oroszországban élt, orosz felesége van, és aki egymaga felelős az elnök haláláért. Aki egy kicsit is tisztában van a sajtó és a médiumok hatalmával, az tudja, hogy véletlenül nem lehet órák alatt előállni egy 24 éves "magányos merénylet" teljes élettörténetével. Még a dallasi rendőrség sem vádolta meg semmivel, amikor az újságok már megjelentek, és mindent tudtak az "egyedüli tettesről". A bűnügy forgatókönyvéhez tartozik, hogy két dallasi rendőr, **J. D. Tippit** és **M.N. MacDonald** üldözte a moziba menekülő Oswaldot, és Tippitet agyonlőtték, miközben belépett az épületbe. Ki fabrikálta össze ezeket a híreket? Ki volt a megfelelő helyen, a megfelelő időben, hogy elárassza az egész világot az Oswalddal kapcsolatos történetekről, ha még a dallasi rendőrség sem volt biztos abban, hogy kivel is van dolga? A rendőrségi illetékesek ugyanis azt állították, hogy két különböző személyazonosságot tanúsító dokumentumokat találtak a zsebében: az egyik **Lee Harvey Oswald** névre, a másik **Alek Hidel** névre szólt.

Ténylegesen 15 rendőr, egyik közülük a rendőrség személyzeti főnöke, és egy FBI ügynök rohamozta meg a filmszínházat, és a Tippit nevű rendőr pedig nem hatolt be az épületbe. Ő már az épület előtt meghalt. Az eddig elmondottak azt szemléltetik, hogy a nyomtatott és elektronikus tömegtájékoztatás jól előkészített - sugalmazott - "tudósításaival" mennyire félre lehet vezetni nemcsak az amerikaiakat, hanem az egész világ közvéleményét. Visszatekintve az elmúlt csaknem 40 évre a Warren Bizottság jelentése is elsősorban a közvélemény manipulálását - félrevezetését - szolgáló irathalmaznak bizonyult. Mivel ez a nagyhatalmú és tekintélyes bizottság ilyen használhatatlan jelentést produkált, ebből csak arra következtethetünk, hogy vagy részese volt maga is az összeesküvésnek, és az ő feladata volt, hogy ezzel a látszat nyomozással fedezze a bűncselekményt, vagy ő maga is az összeesküvést irányító háttérhatalom ellenőrzése alá került és annak befolyása alatt cselekedett. Mivel a Warren Bizottság tagjai nagy felkészültségű, tekintélyes személyiségek voltak, feltehetően rávették őket arra, hogy államérdekből olyan jelentést tegyenek közzé, amely megnyugtatja az amerikai társadalmat és a világ közvéleményét. Az már egy más kérdés, hogy vajon ez-e a helyes mód egy bűncselekmény háttérének a feltárására azért, hogy egy hozzá hasonlót meg lehessen előzni, és az elnökögyilkosságot, mint politikai eszközt, végleg száműzni lehessen az amerikai történelemből?

Az elnökké előlépett Johnson 1964. végére már elmerült a vietnami háború mocsarában. Még ma is érthetetlennek tűnik Amerika beavatkozása ebbe a konfliktusba. Az is lehet, ha sikerül feltárni mindazt a rejtélyt, ami a dallasi Dealy Plazat veszi körül, az elvezethet a vietnami háború jobb megértéséhez is. Tény, hogy 1968-ra Lyndon Johnson már azon munkálkodott, hogy valamilyen formában véget vessen ennek az értelmetlen háborúnak. A háttérhatalom fegyverei azonban ismét eldőrdültek az amerikai politikai arénában. Martin Luther Kinget a néger polgárjogi mozgalom vezetőjét Memphisben - máig is tisztázatlan körülmények között - megölték. A választási kampány során előkerült egy újabb "patsy" (balek), akinek az volt a megbízatása, hogy egy jól előkészített összeesküvés bábújaként elsüsse a Robert Kennedy életét kioltó gyilkos fegyver ravaszát. Ez a Sirhan Bishara Sirhan névre hallgató jordániai származású fiatalember soha nem tudta megmagyarázni, hogy miért lőtte le a demokrata párt legesélyesebb elnökjelöltjét, a meggyilkolt elnök testvérét, Robert Kennedyt.

1968-ban a republikánus párt színeiben az a Nixon került a Fehér Házba, akit 1960-ban John Kennedy legyőzött. 1971-ben egy TV interjú során azt kérdezték tőle, hogy miért nem képes távlatokat adni elnökként az amerikai népnek. Nixon a következőket mondta: "Ha lidércnyomást örökölnék, akkor képtelenek vagyunk nagy tettekre sarkalló távlatokkal felemelni az országot." 1974-ben maga Nixon is a háttérhatalom foglyává és áldozatává vált. A háttérhatalom által megszervezett és felfűjt Watergate-botrány következményeként megszágyenülten a Fehér Ház elhagyására kényszerült. A Leleplező további számaiban majd

részletesen foglalkozunk a Watergate-ügy hátterével is, most csak annyit jegyzünk meg, hogy Nixon vádlói ugyanabból a kis csoportból kerültek ki, akik együttműködtek a Warren Bizottsággal is. Utódja pedig az a Gerald Ford lett, aki a Warren Bizottságnak is az aktív tagja volt. Itt is véletlennek aligha tekinthető összefüggésekkel van dolgunk. A háttérhatalom ezúttal is a legnagyobb titokban cselekedett. Hatalma akkor hatékony, ha hálózatát és annak működését el tudja rejteni a nyilvánosság elől. Most arra teszünk kísérletet, hogy az eddig rendelkezésünkre álló tényanyagra támaszkodva feltárjuk azt a hálózatot, amely előkészítette és végrehajtotta az elnökgyilkosságot, majd pedig a mai napig sikeresen eltusolta a valódi tettesek kiderítését.

Milyen feltételezhető okok vezettek a JFK elleni merényletre?

A dallasi merénylettel foglalkozó könyvtárnyi irodalom számos kötetét áttanulmányozva a legvalószínűbbnek az látszik - és ez a legalaposabb kutatómunkát végző szerzőknek a véleménye is -, hogy John Fitzgerald Kennedy elnök hatalomból való eltávolítására négy erő fogott össze: elsőként azok, akik nem akarták, hogy a Federal Reserve átalakításával ismét az amerikai törvényhozás, a Kongresszus bocsássa ki az Egyesült Államok pénzét, másodsorban azok, akik ellenezték közel keleti politikáját, harmadszor azok, akik nem akarták, hogy az önálló és ellenőrizetlen hatalommá növekedett CIA befolyását a hírszerzőszolgálat kisebb szervezetekre történő felosztásával csökkentsék, és végül azok, akik nem akarták, hogy az állam kemény intézkedéseket hozzon a háttérhatalom közvetett ellenőrzése alatt álló szervezett bűnözés megfékezésére, a jövedelmező kábítószer-kereskedelem felszámolására. Figyelemmel a Kennedy gyilkosságról eddig megjelent hatalmas anyagra, rendkívül nehéz letisztult és szilárd következtetésekre jutni. A. J. Webermann és Michael Canfield 1975-ben megjelent "Coup d'Etat in America" (Államcsíny Amerikában) című könyvében a 41. oldalon ez olvasható:

"A merénylet után a titkosszolgálat és az FBI egyik informátora, aki beépült egy kubai menekültcsoportba, és éppen gépfegyvereket adott el nekik, jelentette, hogy 1963. november 21-én közölték vele: "Most már bőségesen van pénzünk - vannak új támogatóink - hamarosan gondoskodnak J.F.K.-ról." Ez az ember a múltban megbízható információkat szolgáltatott." **Michael Collins Piper** 1993-ban Washingtonban megjelent Final Judgement (Végső Ítélet) című munkájában arra a következtetésre jutott, hogy a hír forrása Meyer Lansky volt, akit alvilági körökben a "keresztapák keresztapjának" tartottak, és aki a nemzetközi bűnöző szindikátus elnöke, valamint a maffia bankárja volt. Meyer Lansky és szindikátusa érdekelt volt a hatalmas jövedelmet biztosító kubai játékkaszinókban, amelyeket elveszítettek, amikor Fidel Castro hatalomra került. M.C. Piper, aki korábban már arra a következtetésre jutott, hogy a J.F.K. elleni merényletért elsősorban a CIA volt a felelős, amely együttműködött a maffia bizonyos köreivel, és a Castro ellenes kubai mozgalommal, ekkor újabb kutatómunkába fogott. Áttanulmányozta **Robert Lacey** "Little Man, Meyer Lansky and the Gangster Life" című munkáját, amely a tekintélyes Little Brown and Company gondozásában 1991-ben jelent meg egyidejűleg Bostonban, Londonban és Torontóban. A könyv, amely a Lansky család közreműködésével íródott, tele volt érdekes történetekkel és belső információkkal, mégis hiányérzetet hagyott az olvasójában. Ezt követően Piper újraolvasta **Hank Messick** Lansky-ról írott könyvét, amely őt a szervezett bűnözés nemzetközi szindikátusa vezetőjeként mutatja be. A J.F.K. elleni merényletben résztvevő maffiavezérek valamennyien Lansky alárendeltjei voltak. Ha tehát a maffiának köze volt Kennedy eltávolításához, akkor Lansky egyike volt a kulcsszereplőknek. Ennek ellenére a maffiának a merényletben játszott szerepét tárgyaló számos könyv mellőzte Lanskynak a meghatározó szerepét. Piper tisztában volt azzal, hogy Lanskyt szoros kapcsolatok fűzték Izraelhez, mert amikor forróvá vált a talaj a lába alatt Amerikában, akkor ebben az országban keresett menedéket. Ez vezette Pipert arra, hogy kikutassa: volt-e, s ha igen, akkor miféle kapcsolata lehetett egyes izraeli köröknek a J.F.K. elleni merénylet?

Meyer Lansky, a Permindex és a CIA

Piper tehát kutatni kezdte, milyen kapcsolat volt J.F.K. ellenfelei és Izrael között. Az, hogy Kennedy harcban állt saját hírszerző szolgálatával, már közismert volt. De ennek a méretei a merénylet idején azonban még nem voltak széles körben ismertek, mint ahogy az sem, hogy a Moszad, az izraeli titkosszolgálat, mennyire működött együtt a CIA-val. Piper úgy találta, hogy Izrael szövetségesei a Lansky-féle szindikátusban szorosabb kapcsolatban álltak a CIA-val, mint ahogy korábban számos kutató azt feltételezte.

Kiderült, hogy a Permindex nevű szindikátus fontos szerepet játszott a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében és végrehajtásában. A Permindex jelentette a kapcsolatot a Moszad, a CIA és a szervezett bűnözés között. Piper úgy találta, hogy azok a kutatók, akik említést tettek a Permindexről azt egyfajta neonáci vállalkozásként említették. Ez azonban távol állt a valóságtól. Ezért az amerikai kutató elhatározta, hogy feltárja a Permindex szerepét. Több szerző állította, hogy a Permindex a CIA titkos műveleteihez hajtott végre pénzmosási feladatokat. **Clay Shaw** New Orleans-i üzletember, aki ellen **Jim Garrison** vizsgálóbíró vádat emelt a Kennedy elnök elleni összeesküvésben való részvételéért, a Permindex egyik igazgatója volt. Shaw-t szoros szálak fűzték a CIA-hoz. **Oliver Stone** J.F.K. című filmjében szó van egy olasz lap cikkéről, amely leleplezi a Róma városában működő Permindexet. A film azonban azt a benyomást kelti, mintha a Permindex titkos CIA vállalkozás lett volna, és a vállalkozás célját a film nem is tudatja a nézőkkel. Piper viszont azt állapította meg, hogy a Permindex egy Moszad-CIA közös vállalkozás volt, amely szorosan együttműködött Lansky bűnözői szindikátusával. Véleménye szerint itt van az egyik kulcsa a J. F.K. elleni merénylet megértésének. A Permindex nevű holding vállalat fő részvényese a Banque De Credit International of Geneva, röviden a BCI volt, amelyet Tibor Rosenbaum alapított, aki hosszú időn át felelős volt a Moszad pénzügyeiért. A BCI nemcsak Meyer Lansky fő partnere volt a pénzmosásban, hanem a Permindex számláit is vezette.

Ha Jim Garrison fel tudta volna tárni a Permindex eredetét, akkor kideríthette volna az eddig nem is gyanított igazságot a John F. Kennedy elleni merényletről. Piper szerint ez nem más, mint hogy a Moszad intim módon benne volt az 1963. november 22-én lezajlott eseményekben. Garrison ezt az összefüggést valószínűleg nem is gyanította. Nem volt erre oka. Kennedy ellentéte Izraellel mindvégig rejtve maradt, és elnöksége idején fokozatosan a vietnami konfliktus került a közvélemény figyelmébe.

Mi volt a Permindex? Egy Maffia Multi?

Mi volt tehát valójában a Permindex? Hogyan helyezhető el egy olyan nemzetközi összeesküvésben, amely elvezetett a J.F.K. elleni merényletbe? **APaesera** nevű olasz lap 1967. március 4-én tudósít egy Centro Mondiale Commerciale - CMC - nevű szervezetről, Rómában. Ez a Világkereskedelmi Központ neve olaszul. A CMC létrejövéte, működése, cserélődő elnöksége, földrajzi elhelyezkedése, alvállalkozásai, szubalvállalkozásai, és egyéb elágazásai olyan összetettek, és labirintushoz hasonlóak, hogy teljes ismertetésük egész kötetet igényelne. A CMC-t 1961-ben **Giorgio Mantello** alapította, akit korábban Georges Mandel-nak hívtak. A Permindex a CMC-nek volt az egyik leányvállalata, és ez az elnevezés egy mozaikszó, a PERManent INDustrial EXpositions-nek (Állandó Ipari Vásároknak) a rövidítése. Clay Shaw csak a New Orleans-ban működő **International Trade Mart**-nak volt az alapítója és az igazgatója. Természetesnek tűnik, hogy a két kereskedelmi vállalkozás üzleti viszonyban volt egymással, de a valóságban sokkal mélyebb kapcsolatról volt szó. A Paris Flammonde jelentése szerint ez a kapcsolat azon csatornák egyike volt, ahol a pénz mindkét irányban áramlott, anélkül, hogy bárki ismerte volna a likvid pénzeszközök forrását, vagy rendeltetési helyét.

Jól mutatja a Permindex hálózatának globális elágazását, hogy igazgatótanácsának élén a montreali **Louis M. Bloomfield** állott, aki elkötelezett és befolyásos támogatója volt Izraelnek. Bloomfield rendelkezett a Permindex részvényeinek a felével, és a Permindex

központja 1961-ig Montrealban volt, ekkor helyezték át Rómába. Bloomfieldet 1938. óta alkalmazta a brit hírszerző szolgálat, és **Sir William Stephenson** volt a főnöke, aki irányította a brit hírszerzési tevékenységet az Egyesült Államokban a II. világháború előtti időszakban. Bloomfield pénzemberként ellenőrizte a kanadai **Le Credit Suisse** Bankot, a Heineken Sörgyárat, a Grimaldi Siosa hajózási vállalatot, és az Israel Continental Company-t. Bloomfield az egyik alapítója volt a Philips, Vineberg, Bloomfield and Goodman cégnek, amely a kanadai Bronfman család érdekeltségeit képviseli. Bloomfield az Izraeli-Kanadai Tengeri Liga igazgatója is volt és a Histadrut kampány elnöke Kanadában. Bloomfield az amerikai hadsereg tisztjeként a II. világháború alatt az OSS-nél a Stratégiai Szolgálatok Hivatalánál teljesített szolgálatot. Ugyanitt szolgált Clay Shaw is. Az OSS volt az, amely szorosan együttműködött a korzikai és az olasz maffiával, antikommunista és antináci műveletei végrehajtása során. Mind Bloomfield, mind Shaw részt vett nemzetközi kereskedelmi rendezvények és kiállítások szervezésében. John F. Kennedy dallasi programjában is szerepelt a dallasi kereskedelmi központ létrehozása. Dallas belvárosából a kereskedelmi központhoz a Dealy Plaza-n keresztül vezetett az útvonal. Igen valószínű, hogy Shaw és Bloomfield közreműködhetett ennek az útvonalnak a kijelölésében. Nyilvánvaló, hogy Louis Bloomfield, aki a Permindex hálózat egyik kulcsembere volt, fontos kapcsolatot jelentett a Clay Shaw által New Orleans-ban irányított Permindex tevékenység között. Az Office of Strategic Service-nek, az OSS-nek, a Stratégiai Szolgálatok Hivatalának, (a CIA elődjének) egy másik fontos embere **James Jesus Angleton** is ekkor kerülhetett kapcsolatba Clay Shaw-val, noha erre nincs szilárd bizonyíték. Arra viszont van, hogy Shaw és Angleton ugyanabban a bizalmas körben tevékenykedett. Amikor a J.F.K. elleni merénylet kapcsán Shaw-t letartóztatták, akkor címetek tartalmazó könyvecskéjében megtalálták Marcelle Borghese hercegnő telefonszámát. Ő rokona volt annak a Valerio Borghese hercegnek, akinek az életét a II. világháború során Angleton mentette meg, és aki közreműködött abban, hogy Angleton magas vatikáni kitüntetésben részesült olaszországi tartózkodása során. **Meyer Lansky** volt az a személy, aki közvetített az OSS és a szervezett bűnözés között. Az OSS közreműködött abban, hogy a szicíliai maffia támogassa a partraszálló szövetséges csapatokat Olaszországban. Az, hogy a Permindex éppenséggel római központtal működött, feltételezhetően összefügg azzal, hogy ez volt Angletonnak a kiküldetési helye és családja is ebben a városban élt. Angleton később a CIA kémelhárítással foglalkozó részlegének az élére került és ő volt a legfontosabb kapcsolat Izrael és a CIA között. Hans Seligman, akinek a családja ellenőrizte a baseli Seligman bankot, és aki tagja volt annak a New York-i elitnek is, amely "Our Crowd" ("a mi csapatunk") néven ismert. A Permindex kapcsolatok révén találkozunk Morris Dalitz nevével is, aki a Las Vegas-i kaszinók cárja. Lansky belső barátjaként Dalitz lett első számú helytartója Las Vegasban. Dalitz maga nagy tiszteletben állt az amerikai-izraeli lobbi körében, mint bőkezű adományozó és adománygyűjtő. Előkerül **Carlos Prio Socarras** neve is, aki 1948-tól 1952-ig Kuba elnöke volt. Socarras is Meyer Lansky egyik frontembere volt. Lansky hatalmas összeggel vette rá Fulgencio Battistát, hogy mondjon le és adja át Kuba elnöki tisztségét Socarrasnak. Socarras elsősorban az illegális fegyverkereskedelemben volt érdekelt és üzleti partnere az egyik dallasi lokál irányítója - Jack Ruby - volt. A genfi BCI bankot, - amelynek élén Tibor Rosenbaum állt, és amely bank vezette a Permindex számláit is, - Piper szerint Izrael, közelebbről a Moszad hozta létre. Az igazgatósági tagok között ott volt **Ernest Izrael Japhet**, a **Leumi bank** elnöke is. A BCI és a Bank Leumi kézben tartotta a nemzetközi gyémántkereskedelmet, és szoros kapcsolatban állottak a távolkeleti kábítószer kereskedelemmel is. A Lansky vezette szindikátusnak központi szerepe volt a délkelet-ázsiai kábítószer forgalomban, amelybe a CIA is bekapcsolódott a vietnami konfliktus következményeként. A BCI igazgatói tanácsában részt vett Ed Levinson, aki a Lansky érdekeltségébe tartozó Las Vegas-i kaszinókat képviselte.

Tibor Rosenbaum egy másik bankot is irányított, a Svájci-Izraeli Kereskedelmi Bankot, amelynek az egyharmada a Rothschild család érdekeltségébe tartozott. Ebben a bankban Rosenbaum vezető munkatársa az a Shaul Eisenberg volt, aki kulcsszerepet töltött be Izrael atomfegyverkezési programjában, és ezért a J.F.K. és Izrael között kialakult konfliktus egyik központi szereplőjévé vált. Shaul Eisenberg később Theodore Shackley-nek, a CIA egyik fontos munkatársának lett az üzlettársa. Shackley volt Miami-ban a CIA helyi vezetője, amikor folyamatban volt a Lansky vezette szindikátussal együtt a Fidel Castro elleni akció. Később Shackley volt a CIA főnök Laoszban, amikor a Lansky féle szindikátus szorosra fűzte kapcsolatait a CIA-val a világszintű kábítószer kereskedelemben.

Ugyancsak Rosenbaum társa volt a svájci-izraeli kereskedelmi bank vezetésében Abe Feinberg New York-i üzletember, aki az amerikai zsidó közösség részéről részt vett Kennedy választási kampányában 1960-ban. Feinberg pénzügyi módszerei láttán határozta el Kennedy, hogy elnökként meg fogja változtatni a kampánypénzek gyűjtésének gyakorlatát azért, hogy az olyan nagy pénzekkel rendelkező csoportok, mint az amerikai-izraeli lobbik, ne gyakorolhassanak döntő befolyást az elnökválasztás kimenetelére. A Ben Gurion izraeli miniszterelnökhöz közel álló Feinberg volt az, aki megszervezte a találkozót Kennedy és Ben Gurion között.

Elnökként Kennedy tudomást szerzett arról, hogy Izrael a Dimona nevű település mellett épülő nukleáris létesítményében évente legalább egy atombombát akar előállítani. Noha Izrael nukleáris programja békésnek volt tekinthető, ezt a programot teljes egészében az izraeli védelmi minisztérium ellenőrizte. Ezért volt rendkívül fontos Ben Gurion kormányfő számára, hogy J.F.K. ellenzését semlegesítse. A programot Izraelen belül is sokan bírálták, és egy amerikai elutasítás a program végét jelenthette volna. Elnökségének első hónapjaiban Kennedy rendszeres kapcsolatban állt Ben Gurionnal azért, hogy leállítsa a dimonai programot. A két politikus folyamatosan üzeneteket váltott ebben a kérdésben.

Seymour Hersh szerint "Izraelnek az atombomba-programja és a folyamatos levélváltások komplikálták, és alkalmasint meg is mérgezték Kennedy viszonyát David Ben Gurionnal." Az izraeli kormányfő magántalálkozót kért Kennedytől az egyik hivatalos washingtoni látogatása során, de az elnök nem adott formális meghívást. 1961. májusában Ben Gurion Abe Feinberg New York-i pénzembert kérte meg, hogy hozzon létre közte és Kennedy között egy találkozót. Feinberg volt az, aki Kennedy kampánya során elsímította a kapcsolatokat az amerikai zsidó közösség és J.F.K. között, és azt is ő intézte el, hogy ez a közösség jelentős összegekkel járuljon hozzá Kennedy választási kampányához. Feinberg akkor szervezte meg ezt a találkozót, amikor Ben Gurion a Boston közelében lévő Brandeis Universityre utazott egy kitüntetés átvételére. Ben Gurion New Yorkban találkozott Kennedyyel a Waldorf Astoria Szállóban. Seymour Hersh erről így ír: "Az izraeli miniszterelnök számára nagy csalódás volt a Kennedyyel való találkozó és nemcsak a nukleáris kérdés miatt. "Úgy nézett rám, mint egy 25 éves fiú", mondotta később Ben Gurion az életrajzírójának. Azt kérdeztem magamtól, hogyan lehet egy ilyen fiatal embert elnökké választani. Először nem vettem komolyan."

A találkozót követően Ben Gurion panaszkodott Feinbergnek, aki később így írt kettőjük viszonyáról: "Nehéz jellemezni Jack Kennedy és Ben Gurion viszonyát, mert B.G. nem kezelte J.F.K-t egyenlőként, legalább is a maga szempontjából. A régi vágású zsidó tipikus magatartását tanúsította a fiatallal szemben. Nem tisztelte (Kennedyt) a fiatalsága miatt." Ben Gurionnak azonban más oka is volt. Feinberg szerint Ben Gurion J.F.K. apját Joseph P. Kennedyt, aki korábban az Egyesült Államok londoni nagykövete volt, antiszemitanak tartotta. Hersh szerint "az izraeli miniszterelnök a további magántalálkozókra a Fehér Házban "fiatalembernek" kezdte szólítani az elnököt. Kennedy nem titkolta, hogy sértőnek találta ezt." JFK panaszkodott amiatt is, hogy folyamatosan félretájékoztatják izraeli részről a nukleáris kérdésben.

Kennedy nem tudott eredményt elérni a palesztinai menekültek kérdésében sem. Az izraeli vezető elutasította J.F.K.-nak azt a javaslatát, hogy a palesztinokat engedjék visszatérni, vagy kárpótolják őket és így segítsék elő letelepedésüket más arab országokban. George Ball korábbi külügyminiszter-helyettes így ír erről a kérdéssel a *The Passionate Attachment* (A szenvedélyes kapcsolat) című könyvében: "1962. őszén Ben Gurion a washingtoni izraeli nagykövethez írott levelében fejtette ki a véleményét, amelyet az amerikai zsidó vezetőknek szánt elolvasásra: "E terv komolyabb veszélyt jelent Izraelre, mint az összes arab diktátor és király fenyegetőzése, mint az összes arab hadsereg, Nasszer valamennyi rakétája és szovjet MIG-je... Izrael harcolni fog ellene az utolsó emberig." Ben Gurion tehát Izrael létét fenyegető veszélynek tekintette Kennedy politikáját. Az amerikai elnök azonban Ben Gurion ellenállása ellenére is tovább kereste a válság megoldását. J.F.K. kész volt eladni Izraelnek Hawk rakétákat védelmi célokra, de halasztotta a szállítás engedélyezését. Kennedy végül megadta a hozzájárulását, de csak az amerikai kongresszusban működő izraeli lobbikemény nyomására. Elképzelhető, hogy ez már túl késő volt.

Alfred Lilienthal szerint: "A kongresszus folytatta a nyomást a Fehér Háza. A szenátusban az "Izrael az első" elnevezést viselő csoport támadta a kormányzatot, amiért vonakodik védelmi paktumot kötni Izraellel, és embargót hirdetni valamennyi közel-keletre irányuló fegyverszállítmányra. A törvényhozók Ben Gurion állítását visszhangozták, miszerint Izrael lemaradt a fegyverkezési versenyben. A színpad mögött ekkor Kennedy már folyamatosan ellenőriztette az izraeli nukleáris bomba programot. Ez több szempontból is fontos kérdés volt J.F.K. számára. Mindazonáltal, hogy korlátozza Izrael hozzáférését az amerikai hírszerzési művelethez, ezért az ellenőrzést közvetlenül a CIA akkori igazgatójának John McCone-nak a hivatalából folytatták. Ez azonban nem garantálta, hogy Izraelnek a CIA-nál lévő barátai ne tájékoztassák erről a műveletről. Kennedy továbbra is rendezni akarta a kérdést, és ezért engedélyt kért Izraeltől, hogy amerikai megfigyelők ellenőrizhessék a Dimona mellett épülő atomreaktort, minthogy Izrael azt állította, hogy nukleáris programja békés természetű. Ez volt J.F.K. utolsó erőfeszítése, hogy megbékítse Izraelt, továbbá hogy kiderítse, hogy végül is mi történik Dimonánál. Izrael azonban nem engedélyezte az ellenőrzést. A Kennedy-kormányzat felső köreiből ekkor már az volt az általános vélemény, hogy igen komoly problémáról van szó. Az elnök belső köreiből kezdtek felismerni, hogy Izrael Kennedy elutasítását a saját túlélését fenyegető veszélynek tekinti. Az akkori védelmi miniszter, Robert McNamara, kijelentette: "Megértem Izraelt, hogy miért akar atombombát. Alapkérdésről van itt szó. Izrael léte kérdőjeleződött meg a történelemben és ez itt a lényegi kérdés." Az izraeliek és különösen Ben Gurion szemében J.F.K. olyan személlyé vált, aki fenyegetést jelent Izrael fennmaradására. J.F.K. nem akart atomfegyverrel rendelkező Izraelt, Izrael vezetői viszont a nukleáris fegyvert Izrael fennmaradása elengedhetetlen feltételének tekintették. Amikor Kennedy továbbra is követelte, hogy amerikaiak ellenőrizhessék Izrael nukleáris létesítményeit, Izrael válaszul felszólította saját amerikai lobbiját, hogy gyakoroljon nyomást Kennedyre a színpad mögött. Az egyik ilyen személy, akit ezzel a feladattal megbíztak, Abe Feinberg New York-i üzletember volt, aki mint már utaltunk rá, nagy összegekkel járult hozzá Kennedy választási kampányához. De Feinberg sem járt sikerrel. Mindenesetre küldött egy üzenetet J.F.K.-nak, amelyben kifejtette, hogy ha továbbra is ragaszkodik a helyszíni ellenőrzéshez, akkor az az izraeli lobbikampánytámogatásának az elmaradásához vezet. Erről így ír Hersh:

"Végül is Feinberg és Ben Gurion nem tudta elhárítani az elnöknek azt a nyomását, hogy helyszíni vizsgálat legyen Dimonánál. Ben Gurion kategorikusan tagadta a nyilvánosság előtt, hogy fegyverkezési szándékok lennének Dinomával kapcsolatosan, és ez kevés választási lehetőséget hagyott az izraeli kormány számára: ha elutasítja az ellenőrzést, akkor az aláássa a kormány hitelét és hitelesíti az Izraelen belül újra aktivizálódó atombomba-ellenes közösséget."

Végül Ben Gurion hozzájárult, hogy amerikai szakértők jöjjenek Dimonába. Az izraeli miniszterelnök azonban trükkhöz folyamodott és elrendelte olyan munkálatok beindítását, amelyek atomfegyver előállítására nem alkalmasa nukleáris erőmű építésére utaltak. Hamis ellenőrző szobákat alakítottak ki, és megtévesztő szimulációs műveleteket hajtottak végre. Az egész ellenőrzést gondosan megszervezték. Az izraeli szakértők kíséretében, akik végigvezették az amerikaiakat a létesítményen, olyan tolmácsok voltak, akik az izraeli mérnökök által adott válaszokat megváltoztatva fordították angolra. Hersh szerint: "Ben Gurion nem bízott semmit a véletlenre. Az amerikai inspektoroknak, akiknek a többsége a nukleáris hasadóanyag újrahasznosításának szakértője volt, Patyomkin-falut mutattak meg és ezt senki sem tudta." Ben Gurionnak ez az akciója azonban nem győzte meg J.F.K-t arról, hogy Izraelnek csupán békés nukleáris programja van. Távollágtartás alakult ki Kennedy és Izrael között, és ez nem sok jót ígért a jövő számára.

John Hadden, aki ebben az időben a CIA Tel Aviv-i kirendeltségének a vezetője volt, úgy véli, hogy J.F.K. volt az utolsó amerikai elnök, aki valóban meg akarta akadályozni Izrael atombomba programját. "Kennedy valóban le akarta ezt állítani és hagyományos fegyvereket, pl. Hawk rakétákat ajánlott fel kárpótlásként."

1963-ban J.F.K. és Izrael már két különböző oldalon áll és ez nemcsak a titkos, de rendkívül fontos nukleáris fegyverkezésre vonatkozott. Izrael és az izraeli lobbis elédgetlen volt Kennedy egész közel-keleti politikájával. I. L. Kenan, az Amerikai-Izraeli Közügyek Bizottságának a tagja, emlékirataiban ezt írja 1963-cal kapcsolatban: "Kennedy semleges stratégiája, az a szándék, hogy kedvében járjon mindkét oldalnak valamennyi veszélyeztetett területen, egy sor nehéz helyzetet okozott számára a viharos 1963-as esztendőben. Az a törekvése, hogy megnyerjen barátnak korábbi ellenségeket, riasztotta szövetségeseinket, akiknek az aggodalmait folyamatosan enyhíteni próbálta erős, de nyugodt kötelezettségvállalással." Azok az ellenségek, akikre Kenan utal, azok az arab vezetők voltak, köztük Nasszer egyiptomi elnök, akiknek J.F.K. békét ajánlott. A szövetségesek alatt pedig elsősorban Izraelt kell érteni. Kennedynak ezek az "erős, de nyugodt kötelezettségvállalásai" nem bizonyultak elégségesnek, mivel továbbra is igen feszült maradt a viszony Izrael és az arab országok között.

1963. áprilisában Ben Gurion már számolt egy országa ellen irányuló arab támadással. Kennedy viszont még reménykedett abban, hogy béke-erőfeszítései a közel-keleti térségben sikerrel járnak.

1957-ben John Kennedy, New York állam szenátoraként, síkra szállt azért, hogy Franciaország adjon függetlenséget elszakadni kívánó észak-afrikai gyarmatának, Algériának. A függetlenné vált Algéria azonban megerősítette az Izraellel szemben álló arab erőket. 1963. augusztus 14-én Ben Bella, akkori algériai miniszterelnök, azzal vádolta Izraelt, hogy az kormánya megbuktatására törekszik. Izrael együttműködött az algériai franciák titkos szervezetével az OAS-sal azért, hogy Algériában megváltoztassa az események menetét. Kennedy kiegyensúlyozott magatartásra törekvő közel-keleti politikája azonban egyik oldalon sem járt eredménnyel. A kongresszus, a washingtoni törvényhozás, engedve az izraeli nyomásnak 1963-ban felfüggesztett minden segítyt Egyiptomnak, amely Kennedy közel-keleti politikájának egyik kulcsországa volt. Izrael hivatalosan bejelentett fő lobbizója ebben az időben I. E. Kenan volt, aki "Israel Defense Line: Her Friends and Foes in Washington" (Izrael védelmi vonala: Barátai és ellenségei Washingtonban) (Buffalo: Prometheus Books 1981.) című könyvének a 187. oldalán ezt írja:

"1963. november 14-én tartott sajtóértekezletén Kennedy szomorúan tekintette át Nasszer politikájának a romjait. Erősen kritikus volt. A szenátus kiegészítése azt kívánta tőle, hogy "végezzon el egy olyan ténymegállapítást, ami rendkívül bonyolult" és nem hiszi, hogy az ilyen szóhasználat megerősítné a kezünket és a rugalmasságunkat az Egyesült Arab Köztársasággal való kapcsolatainkban. Kennedy így folytatta: "Valójában az ellenkező hatást

váltja ki. Úgy gondolom, hogy ez egy nagyon veszélyes és piszkos világ, de megpróbálunk együtt élni vele. Ennek az egyik módja, ha megengedik nekünk, hogy működünk. Ha a végrehajtó hatalom nem működik, a választók kidobnak minket. Kennedy arra kérte a Kongresszust, hogy jogszabályi korlátozásokkal és elégtelen finanszírozással ne lehetetlenítse el a kormányzata működését." Ezeket a szavakat mondta Kennedy utolsó Fehér Házi sajtóértekezletén, jegyzi meg Kenan. Mindebből látható, hogy J.F.K.-nak a közel-keleti politikája számos ponton keresztezte az izraeliek törekvéseit, és különösen nagy volt az eltérés a palesztinai menekült kérdés megítélésében.

1963. november 20-án a Kennedy által kinevezett ENSZ delegáció szorgalmazta az ENSZ 1948-as határozatának a végrehajtását, amely előírta az elmenekült palesztinai arabok visszatérését otthonaikba, illetve ha más helyen telepednek le, előírta a teljes kártalanításukat. A London Jewish Chronicle című újság 1963. november 22-i száma beszámol arról, hogy "Levi Eshkol izraeli miniszterelnök magához kérte az amerikai nagykövetet... és közölte vele, hogy Izraelt sokkolta az amerikai küldöttség arab barát magatartása." A Chronicle idézi Golda Meirt is, aki "Izrael meglepetésének és rosszsallásának adott hangot az Egyesült Államok magatartása miatt." A Chronicle vezércikkben így kommentálta az esetet: "Izrael, amelyet nem tájékoztattak, és amellyel nem konzultáltak az amerikai szándékról, nem meglepően kétségbe vonja az Egyesült Államok jóhiszeműségét." A londoni lapnak ezeket a kommentárjait minden bizonnyal J.F.K. már nem olvasta, mert azon a napon jelentek meg, amikor eldőrdültek a gyilkos golyók Dallasban.

Amikor tehát J.F.K. utolsó útjára indult, magán érezhette az izraeli probléma súlyát, és azt a hatalmas erejű befolyást, amelyet Washingtonban gyakorol. Mára már az is kiderült, hogy éppen a dallasi repülőút alatt készült el az utolsó memorandum Kennedy utasítására, amely a nukleáris fegyverkezés kényes kérdésével foglalkozott. Noha J.F.K. az izraeli programhoz hasonlóan erőteljesen ellenezte a francia nukleáris fegyverkezést is, de éppen ez volt az az időpont, amikor új módon kezdte megítélni a francia magatartást. Miközben tehát J.F. Kennedy Dallas belvárosa felé hajtott kíséretével, tanácsadója McGeorge Bundy éppen fogalmazta azt a szigorúan bizalmas memorandumot, amely körvonalazta Kennedy megváltozott politikáját Franciaországgal szemben. Ez az új politika fontos szerepet játszott később Izrael nukleáris programjában, és segítette atomfegyver iránti törekvéseiben.

Kennedy sorsa valószínűleg azonban már hat hónappal korábban eldőlt. 1963. tavaszára Kennedy és Ben Gurion élesebb konfliktusba került, mint korábban. Ben Gurion személyes válságon is keresztül ment, ehhez hozzájárult sikertelen kapcsolata J.F.K.-val is.

Dan Kurzman írja Ben Gurion: Prophet of Fire (A tűz prófétája) (New York: Simon and Schuster, 1983. 441. oldal) című könyvében: "Magányosan és depressziósan Ben Gurion szokatlanul tehetetlennek érezte magát. Izrael vezetése fokozatosan csúszott ki öregedő kezeiből... Ben Gurionon a paranoia jelei mutatkoztak. Ellenségei minden oldalról felsorakoztak ellene. Egyiptom, Szíria és Irak 1963. áprilisi deklarációja arról, hogy egyesülnek, és eltávolítják »a cionista fenyegetést« szinte pánikba ejtette."

Mindez természetesen hozzájárult a Kennedy és Ben Gurion között meglévő feszültséghez. Seymour Hersh írja a "The Samson Option: Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy" (A sámsoni választási lehetőség: Izrael nukleáris fegyvere és az amerikai külpolitika) (New York, Random House, 1991.) című könyvében a 120-121. oldalon:

"Kennedy viszonya Ben Gurionnal Dimona ügyében holtpontra került, és kettejük levelezése egyre keserűbbé vált. Ezeknek a leveleknek egyikét sem hozták nyilvánosságra."

A J.F.K. merényletre vonatkozó titkos kormányiratokhoz hasonlóan a Kennedy és Ben Gurion között lezajlott levélváltást sem hozták nyilvánosságra. Még az olyan magas beosztású kormányhivatalnokok sem juthattak hozzájuk, akik fel vannak jogosítva a legbizalmasabb iratokba való betekintésre is, és akik kísérletet tettek, hogy ennek az időszaknak a történetét a

titkosított iratok feldolgozása alapján írják meg. Ben Gurion egyik életrajzírója, Yuval Neeman, írja kettőjük levélváltásáról: "Nem volt baráti eszmecsere. Kennedy erőszakos hangnemet használt, szinte brutális volt. Ben Gurion válasza is ennek megfelelő volt." Mindez kiélezte a feszültséget az amerikai elnök és az izraeli vezető között. Kennedy türelmetlensége egyre növekedett. Az Egyesült Államok és Izrael kapcsolatai egészen megváltoztak a korábbi helyzethez képest. Ugyancsak Seymour Hersh írja már idézett könyvének 121. oldalán, hogy "az elnök világossá tette, hogy az izraeli miniszterelnöknek fizetnie kell kihívó magatartásáért." Amikor Ben Gurion újból alkalmat keresett egy reklámozott látogatásra Washingtonba, Kennedy ezt elutasította. Ekkor volt az, amikor Ben Gurion egyértelműen megfogalmazta álláspontját. Meg volt arról győződve, hogy amit ő Kennedy önfejűségének tartott, az Izrael további fennmaradását veszélyeztető súlyos fenyegetés. J.F.K-t a zsidó nép ellenségének tekintette. Egyik Kennedyhez írott utolsó levelében Ben Gurion ezt írta: "Elnök úr! Népemnek joga van a létezéshez, és ez a létezés veszélyben van." Ez volt az az idő, amikor Ben Gurion azt követelte Kennedy elnöktől, hogy írjon alá Izraellel egy biztonsági szerződést. Kennedy ezt azonban elutasította. 1963. június 16-án Ben Gurion hirtelen lemondott kormányfői és védelmi-miniszteri tisztségéről. "A tűz prófétája" 15 évi pályafutását Izrael nagy öregeként fejezte be. Az izraeli sajtó és a világsajtó is úgy kommentálta, hogy Ben Gurion hirtelen lemondása az Izraelt megrázó belpolitikai botrányok és nehézségek miatti elégedetlenség következménye volt.

George Ball korábbi külügyminiszter helyettes egészen tömören így foglalja össze a John F. Kennedy merénylet hatását az amerikai-izraeli viszonyra: "Mindazonáltal az, hogy Kennedy elért volna-e sikert Izraellel való viszonyában, egyike azon érdekes kérdéseknek, amelyre meggyilkolása minden válasz lehetőségét kizárta." (George Ball and Douglas Ball: The Passionate Attachment, New York, 1992. 51-52. oldal)

A Kennedy halálát követő néhány héten belül Izrael számos előnyhöz jutott, amit azonban az irányított tömegtájékoztató nem közölt az amerikai néppel. Az egyik kedvező körülmény az volt, hogy Lyndon Johnson személyében Izrael és a Meyer Lansky féle szindikátus kedveltje és bizalmasa került a Fehér Házba. Johnson azonnal megváltoztatta Kennedy közel-keleti politikáját, és szorosra fűzte Izraellel a kapcsolatot. Ezt így foglalja össze Piper a Final Judgment 57. oldalán:

1. Kennedy eltávolítása az élők sorából elmozdított egy elnököt a Fehér Házból, aki következetesen semleges álláspontjával - és az izraeli atomfegyverkezés akadályozásával - nyomást gyakorolt Izraelre.
2. Olyan elnököt helyezett hivatalba Lyndon Johnson személyében, aki teljesen megváltoztatta az Egyesült Államok hosszútávú közel-keleti politikáját és az Egyesült Államokat szilárdan Izrael oldalára állította.
3. Lehetővé tette az új elnök számára, hogy teljes fordulatot hajtson végre Kennedy vietnami politikájában és megkezdje az Egyesült Államok nagyarányú beavatkozását Délkelet-Ázsia térségében. Ez lehetővé tette Izrael számára, hogy maga is előrehaladást érjen el a közel-keleti térségben saját geopolitikai érdekei érvényesítésében.
4. Lehetővé tette Izraelnek a CIA-ban lévő támogatói, valamint a Meyer Lansky által szervezett bűnözői szindikátus számára, hogy kulcsszerephez jusson a kábítószer kereskedelemben Délkelet-Ázsia térségében, amely az Egyesült Államok vietnami politikájának egyik folyamánya volt.

Lyndon Johnson személye tehát kulcsszerepet játszott az események menetében. Most csak azt kívánjuk kiemelni, hogy a texasi politikus egyik legfőbb támogatója Meyer Lansky louisianai bizalmi embere, Carlos Marcello, volt. **John W. Davis**, a "Mafia Kingfish: Carlos Marcello and the Assassination of John F. Kennedy" (Maffiafőnök: Carlos Marcello és John F. Kennedy meggyilkolása - New York: McGraw-Hill Publishing Company - 1989) című könyvében írja, hogy Marcello legkevesebb évi ötvenezer dollár kenőpénzt fizetett az akkor

Texas államot képviselő szenátornak, aki viszont cserébe megakadályozta az illetékes bizottságban azoknak a törvényeknek a megszületését, amelyek sérthették volna a Lansky vezette szervezett bűnözői szindikátus érdekeit (J. W. Davis - 159. oldal). Több tény is utal arra, hogy Johnson és a Lansky-féle szindikátus kapcsolata szorosabb volt. Amikor Johnson elnök lett, a Kennedy által beindított maffia-ellenes küzdelem nyomban véget ért. Izraelben is melegen üdvözölték Johnson elnökségét. A Yedio Ahoronot című lap írta, hogy ezt követően az amerikai érdekek kevésbé okoznak majd problémát az amerikai-izraeli viszonyban, mint Kennedy alatt. Ezt Piper úgy értelmezi, hogy Johnson - eltérően Kennedytől - kész lemondani az amerikai érdekek érvényesítésétől Izrael érdekében. Az izraeli újság hozzáteszi: "Nem fér kétség hozzá, hogy Lyndon Johnson hivatalba kerülésével több lehetőségünk lesz megkeresni az elnököt közvetlenül, ha úgy érezzük, hogy az amerikai politika sérti a mi életbevágó érdekeinket." (Idézi Stephen Green, Taking Sides: Americas's Secret Relations With a Militant Israel, New York, 1984, 185. és 186. Old.) Kennedy, aki őszintén támogatta Algéria függetlenségét, népszerű volt ebben az arab államban. Ben Bella akkori miniszterelnök egyenesen azt telefonálta az amerikai nagykövetnek, hogy "higgyen nekem, jobb lett volna, ha ez inkább velem történik". Nasszer egyiptomi elnök is felismerte, hogy Kennedy halála meghatározó hatással lesz az arab világ sorsára. Párizsban De Gaulle-t, aki ellen számos merényletet követtek el, mélyen megrendítette az amerikai elnök halála. Félbeszakította kormányának az ülését és közölte: "John F. Kennedy-t meggyilkolták. Azon kevesek közé tartozott, akiről elmondható, hogy államférfiak voltak. Bátor ember, és szerette hazáját."

Meyer Lansky, a CIA és az FBI

Kennedy rövid elnöksége alatt nemcsak a nemzetközi pénzvilággal, továbbá Izraellel és a nagyhatalmú amerikai-izraeli lobbival került konfliktusba. JFK szerette volna megfékezni a kábítószer-kereskedelmet is, és ezért Kennedy keményen fellépett az alvilággal szemben. Annak ellenére így járt el, hogy ezekben a körökben befolyásos csoportok támogatták elnökké választását. Az elnök testvére, Robert Kennedy, mint igazságügyi-miniszter meg akarta fékezni a szervezett bűnözést. Még a Kennedy elnökké választását megelőző időben Meyer Lansky került a rendkívüli hatalommal rendelkező bűnözői szindikátus élére. Ez a szindikátus globális világcégnak tekinthető. Ennek a nagyhatalmú vállalat-birodalomnak állt az élén, mint az "igazgatótanács elnöke", Meyer Lansky. Lansky hosszú pályafutása során nagy összegekkel támogatta Izraelt és számos bizalmas barátja volt a nagy befolyású izraeli lobbiban is. De Lansky szoros kapcsolatokat ápolt a CIA-val is, amely szintén konfliktusba került Kennedyyel. Amikor tehát J.F.K. viszonya kiéleződött a pénzrendszert irányító fináncoligarchiával, továbbá Izraellel és szövetségesével, a Lansky vezette szindikátussal, egyidejűleg saját hírszerző szolgálatával is harcban állott. Így félelmetes szövetség jött létre ellene.

Meyer Lansky szoros kapcsolatot tartott a MOSZAD-dal és a Castro-ellenes kubai emigránsokkal is. A CIA-hoz fűződő kapcsolatai révén különösen alkalmas volt a közvetítői feladatokra. A Bahama Szigeteken működő Bünfeltáró Bizottság szóvivője mondta, hogy munkájuk során Meyer Lansky egyenesen mitikus figurává nőtte ki magát a szemükben. A legtömörebb életrajzot Meyer Lansky-ról a Wall Street Journal közölte. Eszerint az oroszországi Grodnoban született Meyer Suchowjansky kilencéves korában érkezett az Egyesült Államokba. Családja a New York-i emigránsok körében telepedett le és mire a fiatal Meyer 26 éves lett, már ötször volt letartóztatva a legkülönbözőbb bűncselekmények gyanújával, de egyik alkalommal sem ítélték el. Az irányítása alatt álló csoport vállalta a keleti partvidékről a nyugati part felé tartó illegális alkoholszállítmányok védelmét a szesztilalom idején. Az üzlet jól ment, és létrejött a keleti szindikátus az alkoholcsempészet koordinálására. Az 1930-as évek elején ez a szindikátus laza szövetségre lépett a helyi bűnözői csoportokkal. Így alakult ki az országos hálózat. Mindegyik helyi csoport megőrizte

önállóságát. Időként megtanácskozták a közös érdekű problémákat, de a végső döntést a helyi csoportok vezetői hozták meg, akik közül az egyik országos elnök volt. Az elsőként Lucky Luciano töltötte be ezt a pozíciót.

A II. Világháború alatt Meyer Lansky közvetítő feladatokat látott el az alvilág és az amerikai Haditengerészet között. A Haditengerészet illetékesei úgy vélték, hogy a szabotázs ellen a leghatékonyabban a maffia segítségével lehet megvédelmezni a dokkokat. Luciano, aki ekkor börtönben volt, a rácsok mögül is gyakorolta főnöki szerepkörét. Ügyvédje és Meyer Lansky kapta azt a feladatot, hogy a Haditengerészettel kötendő megállapodáshoz megszerezzék Luciano hozzájárulását. A háború után Lucky Luciano-t szabadlábra helyezték és hazaküldték Olaszországba azzal, hogy soha többé ne térjen vissza az Egyesült Államokba. Luciano távozásával egy triumvirátus vette át a vezetést: amelynek Lansky-n kívül, Joe Adonis és Frank Costello volt a tagja. 1950-re Costello-t eltávolították, Adonist pedig deportálták Amerikából. Így Lansky maradt egyedüli vezérként. Ezalatt az idő alatt sikeresen szorosabbra fűzte kapcsolatait a washingtoni kormánnyal.

Elképzelték, hogy Lansky politikai kapcsolatain keresztül érte el, hogy Lucky Luciano-t elítéljék és börtönben tartsák. Olaszországba való deportálása pedig lehetővé tette, hogy egyedüli vezetőként maradjon a szervezett bűnözői szindikátus élén. Luciano emlékirataiban maga is céloz erre a lehetőségre. Ily módon Lansky lett, származása ellenére, a "capo di tutti capi", vagyis a "főnökök főnöke". Elméletileg Lansky soha nem lehetett volna a maffia tagja, de ténylegesen a legfőbb pozícióba sikerült kerülnie. A New York Állam kormányzói tisztségére pályázó Tom Dewey erőteljes kampányt folytatott Luciano ellen és bebörtönzésével Lansky felemelkedését segítette elő. Luciano elítélésével Dewey hírnevet szerzett magának. Amikor 1938-ban megpályázta a kormányzói tisztségét Lansky - a rendelkezésre álló információk szerint - 250 000 dollárral járult hozzá Dewey egyébként sikertelen kampányához. Dewey, mint New York főügyésze villamosszékre juttatta Lansky másik riválisát, Louis "Lepke" Buchalter-t. 1942-ben, amikor Dewey újból pályázott - sikeresen - a New York-i kormányzói tisztségre, Lansky ismét jelentős összeggel támogatta. Dewey-nak kulcsszerepe volt Luciano külföldre deportálásában is, s ez tovább növelte Lansky befolyását. Így tehát a nem olasz származású Meyer Lansky lett a szervezett bűnözői szindikátus legfőbb embere. Nagyobb hatalommal rendelkezett, mint maga a maffia. Ha tehát valaki azt állítja, hogy a maffia ölte meg J.F.K.-t, akkor az nem történhetett a maffia legfőbb főnökének, Meyer Lansky-nak a tudomása nélkül.

Robert Lacey 1991-ben megjelent "Little Man" című könyvében csak futólag említi, hogy "Meyer-t - az összeesküvés elmélettel foglalkozók - mindenki másnál többször hozták kapcsolatba Kennedy elnök meggyilkolásával is". Lacey könyvében ez az egyetlen hivatkozás arra, hogy még a legvékonyabb kapcsolatot is eltüntesse Lansky és J.F.K. halála között. Ez a kapcsolat azonban Piper szerint lényegesen mélyebb volt. Ennek ellenére Lansky neve alig fordul elő azokban a standard munkákban, amelyek azt állítják, hogy a szervezett bűnözésnek köze volt Kennedy halálához. Az a gyakorlat, hogy Lansky nevét kényelmesen eltemetik az olasz szervezett bűnözés figurái mögé. A tények viszont azt bizonyítják, hogy ezek az olasz maffiafőnökök a valóságban mind Lansky alárendeltjei voltak.

Hank Messic, aki Lansky leghitelesebb életrajzírója, rámutat arra, hogy a tömegtájékoztatás és a bűnüldözés is mellőzi annak a meghatározó szerepnek a feltárását, amelyet a Meyer Lansky-féle szervezett bűnözői szindikátus játszott, s ehelyett mindig a bűnözői alvilág olasz csoportjának a szerepéről beszél. Messic erről így ír "Lansky" (New York: Berkeley Medallion Books, 1971.) című könyvének 8. és 10. oldalán:

"A bűnözés igazi vezetői rejtve maradtak, miközben az országos bűnüldöző szervek a kisebb bűnözőkre vadásztak. Naiv az, aki azt hiszi, hogy ez a körülmény véletlen. A kutatás feltárja, hogy a bűnözésnek a maffiához nem tartozó vezetői rejtőzködnek évtizedek óta a vendettával sújtott társadalom (az olasz maffia) mögött... Gengszterek a keleti és a nyugati partvidék

között, akik a vallást használják takarónak, kísérletet tettek arra, hogy megvádoljanak és antiszemitának nevezve befeketítsenek." Charles Lucky Luciano írja emlékirataiban, hogy Lansky volt az, aki azt ajánlotta, hogy az újra megszerveződő bűnözői szindikátus nevezze magát "the Union Siciliano", azaz Szicíliai Uniónak, amely azt a látszatot keltette, hogy az alvilág szicíliai ellenőrzés alatt áll.

Edgar Hoover és Lansky kapcsolata

Lansky, mint már utaltunk rá, együttműködött a Haditengerészet Hírszerzőszolgálatával és az Office of Strategic Services, az OSS, tevékenységét is támogatta a II. Világháború alatt. Rooseveltnél megbízásából ő irányította a háttérből Batista kubai elnököt és ez a két tény nyilván közrejátszott abban, hogy Lansky-nak nem sokat kellemetlenkedtek az Egyesült Államok szövetségi hatóságai. Hank Messick írja Secret File (New York, G.P. Putnam's Sons, 1969, 185. old) című könyvében:

"Megjutalmazták Lansky-t? Végleges válasz nem adható, de szövetségi szinten erőteljes védelmet élvezett. A Szövetségi Adóhivatal (IRS) kétszer is kezdeményezett eljárást ellene, de az Igazságügyi Minisztérium ezt megtagadta. Lansky a nemzetközi bűnözői szindikátus egyetlen felsőszintű vezetője, aki érintetlen maradt. Tehetsége révén, továbbá azért mert társai bajba kerültek, ő maradt az igazgatótanács vitathatatlan elnöke."

Lansky maga is elismerte az "alvilági műveletben" játszott szerepét: "Kétségtelen, hogy én voltam, aki összehoztam Lucky-t és a Haditengerészet Hírszerzését. Mély személyes okom volt rá, hogy együttműködjek. Azt akartam, hogy a náci vereséget szenvedjenek. Zsidó voltam és együtt éreztem azokkal a zsidókkal, akik Európában szenvedtek. A testvéreim voltak."

Michael Milan, az FBI egyik titkosügynöke, aki korábban együttműködött Lansky-val, rámutatott egy másik kapcsolatra is, amely hozzájárulhatott Lansky megkíméléséhez. Milan írja "The Squad: The U.S. Government Secret Alliance with Organized Crime" (A csapat: az Egyesült Államok kormányának titkos szövetsége a szervezett bűnözéssel - New York: Shapolsky Publishers, Inc., 1989, 206. old) című könyvében:

"Tudtam, hogy J. Edgar Hoover és Meyer Lansky meghitt viszonyban volt egymással. Lansky körül nem buzgólkodtak a hatóságok, és ritkán küldtek neki szövetségi idézést, általában hagyták, hogy intézze az üzleteit. Lansky viszont nem lődözött senkire, mint más maffiacsaládok, és nem nehezítette meg a rendőrség és a szövetségi hatóságok életét."

J. Edgar Hoover kapcsolata a Lansky-féle szindikátushoz és az izraeli lobbizhoz felkeltette a kutatók érdeklődését. Az Izrael-barát Anti-Defamation League (ADL, Rágalmazás Elleni Liga), amelyet az 1843-ban New Yorkban alapított B'nai B'rith hozott létre, amely ma már a világ legnagyobb taglétszámú zsidó szervezete (a héber név jelentése magyarul: "A szövetség fiai", ahol a szövetség a Tóra egyik kulcsfogalmára, Istennek a zsidókkal kötött szövetségére utal). A szervezet máig változatlan alapelve a zsidóság egységének megteremtése. A hangsúlyt a zsidó nép évezredek összetartás-érzésére és sorsközösségére helyezi. Céljaihoz tartozik a fellépés a rasszizmus, különösen az antiszemizmus ellen. Az ADL kulcsszerepet játszott 1947-ben a J. Edgar Hoover Alapítvány létrehozásában. Lansky több üzlettársa hosszabb ideje nagyvonalúan támogatta az ADL-t. A Hoover Alapítvány első elnöke Paul Richman rabbi volt, az ADL washingtoni igazgatója. Edgar Hoover életrajzírója, Curt Gentry, (J. Edgar Hoover: The man and the Secrets, New York, 1991, 530. old) szerint a Hoover irányítása alatt álló szövetségi rendőrség, az FBI soha nem törődött komolyabban Lansky tevékenységével. Gentry szerint:

"Az FBI Dallasban és Miamiban lévő helyi kirendeltségei szemet hunytak és ennek eredményeként nem voltak lehallgató-készülékek és poloskák Lansky protezsztjainál New Orleans-ban, a helyi maffiafőnökénél Carlos Marcellonál, és Lansky tampai alárendeltjénél, Santo Trafficante-nál. Kivételt maga Meyer Lansky képez egy rövid időre. Hírek szerint, amit gyakran lehetett hallani az alvilágban, Meyer Lansky-nak megvolt az embere igen magas

beosztásban az FBI-nál: William Sullivan, aki az FBI rangban harmadik embere volt, és az igen bizalmas »5-ös ügyosztályt« vezette és a belföldi kémelhárításért volt felelős."

William Sullivan az FBI képviselőjében részt vett a Warren Bizottság munkájában. Sullivan nemcsak igen szoros barátja volt James Angletonnak, aki a CIA részéről a szövetséges országok hírszerző-szolgálataival, így az izraeli MOSZAD-dal is tartotta a kapcsolatot, hanem ő volt a CIA egyik titkos beépített embere az FBI-nál.

William Sullivan igen szokatlan vadászbalesetben veszítette életét 1977. november 9-én, rövid idővel azelőtt, hogy az amerikai Képviselőház merényletek ügyében vizsgálódó különbizottsága előtt tanúvallomást tett volna. William Sullivan, aki az FBI-nál betöltött tisztségéről lemondott, szakított Hooverrel. Kihallgatóinak azt mondta, hogy kiábrándult Hooverből, amikor személyesen közölte vele: "Gondot okoz, hogy minél előbb közzé tegyünk valamit, ami meg tudja győzni a közvéleményt, hogy Lee Harry Oswald az igazi gyilkos." (Robert Morrow - The Senator Must Die: The Murder of Robert F. Kennedy - A szenátornak meg kell halnia: Robert F. Kennedy meggyilkolása, 98. oldal)

Azért foglalkoztunk többet Meyer Lansky-val, mert a nemzetközi bűnözői szindikátus vezetőjeként sokkal befolyásosabb ember volt, mint bármelyik maffiafőnök Amerikában. Ez ad magyarázatot Lansky különleges befolyására az alvilágban. Amikor tehát a Meyer Lansky féle szervezett bűnözői szindikátusra utalunk, akkor nem egyszerűen a maffiáról van szó, de a nemzetközi pénzügyi közösség háttérhatalmáról is. A Meyer Lansky-féle szindikátus erőteljesen közreműködött Izrael Állam létrehozásában. Robert Lacey írja Lansky-ról írott könyvében, hogy 1948-ban, amikor Izrael Állam létrejött, Lansky megengedte, hogy a Haganah-nak, a zsidó földalatti szervezetnek a képviselői adományokat gyűjtsenek a tulajdonában lévő játékkaszinóban, a Colonial Inn-ben. Lansky nem csak bőkezű pénzügyi támogatást, de "technikai segítséget" is nyújtott az izraeli fegyvercsempészeknek az Egyesült Államokban. Egyik alkalommal elintézte, hogy az araboknak szánt fegyverszállítmányt eltérítsék, és Izrael számára továbbítsák. Robert Friedman újságíró szerint Lansky a New York-i Meir Kahane rabbi egyik legfőbb támogatója volt. Kahane alapította meg a radikális Zsidó Védelmi Ligát (Jewish Defence League).

Lansky egyébként az OSS-el és a Haditengerészet Hírszerzésével fenntartott kapcsolatai révén jutott egy különleges, globális méretű hálózathoz. Az "Operation Underworld"-öt (az Alvilági Hadműveletet) a New York-i Rockefeller Centerből William Stephenson, a Brit Hírszerző Szolgálat ügynöke irányította. Ő az a személy, akiről azt mondják, hogy mintaképül szolgált Ian Flemming számára James Bond figurájának a megformálásához. Stephenson volt az, aki szorosan együttműködött az ADL-lel, valamint az FBI-al a náci ellenes hírszerző műveletekben az Egyesült Államokban.

Stephenson fő munkatársa Louis Bloomfield jogász volt, aki később a Lansky-val is kapcsolatban álló Bronfman család ügyvédjeként fontos szerepet töltött be. Piper feltételezése szerint Bloomfieldnek szerepe volt a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében is. Az 1947-48-as időszakban Teddy Kollek, aki később Jeruzsálem polgármestere lett, volt a Haganah Lansky mellett működő New York-i kirendeltségének a vezetője. Piper úgy véli, hogy Kollek tartotta a Lansky vezette szindikátusnál a kapcsolatot a J.F.K. elleni merényletben kulcsszerepet játszó James Jesus Angletonnal. Angleton volt a CIA elődjének, az OSS-nek az a munkatársa, aki később - mint ahogy erre már korábban utaltunk - a CIA-nál magas beosztásba került és aki Izrael első számú kapcsolata volt a szervezetnél. Angleton szorosan együttműködött a zsidó földalatti szervezetekkel, mind Londonban, mind Olaszországban és kulcsszerepe volt az amerikai hírszerzés és a korzikai, majd a szicíliai maffia közötti együttműködés megteremtésében. Izrael állam létrejötte idején Meyer Lansky már közvetlen és bizalmas viszonyban volt valamennyi kulcsszereplővel.

Lansky valódi szerepe a finanszírozás volt. Az újonnan született Izrael Államnak nem csak pénzre volt szüksége ahhoz, hogy létezhesen, de az új kormány létrejötte jó alkalmat nyújtott

Lansky-nak és társainak, hogy létrehozzanak és megszilárdítsanak egy nemzetközileg működő pénzügyi hálózatot. A kezdeti években Izrael minden bírálat felett állott. A II. Világháború során a zsidó népet sújtó megpróbáltatások és a Holocaust emléke még élénken élt és ez az emlékezet nem engedte meg Izrael bírálatát. Így a zsidó állam ideális fedezéknek bizonyult Lansky és szindikátusa számára. Lansky, mint a szervezett bűnözés pénzügyeinek fő irányítója, és az illegális pénzek legálissá mosója, központi szerephez jutott. Lansky-t elsősorban a nemzetközi bankvilághoz fűződő kapcsolatai juttatták ehhez a központi szerephez.

Kennedy konfliktusa a CIA-val

A CIA központjában, a Virginia állambeli Langley-ban csak egy ember volt, aki teljesen tisztában volt a Kennedy elnök és Izrael között kialakult feszültséggel. Ez a személy James Angleton volt. Angleton olyan meghitt viszonyban volt a CIA-nál eltöltött egész időszaka alatt izraeli barátaival, hogy amikor 1987-ben meghalt, szobrot állítottak a tiszteletére Izraelben. Andrew and Leslie Cockburn szerint Angleton közel negyed évszázadon át az egyik leghatalmasabb és legtitokzatosabb személyiség volt a CIA-nál. Angleton sok különleges titkos akcióban vett részt és az izraeliek úgy beszéltek róla, mint akihez különösen szoros szálak fűzik őket. Angletont az OSS még a Yale Egyetemen szervezte be és a titkos szolgálatok világában hamarosan ő lett a gyorsan emelkedő sztárügynök. Amikor az OSS a II. Világháború után megszűnt, Angleton átlépett utódszervezetébe, az 1947-ben megalakult Central Intelligence Agency-ba (vagyis a CIA-ba). 1954-ben Angleton átvette a CIA-n belül a rendkívül fontos kémelhárító ügyosztály vezetését.

Angleton életrajzírója Tom Mangold: Cold Warrior - James Jesus Angleton: The CIA's Master Spy Hunter (A hidegháború harcosa - J.J. Angleton: A CIA mester kémvadásza - New York: Simon and Schuster, 1991.) című könyvének 307. oldalán írja: "Angleton legfőbb támogatói a CIA igazgatója Allen Dulles és helyettese Richard Helms volt, aki később maga is a CIA igazgatója lett Lyndon Johnson kormányzata idején." Mangold azonban mégis csak kijelenti, hogy Angleton elsőszámú patrónusa Helms volt. Dullest J.F.K. elmozdította a CIA éléről és a sors fintora, hogy később tagja lett a Warren Bizottságnak, amely aztán "vizsgálgatott-vizsgálgatott" a J.F.K. elleni merénylet ügyében. Egyébként Helms az, aki Angletonnal együtt aláírta azt a belső CIA memorandumot, amely akaratlanul is, de betekintést engedett abba, hogy a CIA is részt vett a Kennedy elnök elleni összeesküvésben. Mangold megírja könyvében, hogy Angleton hosszú időn keresztül tartó barátsága Dulles-szal és Helms-szel játszotta a legfontosabb szerepet abban, hogy különleges mozgásszabadsággal rendelkezett a CIA-n belül. Önállósága olyan nagy volt, hogy felettesei gyakran elmulasztották tevékenységének a megfelelő ellenőrzését. Ennek eredményeként úgy tudta végrehajtani akcióit, hogy nem kellett számolnia hivatali beavatkozással. Ha Angleton meg akart valamit tenni, akkor megtette. Megvolt hozzá a tapasztalata, a támogatói és az ereje. Angleton volt a CIA hivatalos kapcsolattartója a szövetségesek külföldi hírszerzőszolgálatával, és ezen belül is különleges viszonyt ápolt az izraeli MOSZAD-dal. Ezeken az összeköttetéseken keresztül Angleton globális méretekben tudott befolyást gyakorolni a hírszerzői tevékenységre. Angleton egy barátja erre így emlékezik (Andrew Cockburn and Leslie Cockburn, Dangerous Liaison: The Inside Story of The U.S.-Israeli Covert Relationship; New York: Harper Collins Publishers, 1991. - 42.-43. oldalon): "Munkaköre olyan kényes természetű volt, hogy sokat nem lehet róla olvasni. Miközben a kapcsolatokat ápolta, partnereit rávette, hogy tegyenek szívességeket a CIA-nak, vagyis hajtsanak végre olyasmit, amit a CIA közvetlenül nem akart megtenni. Köznapibb szinten arra tudta használni az izraeli hírszerzéssel fennálló kapcsolatait, amelyet magának tartott fenn, hogy ő legyen az, aki eldönti milyen vonalat vigyen a CIA-nál. Hivatkozhatott arra, hogy »izraeli forrásaim ... mondják« és senki sem mondhatott neki ellent, minthogy senki másnak nem volt megengedve, hogy az izraeli hírszerzéssel tárgyaljon. "Mindig az volt a

benyomásom, hogy ilyen módon használta az izraelieket, rávéve arra, hogy mondják azt, hogy az oroszok voltaképpen nem szakítottak a kínaiakkal, vagy ehhez hasonlót. Ők boldogan megtették neki ezt a szívességet. Ezen felül igénybe vehette az izraeli hálózatokat és kapcsolatokat világszerte, nemcsak a kommunista tömbön belül."

Angletonnak egy másik barátja így kommentálta Angleton tevékenységét: "Meg kell értenie, hogy Jim központi félelme a kommunizmus volt, amely számára az abszolút és legsötétebb gonosz volt. Semmi sem számított neki, képes lett volna bárkit és bármit felhasználni a kommunizmus elleni harcban. Kétségtelenül kedvelte Izraelt, de nem volt izraeli ügynök, ahogyan egyesek Washingtonban nevezték." - (Cockburn, 43. oldal)

Piper már idézett könyvében azt állítja, hogy Angleton számára a legfontosabb a MOSZAD-dal való kapcsolata volt. Ténylegesen ő volt a CIA önmaga által kinevezett egyik vezető munkatársa, aki az Izraellel való kapcsolattartást végezte. A már idézett Tom Mangold írja, hogy csupán azok a legendák, amelyek körülveszik azt a húsz évet, amit Angleton az izraeli ügykörben eltöltött megtöltene egy kötetet. Angletonnak hosszú idő óta fennálló szoros kapcsolata volt Ben Gurionnal, Izrael miniszterelnökével. Ha volt valaki a CIA-nál, aki ismerte Ben Gurion J.F.K.-vel szemben érzett ellenszenvét, az Angleton volt. Teljesen tisztában volt azzal, hogy milyen éles konfliktus jött létre az izraeli kormányfő és az amerikai elnök között, aki megtagadta, hogy eleget tegyen Izrael kívánságainak. Figyelemmel arra, hogy J.F.K. meg akarta javítani a Szovjetunióhoz fűződő kapcsolatokat is, és erőfeszítéseket tett a hidegháború mérséklésére, akkor felmérhetjük, hogy a fanatikusan kommunista-ellenes Angleton is ellenszenvvel tekintett Kennedy lépéseire. Ehhez jött még az a körülmény, hogy Kennedy keményen fellépett a CIA-val szemben is. Kennedy tehát nemcsak fenyegetés volt Izrael, a CIA és a velük szövetséges Meyer Lansky szindikátus számára, de fenyegetést jelentett személy szerint James Angletonra is. Kennedy CIA-val kapcsolatos elképzelései véget vethettek Angleton karrierjének és világ szintűvé fejlesztett hírszerző birodalmának. Wilburn Crane Eveland, a CIA egykori tanácsadója és a Fehér Ház politikai tervezőcsoportjának a tagja írja "Ropes of Sand: America's Failure in the Middle East" (Csalóka támasz: Amerika kudarca a Közel-Keleten; New York - 1980.) című könyvének 95. oldalán: "A CIA műveletei elkezdődtek még mielőtt Allen Dulles lett az igazgató, és ez olyan hosszú távú kötelezettségekkel járt, amelyekből az Egyesült Államok később már nehezen szabadulhatott. Mindez az OSS háború alatti kapcsolatából származik, amit a zsidó ellenálló csoportokkal épített ki Londonban. James Angleton létrehozott egy hírszerzési műveletekre vonatkozó csere-megállapodást az izraeli MOSZAD-dal. A CIA arab országokra vonatkozó hírszerzése nagyrészt erre a megállapodásra támaszkodott." Ezt a kapcsolatot azonban nem szükségszerűen a kölcsönös bizalom jellemezte.

Wolf Blitzer, a Jerusalem Post című lap washingtoni tudósítója írja "Between Washington and Jerusalem" (New York - 1985.) című könyvének a 96. oldalán: Amikor iráni fundamentalisták 1979. végén elfoglalták a teheráni amerikai nagykövetséget, amely aztán a túszállásához vezetett Amerika és Irán között, számos CIA dokumentumot is elvittek a követségről, amit később nyilvánosságra hoztak. "A dokumentumokból kiderül, hogy az izraeli hírszerző szolgálatok főleg az 1950-es években telefonon és elektronikus "poloskákon" keresztül lehallgatták és megzsarolták az amerikai kormánytisztviselőket, hogy szigorúan bizalmas adatokhoz és technikai információkhoz jussanak."

Az Egyesült Államok nyilvánvalóan maga is kémkedett Izrael ellen, noha ez nem derül ki a jelentésből. Mindazonáltal amikor szükségessé vált, hogy a CIA és a MOSZAD közös megállapodásra jusson, James Jesus Angleton volt az, aki közbelépett és - ahogy Blitzer kifejezi magát - "nagyrészt az ő érdeme volt a megállapodás létrehozása." A CIA és MOSZAD számos közös vállalkozást hajtott végre Angleton közreműködésével. Amikor Eisenhower elnök kijelentette, hogy reméli "a Nasszer problémát meg lehet oldani", akkor Allen Dulles és Angleton tervet dolgozott ki Nasszer eltávolítására. Allen Dulles testvére,

John Foster Dulles, aki ekkor külügyminiszter volt, azonban lefújta ezt az akciót. A CIA együttműködött Izraellel Szíriában is. A CIA egyik akciója, amely a kormány megdöntését célozta 1958-ban, azért szenvedett kudarcot, mert a CIA több fizetett szíriai ügynöke feladta magát. A CIA legismertebb művelete az volt, amikor a szervezett bűnözés kulcsembereivel együttműködve a kubai diktátor, Fidel Castro életére tört.

Angleton befolyása a közel-keleti politika alakítására Lyndon Johnson kormányzata idején tovább erősödött. A J.F.K. elleni merénylet szempontjából azonban kulcsfontosságú az a körülmény, hogy Angletont igen bizalmas kapcsolatok fűzték a Meyer Lansky által irányított szervezett bűnözéshez. Már említettük, hogy ez a kapcsolat visszanyúlik Angletonnak az OSS-nél eltöltött éveire, amelyeket Angliában és Olaszországban töltött. Ezekben az években kerülhetett Angleton kapcsolatba Clay Shaw-val is, aki az amerikai hadsereg tisztje volt. Ezekben az időkben Meyer Lansky maga is részt vett az OSS-el közösen végrehajtott titkos akciókban. Clay Shaw volt az a kulcsembere, aki a J.F.K. elleni merénylet idején nemcsak a CIA-val, a hírszerző-közösség alacsonyabb szintjeivel, köztük Lee Harry Oswaldal, de Meyer Lansky európai pénzmosási tranzakcióival is kapcsolatban állott a svájci Banque de Credit International-on keresztül.

Angleton 27 éves korában már az OSS római irodájának a vezetője volt és az egyedüli nem angol származású hírszerző, akivel megosztották a titkos Ultra-programot, amelynek segítségével megfejtették a nácik titkos rejtjeleit. 1951-ben Angleton már szorosan együttműködött a zsidó hálózattal, amely a kelet-európai zsidó kivándorlókat Olaszországon keresztül Palesztinába segítette. Angleton egyik izraeli kapcsolattartója: Teddy Kollek volt, a későbbi jeruzsálemi polgármester, aki szoros barátja lett. Már utaltunk rá, hogy Kollek a Haganah New York-i kirendeltségén fegyvereket csempésztett Palesztinába, együttműködve Meyer Lansky-val és Louis Bloomfield örnaggyal. Ebben az időszakban került Angleton kapcsolatba Menachem Beginnel, a később izraeli miniszterelnökkel, aki az Irgun földalatti csoport tevékenységét koordinálta. Begin egyébként az Egyesült Államokban is tevékenykedett, ahol együttműködött a Lansky-féle szindikátus egyik kulcsembereivel. Angletonnak kulcsszerepe volt a korszakai maffiával való kapcsolatok kiépítésében. Angleton és a CIA egyébként beleavatkozott a francia politikába is, és keresztezni igyekezett Charles de Gaulle politikai vonalát.

Kennedy halálát követően Angleton "felügyelte" a CIA részéről a Warren Bizottság nyomozati tevékenységét. Ő volt az, aki ezt a feladatkört kiharcolta magának. A Warren Bizottság által folytatott vizsgálat idején Angleton élesen bírálta **Jurij Nosenko** KGB tisztet, aki 1964-ben állt át az amerikaiakhoz. Nosenko azt állította, hogy ő foglalkozott Lee Harvey Oswaldal oroszországi tartózkodása idején. Nosenko közölte: a KGB-nek semmi köze nem volt John F. Kennedy meggyilkolásához. Angleton viszont a KGB-re kívánta hárítani a felelősséget J.F.K. haláláért, és ezért Nosenko legkeményebb vádlójává vált. Be akarta bizonyítani, hogy hazudik az orosz kém. 1277 napon át tartó kihallgatásnak, megaláztatásnak vetette alá, de Nosenko kitartott állítása mellett. Angletonnak problémát okozott, hogyha a Szovjetunióról elhárul a gyanú. Ebben az esetben valahol másutt kell keresni a tetteseket. Egy ilyen keresés ráirányíthatta a gyanút magára a CIA-ra és a CIA szövetségeseire. Ha fény derült volna arra, hogy a CIA-nak - és esetleg Izraelnek is - valamilyen köze lehetett a J.F.K. elleni merényletnek, az elkerülhetetlenül súlyosan ártott volna Amerika és Izrael kapcsolatának és véget vetett volna a CIA, a MOSZAD és Lansky-féle szindikátus együttműködésének. Egy ilyen fejlemény személy szerint Angleton karrierjét is kerékbe törte volna, s vele együtt két védelmezője bukását is okozhatta: Allen Dulles-ét és Richard Helms-ét. Angleton fő patrónusa: Richard Helms 1973-ban távozott a CIA-tól és ez az időpont, amikor James Jesus Angleton karrierje is a befejező szakaszához érkezett a CIA-nál. Angletont 1974. december 20-án bocsátották el a szervezettől, miután fény derült arra, hogy részt vett a CIA belföldi kémkedési tevékenységében és más amerikai területen végrehajtott

titkos akciókban. Ennek a fedezése már a CIA számára is túl nehéz és kényelmetlen feladatnak bizonyult.

A Zapruder filmnek két változata van

A nem megvágott, eredeti Zapruder film, amely kalandos úton 1988-ban vált igen szűk körben a közönség számára is elérhetővé - s amit olvasóink is beszerezhetnek az Edition Pandora nevű kiadótól (Sonnenbichl 12, 86971 Peiting, Germany) - egyértelműen mutatja, hogy a halálos lövést Kennedyre **William Greer** a Secret Service munkatársa adta le. Greer vezette Kennedy autóját. Ha nem az elnököt, hanem Greer kezét figyeljük, jól látható, hogy miközben jobb kezével a kormányt tartja, a ballal a jobb vállán átnyúlva közvetlen közletről lő rá a már megsebzett Kennedyre. Ez a lövés végzett JFK-vel.

Ennek a részleteit - és a belőle adódó következtetéseket - írásunk második részében ismertetjük. Annyit bocsátunk csupán előre, hogy ez a tény egyértelműen a háttérhatalom legfelsőbb köreinek a bűnrészességére utal és minden más verziót elgyöngít. Kennedy vissza akarta szerezni a nemzetközi pénzligarchiától az amerikai pénzrendszer feletti szuverenitást. Lépéseket tett a Federal Reserve System megszüntetésére és állami bankjegy, az igazi dollár - a greenbacks - kibocsátására. Ez a szándéka alapjaiban rendítette volna meg a nemzetközi pénzügyi közösség Amerika feletti uralmát. Hogy ezt megelőzze az uralkodó elit, elhatározta, hogy a közvetlen ellenőrzése alá veszi a Fehér Házat és haladéktalanul a saját emberét juttatja az elnöki székbe.

Miért kellett meghalnia Kennedynek?

(Második rész)

Milton William Cooper, aki középiskoláit 1961-ben Japánban fejezte az amerikai légierőnél, majd a haditengerészetnél szolgált. Tehetséges és megbízható katonaként hamarosan bizalmas beosztásba került. A haditengerészet hírszerző szolgálatának a parancsnokságán teljesíthetett szolgálatot. Előtte természetesen alapos biztonsági ellenőrzésen ment át, majd letette a szigorú titoktartásra vonatkozó esküt. Ezután parancsnoka közölte vele, hogy magasabb megbízhatósági fokozatba kerülve fel van jogosítva a "Top Secret"-nek (vagyis szigorúan titkosnak) minősülő iratokba való betekintésre. Azzal a korlátozással, hogy csak azokat a dokumentumokat tanulmányozhatja át, amelyekre a munkájához szüksége van. Később Coopert még ennél is magasabb hozzáférési jogosultsággal ruházták föl a rejtjelezés kategóriában, s úgynevezett SPECAT-operator-i beosztásban dolgozott a parancsnokságon. Cooper "Die Apokalyptischen Reiter" (Az Apokalipszis lovasai - Edition Pandora - Peiting / 1996.) című könyvének 45. oldalán írja a következőket:

"Azon a napon - amikor rájöttem, hogy a Haditengerészet Hírszerző Hivatala részt vett J.F. Kennedy meggyilkolásában, és hogy a titkosszolgálat ügynöke, aki a limuzint vezette, lőtte fejbe Kennedy-t, azzal a szándékkal távoztam - engedély nélkül - szolgálati helyemről, hogy soha nem térek vissza. Közeli jó barátom, Bob, azonban rábeszélte, hogy térjek vissza. Később, 1972. június 1-én, az esküvőm előtti estén, elmeséltem mindent Bobnak, amit az UFO-król, a Kennedy-gyilkosságról, a Haditengerészetéről, a titkos-kormányzatról, a jövődjégkorszakról, az ALTERNATÍVA 1-2-3. programról, a GALILEO projektről és az új világrendre vonatkozó tervről tudtam. Úgy gondoltam akkor, hogy mindez igaz és még ma is azt hiszem, hogy ez így van.

Figyelmeztetnem kell Önöket: bizonyítékokat találtam rá, hogy a titkos társaságok - legalábbis 1917 óta - egy a világűrből érkező mesterséges fenyegetés színlelésére törekednek, azért, hogy az emberiséget új világrendnek nevezett központi kormányzat alatt egyesítsék. Még mindig kutatok az igazság után és szilárdan meg vagyok arról győződve, hogy ez a könyv közelebb visz az igazsághoz, mint minden más, amelyet korábban írtak." Milton William Cooper, amikor leszerelt a Haditengerészettől, először hivatásos fényképészi diplomát szerzett, majd a "College for Oceaneering" nevű egyetemen lett a víz alatti fényképezés tanára. Később az Adelphi Business College-nak lett a helyettes igazgatója, majd igazgatója. Innen átkerült a National Technical College-ba, ugyancsak igazgatónak. Cooper 1988 tavaszán egy magazinban olyan dokumentumról olvasott, amelyet Moore, Shandera és Friedman fedezett fel. Ez a dokumentum a MAJESTIC TWELVE műveletre vonatkozott. Cooper tudta, hogy amit olvas nem tekinthető hitelesnek, s ezért elhatározta, hogy a nyilvánosság elé lép mindazokkal a tényeket tartalmazó dokumentumokkal, amelyek az ő rendelkezésére álltak.

A már idézett könyvének a 273. oldalán M.W. Cooper ezeket írja:

"Kennedy elnök hivatalba lépésekor mondott beszédében támogatta a hivatalos világűr-programot, amely azt a feladatot tűzte az Egyesült Államok elé, hogy az évtized vége előtt ember lépjen a Holdra. Noha ez az elképzelés ártalmatlan volt, a megbízás lehetővé tette a felelősök számára hatalmas pénzüsszegek átcsoportosítását fekete programokba, és hogy eltitkolják a valódi világűrprogramot az amerikai nép előtt. Egy hasonló program a Szovjetunióban ugyanezt a célt szolgálta..."

Cooper ezután arról ír könyvében, hogy Kennedy az űrprogram, valamint a kábítószer-kereskedelem kérdésében konfliktusba keveredett azzal a hatalmi struktúrával, amelyet Cooper MAJESTIC TWELVE-nek nevez, különböző dokumentumok alapján. Kennedy ennek a hatalmi körnek ultimátumot küldött, hogy ha nem teszik ők maguk rendbe a dolgokat,

akkor ő teremt rendet. Kennedy nem volt tagja a new york-i Council on Foreign Relation-nek és Cooper szerint nem volt tájékoztatva az ALTERNATÍVA 2, illetve 3-as nevet viselő tervekről sem. (Ezeket a titkos programokat majd a Leleplező ezután következő számaiban ismertetjük olvasóinkkal.) Nemzetközileg ezeket a műveleteket a Bilderberg Csoport irányította, amelyet gyakran Policy Committee-nak is neveztek. Az Egyesült Államokban pedig a CFR-nek a végrehajtó bizottsága volt értük felelős.

M.W. Cooper így folytatja: "Kennedy-nek a döntése félelmet keltett a felelősök szívében. A Policy Committee elrendelte az eltávolítását, és a parancsot Dallasban végrehajtották. John F. Kennedy elnököt a titkosszolgálatnak az az ügynöke gyilkolta meg, aki autóját a konvojban vezette, és akinek a tette a Zapruder-filmben világosan látható. Figyeljenek a sofőrre és ne Kennedy-re, amikor a filmet nézik. Valamennyi tanú, aki elég közel volt a kocsához, hogy láthatta, amint **William Greer** Kennedy-t lelőtte, maga is az eseményeket követő két éven belül gyilkosság áldozata lett. A Warren Bizottság színjáték volt és a testület többsége a CFR-tagjaiból állt. Sikeresen félrevezették az amerikaiakat.

Több mint 200 jelenlévő tanú és olyan személy, aki ténylegesen részt vett a gyilkosságban, mára már halott. Annak a valószínűsége, hogy az első 18 személy a merénylet utáni 2 éven belül meghaljon 1:100 000 000 000 000-hoz. Önök is megvásárolhatják ennek a filmnek a kópiáját (ISBN-szám: 3-89539-285-5, ára 25 Euró - Edition Pandora: Sonnenbichl 12, 86971 Peiting, Tel.: 08861-59018, Fax: 08861-6709)."

Cooper így írja le annak a történetét, hogy miként látta először a Zapruder-film CIA által visszatartott eredeti változatát: "1988. decemberében telefonon beszéltem **John Lear**-rel.

Tájékoztattam arról, amit a Haditengerészetnél Kennedy meggyilkolásáról olvastam.

Elmondtam, hogy a szigorúan titkos dokumentumok szerint van egy film, amelyen világosan látható a bűncselekmény elkövetése, és amelyet a nyilvánosságtól távol kell tartani.

Megemlítettem John-nak, hogy 16 éve kutatok ezután a film után, amely megmutatja, hogy Greer lőtte le J.F.K.-t, de eddig nem találtam meg. Szinte sokkolt és kellemesen meglepett, amikor John megkérdezte: "Meg akarod nézni?" "Természetesen igen" - válaszoltam, s John meghívott engem és Annie-t magához, Las Vegas-i házába. Nem csak a filmet mutatta meg, de egy videó-másolatot is adott. A videószalagot mindig le szoktam vetíteni azoknak, akiknek előadást tartok. A film címe: "Dallas Revisited" (Az újra meglátogatott Dallas). John elmondta, hogy ezt a filmet egy CIA-nál dolgozó ismerősétől kapta, akinek a nevét azonban nem mondhatja meg. Később megtudtam, hogy a Zapruder film eme verziójának producere egy bizonyos **Lars Hansson** volt. John Lear ezt a filmet minden olyan találkozón levetítette, amelyen előadást tartott.

Röviddel azután, hogy Lear adott nekem egy kópiát a filmről, felhívott Lars Hansson és megtudakolta, hogy meglátogathat-e az otthonomban. Igent mondtam és kértem, hogy ha lehetséges, hozzon magával egy jobb kópiát. Azt válaszolta, hogy egy bizonyos **Bo Gritz** nevű férfiről is hozna filmet, akinek a nevét én eddig még nem hallottam. Hansson tájékoztattott, hogy ezt a videót Lear és Gritz számára készítette, és mindketten előadásaikhoz használták azt. Később azt is megtudtam, hogy Bo Gritz egy-egy videószalagot 10 dollárért árult kópiaként."

Cooper ezután beszámol arról, hogy Hanssonnal egy órán át tárgyalt, és látogatásának valódi oka az volt, hogy neve semmilyen vonatkozásban se kerüljön említésre a filmmel kapcsolatban. Erre Cooper a szavát adta és ettől kezdve előadásainál rendszeresen levetítette a filmet. Ha valaki meg akart venni egy-egy példányt, annak eladott egy kópiát.

Ezután könyvében Cooper azt elemzi, hogyan romlott meg viszonya Hanssonnal, aki 1989. novemberében felhívta telefonon és arra kérte, hogy hangját töröljék le a videószalagról annál a résznél, ahol a következőket mondja:

"A kocsí sofőrje megfordul és bal kezében egy pisztollyal a jobb vállán keresztül tüzel. Láthatják a 45-ös automatát, egy nikkelezett fegyvert. A jobb vállán keresztül, ez

egyértelműen látható. Megfigyelhetik, hogy fejét hátrafelé, az elnök irányába fordítja. Ezen a felnagyított filmkockán láthatják a lövés nyomát az elnökön. A lövés ereje valósággal visszarántja őt az ülésén. Megfigyelhetik, ahogyan Kennedy feleségén úrrá lesz az iszonyat." Lars Hansson még a következőket mondta a film kísérőszövegében: "Egyértelműen láthatják, amint ő (a sofőr) megfordítja a fejét, éppen úgy, ahogy a karját és a fegyvert jól észlelhetően a jobb válla fölé irányítja." Cooper természetesen beleegyezett, hogy Larson hangját törli és nem használja többé. Az ez utáni előadásokon tehát néma változatban mutatta be a videószalagot. Rájött, hogy kísérőszöveg nélkül a közönség a filmet még jobban érti.

Cooper a továbbiakban (már idézett könyvének a 277. oldalán) így folytatja:

"Fontos, hogy a fent elmondottakat értsék, mivel Lars Hansson 1990. nyár végén rádióban szerepelt és azt állította, hogy Greer, a sofőr nem lőtt az elnökre. Miután én a filmet már több mint másfél éve bemutattam, Lars Hansson - 1990. őszén - megjelent a Beverly Hills High Schoolban tartott előadásomon, s félbeszakította az előadást. Gúnyos megjegyzéseivel nevetségessé tette magát. Amikor az előadás véget ért az előadóterem halljában megszólította a jelenlévőket és megkísérelte David Lifton-nal együtt arról meggyőzni a közönséget, hogy ők valójában nem azt látták, hogy Greer rálőtt Kennedy-re... Ha azonban az emberek ezt a saját szemükkel látják, nem könnyen lehet félrevezetni őket. Hansson, Lifton és Grodin, valamint a többi titkos kormányzati ügynök felett eljár az idő. Az amerikaiak lassan rájönnek a hazugságra. Megborzadok, ha arra gondolok, hogy mi történne ezekkel az emberekkel, ha az amerikaiak végül valóban megharagudnának. Ne feledjék el, hogy Lear arról tájékoztatott: »A film eredetileg egy CIA-ügynöktől származott« - akiről végül kiderült, hogy ő Lars Hansson." Cooper ezután elmondja milyen lejáratási akciókba kezdtek ellene, nyilvánvalóan azért, hogy semlegesítsék a filmnek az egyre növekvő és döbbenetes hatását. Hansson először azzal próbálkozott, hogy Cooper megsértette az ő szerzői jogait. Ez azonban nyilvánvalóan nem állta meg a helyét, hiszen a filmet Zapruder készítette és Hansson a CIA-nál csak bizonyos módosításokat eszközölt rajta, amennyiben egy-egy filmkockát kinagyított és kísérő szöveget mondott alá. A szerzői jogot valójában ő sértette meg azzal, hogy ezt a változatot továbbadta Learnek és Gritz-nek.

Robert Grodin, aki ugyancsak a CIA számára dolgozott felszólította M.W. Coopert, hogy szálljon velük nyilvánosan vitába. Azt állították, hogy kópiájuk van a Zapruder filmről, amely mutatja, hogy Green a kezeit egyetlen pillanatra sem veszi le a kormánykerékről. Cooper felhívta Bob Grodint és elfogadta a kihívást. Azt ajánlotta neki, hogy a Beverly Hillsben lévő High Schoolban ki-ki mutassa meg a maga filmjét, s a nézők majd eldöntik melyik a hiteles. Grodin ezt elutasította. Tudta, hogy mi a valódi tényállás.

Bob Grodin egyébként ugyanaz a személy, aki kiadta magát világszerte ismert fotó-interpretdátornak. Mindazonáltal semmilyen fényképészeti- vagy operatóri ismerettel nem rendelkezik. Soha nem volt fényképek kiértékelője. Ezzel szemben, mint már említettük, Cooper diplomát szerzett ebből a szakmából. Bob Grodin az amerikai Képviseletház Vizsgálóbizottsága előtt azt vallotta, hogy William Greer, Kennedy autójának a sofőre soha nem emelte fel a kezeit az autó kormánykerékéről. M. W. Cooper úgy véli, hogy Bob Grodin feladata olyan könyvet írni, amely megtéveszti az olvasókat. A cél megakadályozni, hogy az amerikai lakosság széles köreiben ismertté váljon, ki is adta le a halálos lövést J.F.K-ra?

Amikor **Lars Hansson** ellátta kísérőszöveggel a Zapruder filmet, majd terjeszteni kezdte ismerősei körében, feltehetően a CIA egyes vezetőinek a beleegyezésével, a háttérhatalom szolgálatában járt el. A globális unió létrehozásán fáradozó nemzetközi pénzhatalomnak ugyanis érdeke, hogy megingassa az amerikaiak bizalmát nemzeti kormányukban. Ha a nemzetek feletti uralomra törő transznacionális pénzligarchia meg tudja arról győzni az amerikaiakat, hogy saját kormányuk hazudott nekik, és hogy a Warren Bizottság becsapta őket, akkor már könnyebb azt sugalmazni az amerikai polgároknak, hogy szükség van egy új világrendre, ahol ilyen megbízhatatlan kormányok már nem gyakorolnak hatalmat.

Akik ezzel a verzióval kísérletezgettek, valószínűleg nem mérték fel kellően: miként reagál a közvélemény, ha azt is megtudja, hogy William Greer nem az alkotmányos amerikai kormányzat, hanem az illegitim háttérhatalom megbízásából hajtotta végre tettét. Ebben az esetben a választópolgárok még sem fognak igényt tartani a globális pénzhatalom új világrendjére, hanem továbbra is kitartanak jelenlegi alkotmányos rendjüknél és a nemzeti kormányzásnál. Megőrzik az amerikai nép, az amerikai nemzet államának azt az Egyesült Államokat, amelynek a Kennedyhez hasonlóan meggyilkolt Lincoln elnök szavai szerint az a világtörténelmi hivatása, hogy "a nép kormányzata a nép által a népért, soha el ne tűnjön földünkről."

A Zapruder film komplett változatának a történetéhez tartozik, hogy 1990-ben **David Lifton** már a rádióban és televízióban is azt állította, hogy a Kennedy gyilkossággal kapcsolatban új bizonyítékokkal rendelkezik. Már említettük, hogy Lifton is megjelent M.W.Coopernek a Beverly Hills High School-ban tartott előadásán és az előtérben gyülekezőket ő is arról próbálta meggyőzni, hogy amit előzőleg bent láttak, - vagyis hogy Greer, a sofőr, rálőtt az elnökre, - azt valójában nem is látták. Hansson és Lifton akciója azonban teljesen kudarcba fulladt, és nyilvánvalóvá vált, hogy már nem lehet eltitkolni mi is történt valójában Dallasban. Ekkor Coopert megkeresték a "**Hard Copy**" nevű TV-magazin munkatársai, hogy megnézzék a Zapruder filmnek ezt a komplett változatát. Cooper eleget tett kérésüknek. A film megtekintése után közölték, hogy szeretnék megszerezni a forgalmazási jogát. Cooper átadta nekik a film egyik kópiáját, de kétségét fejezte ki azt illetően, hogy azt valóban sugározni fogják. Megállapodtak, hogy készítenek vele egy rövid bevezetőt a vetítéshez. A felvételek megkezdése előtt azonban az NBC illetékes vezetője lefújta a műsort és megtiltotta a film sugárzását. Cooper kísérletet tett annak megállapítására, hogy ki volt konkrétan ez a személy, de erőfeszítése nem járt sikerrel. Az a **Babs Hopper** producernő, aki műsorra akarta tűzni a filmet, már nem dolgozik a "Hard Copy"-nál.

Egy másik TV-producer, aki az "**Inside Edition**" című programnál dolgozik, ugyancsak felkereste Coopert, mert úgy vélte, hogy a Zapruder filmnek ezt a komplett változatát meg kell ismernie a többi amerikainak is. Cooper beleegyezett a közreműködésbe, de ezúttal is kételkedésének adott hangot. Egy héttel később Cooper hallhatta a rádióban David Liftont, aki arra a kérdésre válaszolva, hogy ki David Cooper, elmondta: "ismerem őt, és van egy meglepetésünk Cooper úr számára. Egy Amerika szerte sugárzott TV-program keretében végérvényesen kiűjtük a versenyből. Véglegesen leszámolunk ezzel a fickóval."

David Cooper ezt követően ragaszkodott ahhoz, hogy a film sugárzására csak úgy kerülhessen sor, hogy az a bizonyos rész, ahol Greer hátranyúl a bal kezében lévő pisztollyal és rálő az elnökre, ne legyen kivágva, és ezt szigorúan ellenőrizték. Amikor ezt a feltételt nem fogadták el, Cooper megtagadta az együttműködést. A műsorban a kritikus rész végül is vetítésre került, de Coopert **Lars Hansson** helyettesítette. Hansson, aki korábban azért támadta David Coopert, mert véleménye szerint Greer nem lőtt Kennedyre, most viszont a TV-ben azt állította, hogy igenis Greer lőtte le Kennedyt. Ekkor előlépett a műsorban **Bob Grodin**, akinek az volt a feladata, hogy nevetségessé tegye Hanssont, leleplezze őt és a filmet is. Mindez arra utalt, hogy a titkosszolgálat tett kísérletet a film nem várt sokkoló hatásának a semlegesítésére.

Később Cooper a rádióban hallotta Bob Grodint nyilatkozni, amely szerint ő kész a Zapruder film egy korábbi kópiáját túlexponált változatban átadni azért, hogy az árnyékok részletei jobban észlelhetőek legyenek. Ez a bizonyos túlexponálás azt a célt szolgálta, hogy William Greernek a karja - és a fegyver a kezében - teljesen észrevehetetlenné legyen téve.

Kennedy háborúja a CIA-val

Mivel megmaradt a Zapruder film teljesnek mondható változata is, és ez különböző okokból 1988-ban kikerült a CIA-tól, így ma már bárki - ha akarja - megnézheti ezt az eredeti változatot és meggyőződhet a saját szemével arról, hogy Kennedy sofőrje közvetlen közléről

rálőtt az elnökre. Ezért ma már a valódi kérdés nem az, hogy ki ölte meg Kennedyt (ezt tudjuk), hanem az, hogy mi okozta ezt az éles ellentétet az amerikai elnök és hírszerzőszolgálat, a CIA, között?

1972-ben a **Washington Observer** április 12-i száma közölt egy hírlevelet, amely szerint "1963-ban röviddel Kennedy meggyilkolása után **Robert F. Kennedy** - még igazságügyi miniszterként - magánnyomozást végzett, amely párhuzamosan folyt a Warren Bizottság merénylettel kapcsolatos vizsgálatával. Kennedy nyomozásának a keretében több utazást is tett ebben az országban **Hamilton vizsgálóbíró**, a Scotland Yard korábbi főfelügyelője. Hamilton **Joseph P. Kennedynek** volt a közeli barátja, és őt kérte meg az igazságügyi miniszter, hogy segítsen feltárni a J.F.K. gyilkosság igazi hátterét. Hamilton, miután hosszan elbeszélgetett a Kennedy család tagjaival, és diszkrétan tájékozódott a saját kapcsolatainál is, megállapította: John Kennedynek a meggyilkolása röviddel azután történt, hogy testvére Bobby néhány előzetes lépést tett a CIA feletti közvetlen személyes ellenőrzés érdekében. A CIA vezetését tette felelőssé a Disznó-öböl kudarcért. Hamilton a **cui bono** (kinek jó, kinek használ? D. J.) alapján következtetve arra a végeredményre jutott, hogy Bobby CIA feletti ellenőrzés megszerzésére tett lépésének valamiféle köze van bátyja meggyilkolásához." A CIA sikertelen akciója Castro megdöntésére komoly konfliktust okozott az elnök és a hírszerző szolgálat között. De ez csak a kiindulópontja volt a köztük kifejlődött keserű konfliktusnak. Mozgásba hozott azonban olyan folyamatokat, amelyek végül is elvezettek a dallasi merényletkez.

A J.F.K. elleni merénylet egyik legkiválóbb kutatója **Mark Lane** írja a **Plausible Denial** (Hiteles cáfolat) című könyvének a 93. oldalán:

"Ha a CIA ügynökei, munkatársai - és korábbi munkatársai - úgy vélték, hogy ügynökségüknek és az országnak a védelme megköveteli a szervezetük leépítésére törekvő Kennedy elnök eltávolítását, akkor érthető, ha nem fogadjuk el és nem is hagyjuk jóvá, azt a nézőpontot, hogy az önvédelem kényszerítette őket a halálos erőszak használatára. Nem az releváns, hogy mit vagy mit nem szándékozott Kennedy tenni a CIA-val, hanem az, hogy az ügynökség mit feltételezett róla, hogy tenni készül. J.F. Kennedy nem hagyott kétséget a felől, hogy tervbe vette a CIA feldarabolását."

A **New York Times** 1966. április 25-én jelentette a "**Kennedy keserűsége**" alcím alatt, hogy amikor a Disznó-öböl kudarc méreteiről tudomást szerzett, közölte kormányzata egyik legmagasabb beosztású tagjával: ezer darabra akarja szétszedni a CIA-t, és maradványait szétszórni a szélben. Nem valamiféle mérsékelt törvényjavaslatra, vagy elnöki rendeletre készült, amely módosítja vagy megreformálja a szervezetet. Az ügynökség totális lerombolása volt a nyilvánvaló célja." A dallasi merénylet idején Kennedy már hozzá is fogott tervének a végrehajtásához. Először is elbocsátotta legvétkesebb és leghatalmasabb vezetőjét. Kinevezett egy magas szintű bizottságot, a kubai tanulmányi csoportot, hogy derítse ki a szervezet jogellenes tetteit, határozza meg, hogy milyen hosszútávú korlátozásokat kell végrehajtani. Kennedy átmenetileg is drámaian csökkentette az ügynökség hatáskörét, korlátozta jövőbeni akcióit egy nemzetbiztonsági akció-memorandummal. Kennedy ezt követően lépéseket tett az ügynökség ellenőrzésére a nemzetbiztonsági 55., 56., és 57-es memorandum kiadásával. Ez megfosztotta a CIA-t attól, hogy nagyobb szabású fegyveres akciókat kezdeményezhessen, tűzerejét - legalábbis elméletben - a kézi fegyverekre korlátozta. Mindez természetesen mély aggodalmat keltett a CIA-ban és szövetségesei körében is. **Fletcher Prouty** ezredes, aki ebben az időben az összekötő volt a védelmi minisztérium és a CIA között, elmondotta Mark Lane-nek 1991. augusztusában, hogy egész pályafutása során nem tapasztalt akkora felháborodást, mint ekkor. Az 55. számú nemzetbiztonsági akció-memorandum megfosztotta a CIA-t az általa nagyra tartott titkos műveletek végrehajtásától, és csak kisebb akciókat engedélyezett a számára. Ez robbanó erejű dokumentum volt. A katonai-ipari-hírszerzési komplexum nem volt elragadtatva.

Kennedynek természetesen nemcsak Kuba miatt volt nézeteltérése a CIA-val. A Délkelet-Ázsiában kibontakozó konfliktus még jobban aggasztotta az elnököt. 1963. őszén már állt a harc a CIA és a Fehér Ház között. **Arthur Krock** a tekintélyes vezércikkíró, 1963. október 3-án már nyíltan arról ír a New York Times-ban, hogy Kennedy harcban áll a CIA-val, amely a vietnami kérdés miatt egyre intenzívebbé válik. Meglepő Krock írásában az, hogy egy magas szintű kormányzati forrásra hivatkozott, miszerint ha valaha államcsínyre kerülne sor az Egyesült Államokban, akkor ez csak a CIA részéről következhetne be. Krock a Kennedy család régi barátja és bizalmasa volt. Az elnök nagykövet apjának az úgynevezett "irodalmi négere"-ként **Joseph Kennedy** számos publikált munkáját részben vagy egészben ő írta. Krock volt az első számú kapcsolata Kennedynek a sajtóval és ha J.F.K. a CIA-val való konfliktusát nyilvánosságra akarta volna hozni, akkor feltehetően Krockot vette volna igénybe. Ezért állapította meg **Mark Lane** is, hogy: "John F. Kennedy volt az, aki üzenetet küldött az amerikai népnek bizalmas szöcsövén **Arthur Krockon** keresztül." Krock rámutatott, hogy Kennedy már nem volt képes ellenőrzése alatt tartani a CIA-t. Kennedy **Henry Cabot Lodge**-t, vietnami nagykövetét küldte a CIA-hoz két alkalommal is, de a hírszerző szolgálat ignorálta az elnök utasításait mondván, hogy az eltér attól, amit az ügynökség helyesnek gondolt. Más szavakkal ez azt jelentette, hogy a CIA és nem az elnök határozza meg, hogy milyen legyen az amerikai külpolitika. **Krock** így foglalja össze annak a magas rangú tisztségviselőnek a véleményét, aki egész életét a demokrácia szolgálatában töltötte:

"A CIA növekedését rákos daganathoz hasonlították, amelyet e magas rangú tisztségviselő szerint is már a Fehér Ház sem biztos, hogy képes kontrollálni. Ha az Egyesült Államok valaha is átél egy államcsínyt, az a CIA-tól fog jönni és nem a Pentagontól. Az ügynökség óriási hatalmat képvisel, és senkinek sem tartozik erről elszámolni. Bármit is jelentsenek ezek a szavak, kétségtelenül kifejezik azt, hogy a végrehajtó hatalom kivitte a háborúját a CIA ellen a kormányzat belső köreiből a sajtó útján az amerikai néphez." Krock ezután rátér a vietnami kérdésre, a konfliktus fő okára: "A CIA lehet, hogy bűnös abban, amivel vádolják. Minthogy nem tudja, vagy nyíltan legalább is nem képes megvédeni vietnami tevékenységét...A közvélemény nincs abban a helyzetben, hogy ítéletet mondjon... De Kennedy elnöknek állást kell foglalnia, ha a végrehajtó hatalmon belüli látványos háború véget ér, és a CIA hatékony működése is megmarad. Ha megvonja a mérleget, remélhetőleg nyilvánosságra fogja hozni annak a fogyatékoságnak a kiértékelésével, amely ezt a konfliktust előidézte."

Krock azzal fejezi be a cikkét, hogy **McNamara** védelmi miniszter és Taylor tábornok Délkelet-Ázsiába utazik. Amikor visszatértek saigoni útjukról azt jelentették Kennedynek, hogy még van lehetőség a helyzet rendezésére, és az amerikai személyzet visszavonására Vietnamból 1965. végéig. Kennedynek tehát a legközelebbi munkatársai tudták, hogy az elnök tervbe vette a teljes amerikai visszavonulást Vietnamból, mihelyt újraválasztották a Fehér Házba.

A dallasi merénylet azonban keresztülhúzta a Vietnamból való kivonulásra vonatkozó terveket. Négy napra Kennedy halála után **Johnson** elnök aláírta a 273. számú nemzetbiztonsági akció-memorandumot, amely a konfliktus kibővítéséről szólt. A CIA álláspontja érvényesült, és elindult az a folyamat, amely végül is nagyarányú - szárazföldön zajló - háborúvá növekedett. 1964. márciusában Johnson hivatalosan is megváltoztatta Kennedy politikáját, és 20.000 főről csaknem 250.000-re növelte a Délkelet-Ázsiában harcoló amerikai erők létszámát. Azt is tudjuk, hogy több mint 50.000 amerikai és több mint 1.000.000 vietnami, laoszi és kambodzsai vesztette az életét ebben a háborúban, amely végül is az Egyesült Államok katonai vereségével végződött.

Michael Collins Piper a **Final Judgment** (Végső megítélés) című könyvében (a 111. oldalon) úgy véli, hogy a vietnami háború kedvezőnek bizonyult a CIA szövetségese, Izrael

számára, mert lehetővé tette, hogy a közel-keleti térségben megerősítse helyzetét. Másrészt elősegítette, hogy a Meyer Lansky vezette bűnözői szindikátus a CIA-val együttműködve kibővítsa a Délkelet-Ázsiával folytatott kábítószer-kereskedelmet. Ez nagy hasznot hozó tevékenységnek bizonyult a Vietnamban beavatkozó amerikai hadsereg védelme alatt. A CIA-nak a J.F.K. elleni merényletben való részvétele csak Mark Lane már említett Plausible Denial (Megbízható cáfolat) című könyvének a megjelenése után vált nyilvánvalóvá. Gyanúsítgatások közhelyszámba mentek, de Mark Lane a CIA bűnrészességét tényekkel támasztotta alá. Könyve tulajdonképpen egy rágalmazási pernek az összefoglalása, amely néhány évvel korábban Miamiban folyt, és amely perben a zsűri megállapította, hogy a CIA ténylegesen részt vett a J.F.K. elleni összeesküvésben és annak az eltitkolásában.

E. Howard Hunt - a szabadúszó CIA ügynök

A Washingtonban megjelenő **The Spotlight** című hetilap közölte egy korábbi magas rangú CIA tisztségviselő, **Victor Marchetti**, cikkét. Ebben azt állította: a CIA valóban készült rá, hogy megvádolja hamisan egy régi ügynökét **E. Howard Hunt**-ot a Kennedy gyilkosságban való részvételéért. Hunt volt a CIA fő politikai kapcsolata a Castro-ellenes kubaikkal a J.F.K. elleni merénylet időszakában. Ezért neve gyanúsítottként merült föl azok körében, akik ki akarták deríteni a merénylet hátterét. Hunt a CIA megbízásából több Castro-ellenes csoportot szervezett - köztük a Forradalmi Demokrata Frontot. Huntnek a frontembere ennél a kubai emigráns szervezetnél egy bizonyos **Antonio da Varonna** nevű ember volt, akit Meyer Lansky közvetlenül finanszírozott. Marchetti írásában azt sugallja, hogy a növekvő gyanakvás miatt a CIA úgy döntött: feláldozza E. Howard Hunt-ot. Eszerint Hunt áruló lett, és ezért csatlakozott a Kennedy elnök elleni merényletökhöz. A CIA elképzelése szerint Marchetti a szervezettől függetlenül csatlakozott az összeesküvéshez és maga a CIA, mint intézmény, nem vett benne részt. Érdekes módon azonban Hunt pert indított a "The Spotlight" című lap ellen, noha a jogi eljárás keretében végül is eskü alatt azt vallotta: "úgy vélte: a lap verziója hitelesnek tekinthető". Amikor az ügy bíróság elé került Miamiban, a Spotlight elveszítette a pert és 650 ezer dollár kártérítés megfizetésére lett kötelezve. A Spotlight azonban fellebbezett. Az ügyet újra kellett tárgyalni, s ekkor **Mark Lane**, a "Plausible Denial" szerzője lett a védelem ügyvédje. A perben tanúvallomást tett **Richard Helms** és **Stansfield Turner**, a CIA két korábbi igazgatója, valamint **David Philips**, aki a CIA nyugati féltekén illetékes részlegének a vezetője. Ugyancsak tanúskodott az FBI részéről **G. Gordon Liddy**. A perdöntő bizonyítékot Hunt ellen azonban Mark Lane terjesztette elő, **Marita Lorenz**, korábbi CIA munkatárs vallomásával.

Marita Lorenz tanúvallomásában elmondotta, hogy egy nappal a J.F.K. elleni merénylet előtt érkezett Dallasba a CIA egyik Miamiban lévő "safe house"-ából (biztonságos házából). Lorenz-cel együtt utazott a két autóból álló karavánnal több CIA ügynök is, akik távesőves puskával voltak felszerelve. Lorenz azt állította a bíróság előtt, hogy nem kapott eligazítást az utazás céljáról. Dallasban Marita Lorenz nemcsak Howard Huntal, a CIA helyi főnökével, de Jack Ruby mulatóhely-tulajdonossal is találkozott, aki - mint ez ismeretes -, később "felháborodásában" lelőtte Lee Harvey Oswaldot. A keresztkérdések feltevése során Mark Lane számos ellentmondást tárt fel Hunt tanúvallomásában. Ugyanis Hunt az évek során a legkülönbözőbb történeteket adta elő arról, hogy hol tartózkodott a merénylet elkövetésének a napján. **Marita Lorenz** tanúvallomása azonban meggyőzte az esküdteket arról, hogy a CIA valóban részt vett a Kennedy-elleni merényletben és ezért felmentette a Spotlight-ot. Egy interjúban Mark Lane elmondotta, hogy ő az esküdtek előtt megkérdezte Lorenz-tól, hogy elmondaná-e azoknak a neveit, akikkel együtt utazott abban a két autóban? Erre Lorenz ezt válaszolta: "Nem kívánom megnevezni őket, mert megölhetnek engem. Ne tegyen fel nekem ilyen kérdést. Azt akarom: ígérje meg nekem, hogy nem kérdezi ezt tőlem." Mindazonáltal **Hunt ügyvédje** feltette ezt a kérdést neki és Mark Lane meglepetésére Lorenz közölte, hogy a Novo testvérek voltak. Lane szerint a **két Novo testvér, Guillermo és**

Ignacio, érdekes jellemek. Minden esetre Mark Lane a tanúvallomás után megkérdezte Lorenzet, hogy végül is miért válaszolt erre a kérdésre? Marita Lorenz ezt a magyarázatot adta: "Ha Hunt és a CIA olyan ostobák, hogy fölteszik nekem ezt a kérdést, akkor nem az én hibám, ha arra válaszolok. Ezért ők viselik a felelősséget. Ha viszont ön, Mark Lane tette volna fel a kérdést, az egy más történet lenne.

A Novo testvérek, akiket Marita Lorenz megnevezett több bűncselekménybe is belekeveredtek. Ezek közül az egyik **Orlando Letelier**, chilei kormány-tisztviselő és a kíséretében lévő hölgy, **Ronnie Moffit** meggyilkolása. Egy bizonyos **Michael Townley** - aki a chilei titkosszolgálatnál állt kapcsolatban - amikor vádat emeltek ellene, akkor a Novo testvérek ellen tett vallomást. Townley arra a kérdésre, hogy hol találkozott először a Novo-kal, akkor az FBI-nak a New York-ban a Fifth Avenue 500 szám alatti irodáját jelölte meg. Mark Lane kutatása szerint a találkozón részt vett **James Buckley**, akkori new york-i szenátor, aki ma magas rangú szövetségi bíró. Buckley a testvére **ifj. William F. Buckley**-nak, aki jelenleg a National Review c. konzervatív lapnak főszerkesztője, és aki 1951 és 1952 között Mexikóban szolgált, mint a CIA munkatársa és közvetlen felettese pedig nem volt más, mint E. Howard Hunt. A Novo testvéreket a Letelier gyilkosságban való részvétel miatt börtönbüntetésre ítélték.

A maffia ölte meg J.F.K.-t?

A nagyhatalmú nemzetközi bűnözői szindikátus vezetőjének: Meyer Lansky-nak a louisiana-i megbízottja - **Carlos Marcello** - a Kennedy-merénylet hátterét vizsgáló kutatók egyik kedvenc célpontjává vált. Ezek a hivatásos, részben pedig amatőr kutatók arra a kérdésre, hogy ki ölte meg Kennedy-t, egyértelműen válaszolják: a maffia. Carlos Marcello egyik legfélelmetesebb vádlója **G. Robert Blakey** volt, a Kennedy elleni merénylet hátterét vizsgáló kongresszusi különbizottság stábjának az igazgatója. G. Robert Blakey azonban rajta volt a Meyer Lansky-féle szervezett bűnözői szindikátus fizetési listáján. Marcello maga csak egy fogaskerek volt ebben a hatalmas gépezetben. Az a körülmény, hogy a merénylet előkészítésének időszakában New Orleans-ban működött, kiváló célponttá teszik, akit kellő technikával esetleg főbűnössé is elő lehet léptetni. Marcello-nak szoros kapcsolata volt az összeesküvő hálózat CIA-ba beépült kulcsembereivel is.

Két magas rangú maffia-tag - **Johny Rosselli** és az **ifj. Santo Trafficante** - valóban kulcsszerepet játszottak a szervezett bűnözői szindikátus és a CIA közös akcióiban a kubai diktátor Fidel Castro ellen. Trafficante-t azonban a J.F.K. elleni összeesküvés kutatói a Kennedy-elleni merényletben is főszereplővé léptetik elő. Noha mind Rosselli, mind Trafficante az alvilág kulcsszereplői közé számítottak, de Carlos Marcellohoz hasonlóan mindketten **Meyer Lansky alárendeltjei** voltak. Lansky Rossellit és Trafficante-t használta a CIA-ba beépült embereivel való kapcsolat tartására.

A floridai Tampa-ban tevékenykedő maffiafőnök, Santo Trafficante, is a merénylet hátterét kutatók figyelmének a központjába került. Egyesek őt is a Kennedy elleni merénylet egyik lehetséges kigondolójának és irányítójának tekintik. Az írott és az elektronikus tömegtájékoztatók egyaránt szívesen mutatta be úgy Trafficante-t, mint a Délkelet-Ázsiából származó heroin-kereskedelem egyik irányítóját. Az igazság azonban az, hogy Meyer Lansky tartotta kézben világ szinten a kábítószer-kereskedelmet. Trafficante csupán az ő alárendeltje volt. A Lansky irányította heroin kereskedelem a CIA által is támogatott korzikai francia maffia segítségével Marseilles-en és Monaco-n keresztül jutott Franciaországba. A korzikai maffia a CIA délkelet-ázsiai akcióit használta saját tevékenysége fedezékéül. A tények arra utalnak, hogy a délkelet-ázsiai térségből származó kábítószer-csempészet a CIA és a szervezett bűnözői szindikátus közös vállalkozása volt. Arra is vannak adatok, hogy az így befolyt pénzt Svájcban mosták tisztára - Piper szerint - a Moszad közreműködésével.

Mickey Cohen - a kaliforniai kulcsemler

Meyer Lansky kulcsembere az Egyesült Államok nyugati részén: Mickey Cohen volt. Cohen, aki Jack Ruby-nak az egyik példaképe volt, a rendelkezésre álló adatok szerint valóban részt vehetett a J.F.K. elleni összeesküvésben és annak az eltusolásában. **Mickey Cohen** a **John Peer Nugent**-tel közösen írt "Mickey Cohen: In My Own Words - Saját szavaimmal" (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1975. - 82. oldal) emlékiratai három okból is rendkívül érdekesek. Könyve egyike azon kevés szervezett bűnözéssel foglalkozó emlékezésnek, amit nem olasz származású írt. Másodszor azért érdekes, mert Cohen a hollywoodi zsarolóhálózat főnökeként központi szereplője volt a szórakoztató ipar és a szervezett bűnözés különleges világának. Harmadszor azért is érdekes, mert az irodalmi berkekben "négernek" nevezett szerzőtársa: John Peer Nugent, a Newsweek című hetilap korábbi tudósítója volt. Amikor Nugent Afrikából tudósított, mint a CIA ügynökét tartóztatták. **Dean Rusk**, akkori külügyminiszter közbenjárására ugyan szabadon engedték, de a szervezett bűnözés kérdésében szaktekintélynek számító Art Kunkin szerint: Nugent valóban rendelkezett bizalmas CIA kapcsolatokkal. Nugent maga egy alkalommal vitát folytatott a J.F.K.-elleni merénylet ügyében nyomozó vizsgálóbíróval is. És itt igyekezett cáfolni a CIA bűnrészességét.

Cohen Meyer Lansky barátjának **Benjamin Siegel**-nek lett az utódja, miután Siegel-t, a szindikátus nyugati parti főnökét 1947. júniusában meggyilkolták. Siegel arról híres, hogy ő találta ki Las Vegas-t, a nevadai sivatagba épült kaszinó-várost. Lansky és Siegel gyerekkori barátok voltak és együtt nőttek fel Brooklynban. A szindikátus vezetői azért ítélték halálra, mert véleményük szerint jelentős összegeket elsikkasztott a kaszinók bevételeiből. Lansky maga is jóváhagyta a döntést és részt vett az utód kiválasztásában. Lansky életrajzírója **Hank Messick** szerint a szindikátus főnökének "szeme és füle" maga Cohen volt. Cohen feladata volt szemmel tartani az önállószkodó és vakmerő Siegel-t. Amikor ez utóbbit elmozdították, Cohen lett az utóda. Ezért nem lehet csodálkozni azon, hogy emlékirataiban ezt írja: "Nagy szeretetet és tiszteletet, teljes odaadást éreztem Meyer Lansky iránt." Cohen saját elmondása szerint is aktívan részt vett az Izraelbe irányuló fegyvercsempészetben. Ezen túlmenően aktívan részt vett az Izrael megsegítését szolgáló pénzadományok összegyűjtésében is. A már idézett emlékiratainak a 91. és 92. oldalán írja Cohen: "Jelentős összegeket gyűjtöttem; nem én magam, de közreműködésemmel és országosan folyt a gyűjtés. Vacsorákat tartottunk Boston-ban, Philadelphiában, Miami-ban és rengeteg fegyvert és felszerelést gyűjtöttünk, amelyet valószínűleg nem tudtunk volna beszerezni. Isten akarata volt, hogy Harry Truman volt az elnök. Ő nyíltan nem vállalhatta, hogy tudja: jóváhagyásával hadianyagot szállítanak vissza (Európába, illetve Palesztinába, D. J.) vagy, hogy ezt a hadianyagot olyan hajókról lopták, amelyek a II. Világháborúból tértek vissza. De csak Truman szembehunyása, illetve támogatása tette ezt lehetővé. Számomra ő volt a világon a legnagyobb ember: Harry Truman. Azért amit Izraelért tett, amit megengedett nekünk, hogy megtegyünk. Felmentünk a benaftalinozott hajókra, hozzá tudtam férni a dokkokon lévő rakományhoz. Ennek egy részét, amelyet a II. Világháborúban nem használtak, eljuttattuk Izraelbe s még csak össze sem voltak szerelve."

Ebben az időben Cohen összeismerkedik **Jack Rubinstein**-nel, aki később a nevét Jack Ruby-ra változtatja. **Gary Wean**, akinek az volt a feladata, hogy tartsa szemmel Cohen tevékenységét, tapasztalatait megírta a "There's a Fish in the Courthouse" (Különös ügy a bíróságon) című emlékirataiban. Wean figyelemreméltó megállapításait azonban a Kennedy-merénylet kutatói nem méltányolták eléggé. Wean, aki a los angeles-i rendőrség nyomozója volt, jól ismerte Mickey Cohen-t. És mint a los angeles-i kerületi ügyészség bűnügyi részlegének nyomozója, Wean tájékozott volt arról a tevékenységről is, amit Cohen Hollywoodban folytatott. Wean, aki 1970-ben ment nyugdíjba, végül is Ventura megye Állami Ügyvédi Irodájának lett a főnyomozója. Wean kétszer találkozott Ruby-val Hollywoodban 1946-ban és 1947-ben. Az első alkalommal Ruby Cohen limuzinjában utazott,

annak tulajdonosával. Egy évre rá, a Harry's Place nevű night club-ban találkoztak, ahol Wean megmondta Ruby-nak, hogy rendőrtiszt. Ruby viszont közölte: "Jack Ruby-nak hívnak és most érkeztem Chicagóból, hogy találkozzam Harry-vel. Minthogy a háborúnak vége a nyugati part halott, Chicago is az. Átköltöztettünk mindent New Orleans-ba és Miami-ba. Mostantól fogva minden akció innen indul az Egyesült Államok és Kuba között."

A new orleans-i körzeti ügyész-helyettes megerősítette Rubynak az állítását, hogy ez a franciás szépségű déli város lett a bűnözői szindikátus tevékenysége egészének, és pénzügyi tranzakcióinak a tengelye. Az ügyész kijelentette: "Túl sok pénz van itt. Úgy gondoljuk, hogy ez az ország más részein működő Cosa Nostra szervezetektől (maffiától) ered azért, hogy a helyi maffia-vezetők beruházzák. Ez lehet a pénzügyi központjuk egy sor biztonságos hellyel, ahol a kampány-hozzájárulások és a kifejezett megvesztegetések jól elszigetelték őket a törvényes rendtől" - (Robert Morrow: The Senator Must Die: The Murder of Robert F. Kennedy. - Santa Monica, California: Roundtable Publishing Inc., 1988 - 16. oldal).

Ez azonban csak a kezdete volt Jack Ruby és Mickey Cohen kapcsolatának. 1960-ra Cohen már a nyugati-parti szindikátus nagyhatalmú vezetője volt Meyer Lansky megbízottjaként. De Cohen fontos szerepet játszott a Hollywood-i művészvilágban is. Ennek meghatározott célja volt. **John Davis** írja "Mafia Kingfish: Carlos Marcello and the Assassination of John F. Kennedy" - Maffiafőnök: Carlos Marcello és John F. Kennedy meggyilkolása (New York: McGraw-Hill Publishing Company, 1989) című könyvének 239. oldalán: "Cohen egyik profitszerzési módszere volt szexuálisan kompromittálni Hollywood-i sztárokat zsarolási célból. Cohen volt az, aki összehozta a perzselő viszonyt társa, Johny Stompanato és Lana Turner filmszillag között, abban a reményben, hogy fényképeket tud készíteni róluk az ágyban. Lana Turner lánya később megölte Stompanato-t. Ez az ügy annak idején elhíresült hollywoodi botrány volt."

Marilyn Monroe és Mickey Cohen

Cohen manipulálta Marilyn Monroe-t is. A legenda úgy szól, hogy állítólag Frank Sinatra volt az, aki Marilyn Monroe-t bemutatta John F. Kennedy-nek. **Gary Wean** szerint viszont Mickey Cohen hálózata volt valójában az, amely összehozta a massachusetts-i szenátort és Hollywood szex-szimbolumát. **Wean** leírja, hogy Cohen közeli barátja, **Joey Bishop** kabarészínész - aki történetesen Sinatra híres klikkjéhez tartozott - volt az, aki olyan körülményeket teremtett, amelyek elvezettek J.F.K. és Marilyn Monroe bizalmas kapcsolatához az 1960-as elnökségi kampány során. Bishop javasolta Kennedy-nek, hogy vegyen részt egy jól előkészített hollywoodi partin. Wean szerint ennek nemcsak az volt az oka, hogy kielégítsék J.F.K. közismert igényét a szép nők iránt. Bishop tudta, hogy Monroe varázsa hatni fog Kennedy-re. Bishop Cohen embere volt. Cohen viszont szoros kapcsolatban állt Menachem Beginnel. Begin tudni akarta, hogy elnökként milyen tervei vannak Kennedy-nek Izraellel. **Wean** írja már idézett könyvének 679. oldalán: "Cohen arra gondolt, ha össze tudják hozni Marilyn-t Kennedy-vel, akkor Cohen embere, **Georgie Piscitelli**, képes lesz manipulálni és kiszedni belőle mindazt, amit Kennedy mondott neki. Vagyis zsarolással nyomást gyakorolhatnának Kennedy-re, amíg tart köztük a szerelmi viszony."

Wean nyomozói feladatai ellátása közben azt is kiderítette, hogy Cohen szépfiúja, Piscitelli, Marilyn Monroe-val is viszonyt folytatott. Wean ezt egy fiatal nőtől tudta meg, **Mary Mercandante**-től, aki féltékeny volt Monroe-ra Piscitellivel folytatott viszonya miatt. Mercandante mondta el Wean-nek: Piscitelli kapta a megbízást, hogy szedjen ki mindent Marilyn Monroe-ból, ami J.F.K. Izraellel kapcsolatos nézeteire, terveire vonatkozik. Wean szerint, Piscitelli elmondta Mercandante-nak, aki ugyancsak a szeretője volt, hogy Marilyn Monroe rossz néven venné, ha nyomást gyakorolna rá és azt mondaná neki, hogy ő nem ért a politikához. Ugyancsak Wean idézi Mercandante-t, miszerint: "Cohen méregbe gurult és azt mondta Georgie-nak, hogy elege van már Marilynből és, hogy itassa le vagy adjon neki pirulákat, de szedje ki belőle, hogy John F. Kennedy-nek mik a szándékai Izrael

finanszírozását illetően" (677. oldal). Ugyancsak Wean írja, hogy Cohen és Begin aggódott Kennedy-nek azon elképzelései miatt, hogy dollár-milliárdokat fordítson a Békehadtestre (Peace Corps), valamint dél-amerikai és afrikai országokra. A féltékeny Mercandante azzal is fenyegetőzött, hogy feltárja mindazt, amit megtudott Marilyn Monroe Cohen általi manipulálásáról és a filmszillag Kennedy-vel folytatott viszonyáról. Wean azonban ekkor már jelentette feletteseinek a tudomására jutott információkat.

Mercandante kisasszonyt később meggyilkolták. Ő is azok közé az áldozatok közé sorolható, aki végső soron belekeveredett a J.F.K. elleni merényletbe és annak eltusolásába. Hosszú ideig széles körben terjedt az a gyanú, hogy Marilyn Monroe-t is meggyilkolták. A bulvárlapok azt sugalmazták olvasóiknak, hogy a Kennedy család gyilkoltatta meg azért, hogy titokban tartsa viszonyát az elnökkel és állítólagos további viszonyát az elnök testvérével, Robert Kennedy igazságügyi-miniszterrel. A fokozatosan napvilágra kerülő tények azonban arra utalnak, hogy ha Marilyn Monroe-t meggyilkolták, akkor egészen mások és más okból akarták őt elhallgattatni. Piper úgy véli: Ha **Marilyn Monroe** valaha is nyilvánosságra hozta volna, hogy **Mickey Cohen** arra használta, hogy kiszedje Kennedyből: elnökként milyen politikát akar folytatni Izrael Állammal, akkor az fényt derített volna J.F.K. és Izrael feszült viszonyára, amit az amerikai-izraeli lobby nem engedhetett meg magának. Érdekes megemlíteni, hogy emlékirataiban Cohen egyetlen egyszer sem említi Marilyn Monroe vagy Jack Ruby nevét. Úgy néz ki, hogy Cohen és szerzőtársa ezt a "mellőzést" találta a jobb megoldásnak. Mindenesetre Cohen révén **Meyer Lansky** is bennfentes információkkal rendelkezett Robert Kennedy házasságon kívüli viszonyáról, ha bizonyítottan tekintjük a vélekedést, hogy Monroe-nak valóban volt szexuális kapcsolata Robert Kennedyyel is.

Wean arról is beszámol, hogy miként fedezte fel először Cohen szoros kapcsolatát **Menachem Begin**nel. Wean írja emlékirataiban a 687. és a 688. oldalon, hogy "Partnerem és én figyeltük Mickey Cohent távolról. Tudtuk, hogy valami rendkívüli szándéka van. Igen sok időt töltött egy különös kinézetű, alacsony férfival a Beverly Wilshire-hotel ebédlő-pultjánál ott, ahol a gyógyszereket árusítják. Ami leginkább felkeltette kíváncsiságunkat, hogy Mickey úgy nézett ki, mint aki utasításokat vesz át az idegentől. Távcsőves lencsékkel fényképeket készítettünk Cohenről és barátjáról. A hivatalban megvizsgáltuk. Megtudtuk, hogy a neve: Menachem Begin." Azért, hogy kifürkéssze miről beszélgetett Cohen és Begin, Wean bekapcsolt egy jiddisül beszélő titkos ügynököt, hogy hallgassa le beszélgetésüket. Wean a következőket jegyzi meg már idézett könyvének a 688. oldalán: "Ügynökünk jelentette, hogy a két vitatkozásba merült személy rendkívül izgatott volt. Sok szó esett Kubáról, a katonai műveletekről, és a Kennedyekről." Könyvének 689. oldalán pedig idézi Wean megbízottjának a következő szavait: "Meggyőződhattunk, hogy valami folyamatban van. Mickey úgy beszélt, mint egy politikus. A háborúról és milliárddolláros költségvetési kiutalásokról tettek említést, elátkozva Kennedyt az ostoba Békehadtestéért, és pénzpocsékolásáért."

A kávéházból Wean és munkatársa követte Cohent egy elegáns Los Angeles-i lakásba. Itt Cohen és Begin **Melvin Belli** sztárügyvéddel találkozott, aki Cohennek már hosszú ideje jogtanácsosa és jó barátja volt. Belli később Jack Rubynak lett a védőügyvédje. Cohen érdeklődése Kennedy közel-keleti politikája iránt párosult Marilyn Monroe szerencsétlen manipulálásával. Cohen tisztában volt a J.F.K. elleni merénylet hátterével, de titkát magával vitte a sírba, amikor váratlanul szívinfarktusban meghalt. Itt csak annyit érdemes megjegyezni, hogy korábban semmiféle szívproblémával nem kezelték.

Amikor **Anthony Sommers** készült "Goddess, a Life of Marilyn Monroe" (Istennő, Marilyn Monroe élete) című könyvének a megírására, felvette a kapcsolatot Gary L. Wean-nel, aki számos információt közölt vele, köztük azokat is, amelyeket mi Piper kutatásai nyomán ebben az írásunkban már ismertettünk. De amikor Sommers Monroe életrajza a könyvesboltokba került, a könyvben már egy szó sincs Mickey Cohenről és izraeli kapcsolatáról. A könyv azt

sugallja, hogy Monroe halála a Kennedy testvérekkel való viszonyával függhetett össze. Valójában a könyv azt a benyomást kelti olvasójában, hogy a Kennedyek azok, akik így, vagy úgy - közvetve vagy közvetlenül - felelősek Monroe tragikus haláláért.

Anthony Sommers azonos azzal az Anthony Sommers-szel, aki kimerítő tanulmányt írt a J.F.K. elleni merényletről, amelynek címe **Conspiracy**(Összeesküvés). Ezt még azelőtt írta, hogy találkozott volna Gary L. Wean-nel. Amikor Sommers publikálta 1992-ben könyvének a felfrissített kiadását, nem tesz említést azokról az információkról, amelyeket Wean közölt vele. **Michael Collins Piper** a Final Judgment-ben (Végső megítélés) úgy véli, hogy Sommers nem ismerte fel Wean információinak a fontosságát, ugyanakkor ő - mármint Piper - Wean felfedezését kulcsfontosságúnak tartja annak megítéléséhez, hogy valójában mi is történt 1963. november 22-én.

Ma is még igen sokan hivatkoznak Jack Rubynak a szervezett bűnözéssel való kapcsolatára annak bizonyítékeként, hogy a maffia ölte meg J.F.K-t. Egyesek még azt is leírják, hogy Ruby a merényletet követően elsőként Mickey Cohen munkatársának, **Al Grubernek** telefonált Hollywoodba. Gruber egyébként a merénylet előtt néhány nappal 1963. novemberében látogatást tett Rubynál Dallasban. A Cohen-Ruby kapcsolat közvetlenül utal a Meyer Lansky bűnözői szindikátus szerepére a dallasi merényletben. Gary Wean úgy véli, hogy Gruber volt a kapcsolattartó Cohen és Ruby között, és ő adhatta az utasítást Rubynak, hogy az elkövetőnek kiszemelt Oswaldot, a "Patsy"-t (baleket), akinek valahogy sikerült elkerülni, hogy megöljék, hallgattassa el.

Jack Rubynak a bűnözői alvilággal való kapcsolata kellően dokumentálva van. Ami azonban nincs eléggé feltárva, illetve közölve a publikációkban, az Rubynak a kapcsolódása a Meyer Lansky szindikátushoz, és a CIA-hoz. Tény, hogy a Lee Harvey Oswald lelövéséért vád alá helyezett Ruby védelmére az a **Melvin Belli** sztárügyvéd érkezett, aki Lansky nyugati-parti kulcsembere, Mickey Cohennek volt a barátja. Ruby azonban nemcsak Oswaldot hallgattatta el, de tettével spekulációk egész során indította el. Ha Oswald mondjuk szívrohamban hal meg a dallasi börtönben, és nem Jack Ruby végez vele, akkor lassabban terjed el a közvéleményben az a meggyőződés, hogy összeesküvés áldozata lett J.F.K. Oswald lelövésével a chicagói születésű alvilági személy került a reflektorfénybe. Serdülőként Ruby nem kisebb gengszter számára dolgozott, mint Al Capone, akinek a küldönce volt. Piper szerint azonban Ruby sokkal fontosabb személy volt, mint a szervezett bűnözés olasz szárnyának az alkalmazottja. Ruby a Meyer Lansky bűnözői szindikátus tekintélyes tagja volt, és együttműködött Lanskynak a CIA-ba beépült titkos hálózataival is. Az egyik neves kutató **Jim Marrs** írja "Crossfire: The Plot That Killed Kennedy" (Keresztűz: Az összeesküvés, amely megölte Kennedyt) (New York: Carrol and Graf Publishers, Inc., 1989.) könyvének a 392. oldalán: "Ruby résztulajdonosa volt egy játékkaszinónak a floridai Hallandale-ben Meyer és Jake Lanskyval együtt az 1950-es évek elején."

Ruby az egyik meghatározó szereplő volt a CIA és a Lansky szindikátus Mexikói Öböl-parti akcióiban. Ruby részt vett a Fidel Castro részére folytatott fegyvercsempészetben, de szállított fegyvert a Castro-ellenes kubaiaknak is. A Castro részére juttatott fegyverszállítmányok megszervezésében együttműködött **Carlos Prio Soccaras** volt kubai elnökkel, aki korábban Meyer Lanskyval állott bizalmas üzleti kapcsolatban.

John Henshaw, a neves washingtoni oknyomozó riporter azt állítja, hogy a J.F.K. elleni merényletet megelőző hónapokban a dallasi rendőrség már büntetőeljárást folytatott Ruby és Oswald ellen az **Edwin Walker** nyugalmazott tábornok elleni gyilkossági kísérlet miatt. A titkosrendőrség nyomozása kiderítette, hogy Oswald és Ruby együttműködött ebben az ügyben. Az FBI egyik magasrangú vezetője azonban közbeavatkozott és megakadályozta, hogy letartóztassák a két gyanúsítottat, Rubyt és Oswaldot. Henshaw szerint a CIA kérte az FBI-t, hogy avatkozzon közbe. A CIA ebben az időben Ruby segítségével toborzott embereket a Kuba ellenes mozgalomba. Az FBI illetékese azonban csak írásbeli megkeresésre

mellőzte Oswald és Ruby letartóztatását. A dallasi rendőrfőnök, **Curry**, ugyancsak írásbeli megkeresésre tekintett el a két gyanúsított őrizetbe vételétől.

John Henshaw írja a "The Washington Observer" 1969. július 1-i számában, hogy "A J.F.K. elleni merénylet napján az Igazságügyi Minisztérium tanácsosa **Abram Chayes** és **Nicholas Katzenbach** éjjélkor tanácskozott, és megegyeztek, hogy Oswald volt az egyedüli merénylet és semmilyen nemzetközi felhangot sem kell adni a soron következő nyomozásnak.

Ugyanezen a napon Lyndon Johnson felhívta ügyvédjét Abe Fortast, a tekintélyes zsidó közösségi vezetőt, és kérte, hogy vállalja el a Kennedy halála ügyében folyó nyomozás koordinálását. Fortas egyetértett Chayes és Katzenbach ajánlásával, és L.B.J.-nek javasolta a Warren Bizottság felállítását, amely vizsgálódásai befejeztével aztán olyan megállapításokra jutott, amilyenekben Katzenbach, Chayes és Fortas korábban már megegyezett.

Michael Collins Piper hozzájutott egy levélhez, amelyet 1967. február 20-án írt elküldője. Ekkor már teljes erővel folyt **Jim Garrison** New Orleans-i ügyész nyomozása a J.F.K. elleni merénylettel kapcsolatban. A levél szerzője beszámol arról, hogy milyen félelemben él New Orleans-ban nagynénje, aki korábban **Lee Harvey Oswald** szomszédja volt. Nagynénje közölte vele: Oswaldot háromszor meglátogatták, kétszer kubai kinézésű férfiak, és egy alkalommal egy férfi és egy nő jött érte. Ez a férfi arcban megegyezett Ruby fényképén látható arcával. Valahányszor látom Rubynak a fényképét, felötlik bennem Oswald látogatója, de félek bármit is mondani erről. Nem esküdhetek meg arról, hogy Ruby volt, de arról sem, hogy nem ő."

Ma már bizonyítottnak vehető, hogy Jack Ruby kapcsolatokkal rendelkezett mind a Lansky szindikátushoz, mind a CIA-hoz. Mindazonáltal a Warren Bizottság működése idején Jack Rubynak ezt a kapcsolatrendszerét nem vizsgálták meg.

A J.F.K. elleni merénylet előtti napon **Jim Braden**, Meyer Lansky személyes megbízottja Dallasba látogatott. Ő a merénylet idején a Dealy Plazan volt és a dallasi rendőrség őrizetbe is vette, majd szabadon bocsátotta. Azok a kutatók, akik a szervezett bűnözés szerepét hangsúlyozzák a dallasi merényletben, gyakran hivatkoznak Jim Braden furcsa jelenlétére Dallasban. Mellőzik viszont, hogy Braden milyen szoros kapcsolatban állt Meyer Lanskyval. **Bernard Fensterwald** írja (Bernard Fensterwald and the Committee Investigate Assassinations. Coincidence or Conspiracy (New York 1977. 372. oldal): "Bradennak más meglepő kapcsolatai is voltak, amelyeket soha nem tárt fel a Warren Bizottság. Jim Braden ellátogatott a H.L. Hunt Oil Company központjába, Dallasba, amelyet Jack Ruby 1963.

november 21-én a merénylet előtti nap délutánján keresett fel, hozzávetőleg ugyanabban az időpontban. Braden a híre szerint maffia törzshelynek számító Cabana motelban szállt meg Dallasban, amelyet Jack Ruby és különböző barátai gyakran látogattak. Jack Ruby a merénylet előtti nap éjjelén 1963. november 21-én éjjél körül kereste fel a Cabana motelt, miközben Jim Braden is ott volt, mint vendég. Bradennak valószínűleg kapcsolata volt a néhai David Ferrie-vel is... Ugyanebben az időpontban 1963. vége felé **David Ferrie Carlos**

Marcello maffiavezér számára dolgozott ugyanazon irodaépület ugyanazon emeletén, mint Marcello." Az a tény, hogy **Meyer Lansky** egyik bizalmas futára Dallasban tartózkodott, jelzi, hogy Meyer Lansky maga is akcióban volt. Az olyan kapcsolattartó emberek, mint Braden, rendkívül fontosak voltak a Lansky szindikátus számára. Fontos üzenetek soha nem telefonon érkeztek. **Mickey Cohen** szerint így védekeztek már ekkor is a lehallgatás ellen. A pénzt is személy juttatta el személyhez. Nyilvánvaló, hogy Lansky küldött Jim Bradennel üzenetet Rubynak. E részletekkel kívántuk alátámasztani azt, hogy Lansky és Ruby kapcsolata sokkal mélyebbre nyúlik, mint ahogyan azt egyes merényletkutatók vélik.

Már említettük, hogy Melvin Belli az Amerika-szerte híres tárgyaló ügyvéd vállalta fel Ruby védelmét, igen magas, milliós nagyságrendű gázsíért. Bellinek azonban nem sikerült kimosnia Jack Rubyt, akit halálraítéltek. Ruby családja formailag elbocsátotta Bellit, mint Ruby ügyvédjét. Ruby azonban meghalt röviddel azelőtt, hogy újratárgyalták volna ügyét J.F.K.

feltételezett merényletjének a megöléséért. Noha Jack Rubynak tényleges szerepe a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében valószínűleg soha nem lesz teljesen ismert, ma már világosan látszik, hogy Ruby fontos szerepet játszott a merénylet hátterének az eltusolásában. Azzal, hogy megölte Oswaldot, elhallgattatta azt a személyt, aki összerakhatta volna a rejtvény hiányzó részeit az amerikai közvélemény számára.

Egy különös történet

M.C. Piper számol be többször is idézett **Final Judgment** című könyvének a 176. oldalán a következőkről:

"Amikor éppen befejeztem könyvem, egy nagyon különös történet jutott a tudomásomra, amely megérdemli az ismétlést, ha másért nem, azért, hogy rögzítésre kerüljön... Mielőtt ismertetem a történetet, néhány szót kell szólni a forrás hitelességéről. Az eredeti forrás egy most már elhunyt Idaho államból származó asszony volt, név szerint **Grace Pratt**, aki elmondta ezt a történetet egy barátjának, aki most Oregonban él, és akinek a nevét nem említhetem. E sorok szerzője beszélt az oregoni férfival, egy öreg nyugdíjossal, és megállapította, hogy a legszilárdabban hisz Pratt asszonynak a megbízhatóságában. Írásban átnyújtotta annak az összefoglalóját, amit Pratt asszony elmesélt neki Jack Rubyval való kapcsolatáról. A memorandum idevonatkozó része így hangzik:

"1960-ban Idaho-ban találkoztam George és Grace Prattal, akik Kaliforniából költöztek Nampába nyugdíjazásukkor. A Pratték jó barátaim lettek. George a haditengerészetnél dolgozott, Grace pedig főzött hosszú éveken át San Francisco nagy vendéglőiben. Egy ideig a Tiny's részére dolgozott. A Tiny's-nek volt egymás mellett egy vendéglője és egy bárhelyisége átjáró ajtóval, amely az ebédlő és a konyha közötti előszobára nyílt. A bár Jack Ruby vezette. Ugyancsak ő volt az alagsorban a hölgyek főnöke. A bár az alvilág egyik találkozóhelye volt. Amikor a vacsora véget ért, Grace készített egy tálat magának, egyet pedig Jack Rubynak és együtt szoktak enni az előtérben. Egyik napon lépteket hallott, felnézett, éppen időben, hogy hallja egy hangtompítós fegyvernek az elsütését. Egy férfi rohant keresztül az ajtón és holtan esett össze. Utána nagy, robusztus ember jött be, megragadta a karjainál, mintha össze akarná törni és közölte vele "ugye nem láttál semmit, nem hallottál semmit." Ő azt felelte: én a konyhában voltam, nem láttam és nem hallottam semmit. Ettől kezdve megbíztak benne. Jack elmondott neki egy sor dolgot, ami a bárban történt. Bárki, aki ilyen jól ismerte Jack Rubyt mindig képes lenne rá, hogy felismerje őt. "Hat nappal azután, hogy Jack Rubynak a temetését közölte a sajtó, Grace rendkívül izgatottan felhívott engem és közölte: "A híreket nézem a TV-en. A felvevőgép ráközelített a New Yorkból Izraelbe induló repülőgép feljárójára, és mit gondolsz, ki ment fel a feljárón? Izgatottan kiáltottam George-nak a másik szobába és hívtam, hogy jöjjön gyorsan. Jack Ruby szállt be éppen a repülőgépbe. A feljáró tetején megállt, körülnézett, egyenesen bele a kamerába, megérintette a kalapját és belépett a repülőbe. A hölgy arra gondolt: jelet adott valakinek, hogy végrehajtotta a feladatot, és elrepül úti célja felé. Pratték meg voltak döbbenve. Az asszony elmondta, hogy a J.F.K. elleni merénylet sok tanúja titokzatosan meghalt. Két évre azután, hogy látta felszállni a gépre Rubyt, alvilági körökből azt hallotta, hogy Brazíliába távozott. Megígértette velem, hogy nem mondom el ezt egészen addig, amíg meghal. Grace tíz éve halott. Ismerve Grace-t és szavahihetőségét, minden szavának hitelt adok. Ha valakinek lenne bátorsága exhumálni és leellenőrizni Jack Ruby holttestét, akkor az nagyon tanulságos lenne."

Itt ér véget az a beszámoló, amelyet Piper egy memorandumából vett, illetve abból az interjúból, amit a memorandum készítője adott személyesen neki.

Ruby valóban élt San Francisco-ban, amikor Kalifornia másik nagyvárosában, Los Angelesben, is hosszabb időt töltött. Az az idahoi férfi, aki mindezt elmondta Pipernek, meg van arról győződve, hogy Pratt asszony valóban jól ismerte Jack Rubyt, és Mrs. Pratt is szilárdan hitte, hogy valóban Rubyt látta felszállni a repülőgépre. Egy másik személy, aki

ugyancsak jól ismerte Pratt asszonyt, megbízható, komoly embernek nevezte, aki nem talál ki meséket. Mrs. Pratt neki is elmondta, hogy ismerte Rubyt, noha ezt a repülőtéri jelenetet nem közölte vele. Piper így tűnődik: vajon ez a történet csupán egy asszony fantáziájának a szüleménye, vagy pedig valóban azt a személyt látta Pratt asszony, akit látni vélt?

James Jesus Angleton, E. Howard Hunt és a francia kapcsolat

Az 1985-ben Miami-ban lefolytatott, a tömegtájékoztatás részéről kevés publicitásban részesülő rágalmozási per volt az, ahol **Mark Lane** bebizonyította az esküdszéknek, hogy a CIA részt vett a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében és végrehajtásában. Már említettük, hogy Mark Lane-nek a "**Plausible Denial**" (Hiteles cáfolat) című 1991-ben megjelent könyve számos fontos új tény mellett ezt a pert is részletesen ismerteti. A perben felmerült tényekből kiderül, hogy James Jesus Angleton kulcsszerepet játszott a merénylet hátterében. Az előzőekben már ismertettük **Victor Marchetti**-nek, a CIA egykori munkatársának a cikkét, amely a washingtoni **The Spotlight** hasábjain jelent meg még 1978-ban, és amely az alapját képezte a Miami-ban lefolyt pernek. Most csupán azt emeljük ki, hogy Marchetti írásában utal rá, miszerint a CIA felső vezetése E. Howard Huntot, mint egyént akarta felelőssé tenni azért, hogy a CIA-t, mint intézményt tisztára mossa. Azaz paraszt áldozatnak szánták - tehetjük mi hozzá - az eltussolást célzó sakkjátszmában a "királynő", vagyis a CIA jó hírnevének a megmentése érdekében.

A Kennedy gyilkossággal foglalkozó irodalom egyik ismétlődő témája, hogy a Dealey Plaza-n őrizetbe vett három csavargónak köze volt a merényletnek. Ezekben a történetekben az egyik visszatérő elem az, hogy állítólag **E. Howard Hunt** volt az egyik a három letartóztatott személy közül. Sok kutató azonban úgy véli, hogy E. Howard Hunt-ot a CIA elképzeléseinek megfelelően szándékosan keverték bele ebbe az ügybe. Victor Marchetti tulajdonképpen a CIA-nak ezt a tervét hozta nyilvánosságra a **Spotlight** hasábjain. A Hunt-ra vonatkozó elmélet egyik terjesztője: **A.V. Webermann**, aki könyvet is írt ennek az állításnak az alátámasztására. 1975-ben, amikor Webermann publikálta könyvét, egy különös levél került **Penn Jones** levelesládájába. Penn Jones maga is a merénylet hátterével foglalkozó kutató volt, és a postaládájába bedobott névtelen levél - amelyet spanyolul írtak és Mexico City-ben adtak postára - nem volt más, mint Lee Harry Oswald néhány sora Hunt-hoz. Szakértők szerint a levél hitelessége nagyon is kétséges, de most nem ezt kívánjuk hangsúlyozni, hanem azt, hogy valakik nyilvánvalóan E. Howard Hunt-ra akarták terelni a gyanút.

Ma már tudjuk, hogy E. Howard Hunt valóban Dallasban volt 1963. november 21-én, és aktív szerepet játszott a J.F.K. elleni merénylet előkészítésében. Marchetti szerint a közvélemény széles körében kialakult az a meggyőződés, hogy a CIA benne volt a merényletben, ezért készült a hírszerzőszolgálat feláldozni egyik régi munkatársát. Minden esetre Marchetti sohasem állította azt, hogy Hunt részt vett magában a merényletben, csupán annyit állított: a CIA magas rangú vezetői úgy döntöttek, hogy a hírszerzőszolgálat részéről Huntot teszik felelőssé. Most csupán azt kívánjuk rögzíteni, hogy a CIA-n belül az a személy, aki Huntra akarta terelni a gyanút a J.F.K. elleni merényletben való CIA közreműködésért, J.J. Angleton volt. Ezzel nem azt mondjuk, hogy Hunt-nak semmi köze sem volt a merényletnek. Mint már említettük, a kritikus napokon Dallasban tartózkodott. Csupán azt állítjuk, hogy Angleton volt az, aki Hunt-a próbálta hárítani a felelősséget a CIA bűnrészességéért. Angleton készített feljegyzést felettesének és patrónusának **Richard Helms**-nek Hunttal kapcsolatban. Angleton volt az, aki szoros kapcsolatban állt a CIA által finanszírozott hírszerző tevékenységgel Európában. Ez a tevékenység viszont szorosan kapcsolódott a Meyer Lansky szindikátus működéséhez. Angleton hangolta össze a CIA és a korzikai maffia közti kapcsolatot, amely segítette a globális kábítószer-kereskedelem zavartalan lebonyolítását. Az a tény, hogy Angleton feljegyzést készített, másrészt, hogy ez nyilvánosságra került, jelzi, hogy fontos szerepe volt a J.F.K. elleni merénylet további eltussolásában. Felmerül a kérdés, hogy vajon

Angleton és Helms valóban aggódott-e azért, hogy a feljegyzésben foglaltak kiszivárogtak, és a sajtó tudomására jutottak? Marchetti úgy vélte, hogy egy kis beismerés, s egy bűnös fölládozása viszont felmentheti a CIA-t, mint intézményt az összeskűvésben való bűnrészesség vádjá alól.

Joe Trento feltárta, hogy Angleton maga szivárogtatta ki a feljegyzés tartalmát és gondoskodott arról is, hogy az eljusson a washingtoni Képviselőház Merényleteket-kivizsgáló Bizottságához. Az egészet persze úgy irányították: ne derüljön ki, hogy maga Angleton akarta a kiszivárogtatást. A Spotlight-ban megjelent Victor Marchetti cikk társszerzője, **Joseph Trento**, a Miamiban folyt rágalmozási perben eskü alatt vallotta, hogy a szóban forgó belső feljegyzést személyesen látta. Trento szerint Angleton elmondotta neki, hogy Hunt-ot Dallasba a szovjet KGB egyik magas rangú titkos ügynöke küldte, aki együttműködött a CIA-val is. Trento azt is elmondotta, hogy később arra a meggyőződésre jutott, hogy ez a titkos KGB ügynök által való küldés tulajdonképpen félrevezetést célzó dezinformáció volt. Angleton próbálta meg ily módon elleplezni saját kapcsolatát ahhoz a Hunthoz, aki Dallasban tartózkodott a kritikus napokban. Trento kijelentette: "Úgy gondolom, hogy Angleton maga volt az, aki Huntot Dallasba küldte, mert senkit nem akart felhasználni a saját részlegéből." Hunt Dallasba küldéséről Angleton döntött, akinek irányító szerepe volt az összeeskűvésben, amelyhez az is hozzátartozott, hogy Lee Harvey Oswald-ot a KGB-vel együttműködő Castro-agitátorként állítsák be.

Trento még tényként fogadja el azt, hogy Oswald valóban járt Mexico City-ben és találkozott szovjet és kubai ügynökökkel. Mark Lane azonban bebizonyítja, hogy Oswald mexikói útja egy CIA által kiagyalt dezinformáció volt. Lane így foglalja össze erről álláspontját:

"Kezdetől fogva szem előtt kell tartani, hogy Oswald állítólagos mexikói látogatására, valamint ottan a szovjetekkel és kubaiakkal tartott kapcsolataira vonatkozó információkat szinte kizárólag a CIA fabrikálta." A Warren Bizottság a CIA-t jelölte meg elsődleges forrásként a Mexico City-ben történetekre vonatkozóan, és elutasította, hogy független forrásból ellenőrizze az eseményeknek a CIA általi verzióját.

A Mexico City-i forgatókönyv a CIA által támogatott konvencionális bölcsességet tartalmazza, amelyet a Warren Bizottság megfelelő ellenőrzés nélkül elfogadott. A CIA arról tájékoztatta a Warren Bizottságot, hogy Oswald 1963. szeptember 27-én Mexico City-ben találkozott a szovjet követségen, egy **Valerij Kosztyikov** nevű KGB-tiszttel, aki a merényletek és szabotázsok specialistája volt. A CIA szerint Kosztyikov volt a szovjetek által irányított és az Egyesült Államokban végrehajtott merényletek ügyében a felelős vezető. A CIA tehát nem kevesebbet sugalmazott, mint azt, hogy Oswald azért találkozott a KGB-tiszttel, hogy együtt megtervezzék a J.F.K. elleni merényletet. Még a Warren-bizottság is kételkedett ebben, és felszólította a CIA-t, hogy terjesszen elő bizonyítékokat Oswald Mexico City-ben tanúsított magatartására. A CIA egy **Duran nevű nőnek** a tanúvallomását nyújtotta be. Ez azonban csak annyit állított, hogy Oswald látogatást tett a kubai nagykövetségen, ami után őt a mexikói rendőrség letartóztatta. Arra kényszerítették, hogy tegyen egy nyilatkozatot, amelyben állítja, hogy Oswald felkereste a kubai nagykövetséget. Amikor szabadlábra került, nyilatkozott az esetről, mire a CIA megtáviratozta a mexikói rendőrségnek, hogy vegye újra őrizetbe Duran kisasszonyt. Figyelmeztették a mexikói rendőrséget, hogy Duran nem szerezhet tudomást arról, hogy letartóztatásában a CIA is benne van. A CIA-nak sikerült olyan telefonbeszélgetéseket tartalmazó magnószalagokat is produkálnia, amelyek állítólag a Lee Harvey Oswald és a szovjet nagykövetség valamelyik munkatársa között folytatott beszélgetéseket rögzítették. Miután átvizsgálta ezeket a magnószalagokat az FBI is arra a megállapításra jutott, hogy azok nem Lee Harvey Oswald hangját tartalmazzák. A Szövetségi Nyomozó Irodának ez a jelentése azonban sohasem került a Warren Bizottság elé. Earl Warren főbíró továbbra is a CIA által benyújtott jelentésre támaszkodott.

David Atley Philips, a CIA nyugati-féltekén illetékes részlegének korábbi vezetője, 1977-ben nyilvánosan elismerte, hogy Oswald soha nem járt a Mexico City-ben lévő szovjet nagykövetségen. Ha valaki ezt tudhatja, úgy az pontosan Philips, mivel ő volt Oswald állítólagos látogatása idején a CIA Mexico City-ben működő kirendeltségének a vezetője. Mark Lane rámutat, hogy a CIA bűnrészességének a méreteit csak akkor tudjuk felmérni, ha figyelembe vesszük, hogy milyen erőfeszítéseket tett a J.F.K. elleni merénylet eltusolására, a valódi okok és tettesek titokban tartására. Mark Lane írja:

"Több, mint 7 héttel Kennedy elnök meggyilkolása előtt a CIA drámaian és megtévesztően létrehozott egy kapcsolatot Lee Harvey Oswald és egy szovjet diplomata között, akit később a CIA úgy fog majd megjelölni, mint a KGB-nak az Egyesült Államokban végrehajtott merényletekért való felelős vezetőjét. Ennek az lett a következménye, hogy a Warren Bizottság - szembesülve a CIA állításaival, amelyek a Kennedy-elleni merénylet lehetséges szovjet részvételére vonatkoztak - annak az elrejtése irányában mozdult el, amit tévesen az "igazságnak" vélt. Earl Warren, az amerikai Legfelsőbb Bíróság elnöke, aki egyben a róla elnevezett bizottság élén is állt, úgy vélte, ha a közvélemény megtudja, hogy Oswald valóban szovjet ügynök volt, akkor nukleáris háború törhet ki. Mark Lane szerint ily módon a CIA - tudatos dezinformációjával - valójában túszként tartotta a kezében a Warren Bizottság vezetőjét.

Bernard Fensterwald összeesküvés kutató 1977-ben arról tájékoztatót, hogy "Angleton számos olyan ellentmondásos és vita tárgyát képező CIA ügyet irányított, mint a CIA által készített titokzatos fényképfelvétel-sorozat Mexico City-ben 1963. szeptemberében és októberében. Az ezeken a képeken a CIA által Lee Harvey Oswaldnak nyilvánított személyről kiderült, hogy semmi köze sincs Oswaldhoz. Az egész forgatókönyv célja az volt, hogy hitelessé tegye Lee Harvey Oswald olyan személyként való beállítását, aki nemcsak kommunista szimpatizáns, de KGB ügynök is, és ő az, aki megölte az amerikai elnököt. Mára már ismertté vált, hogy Angleton tüntetett el minden bizonyítékot, amely alátámasztotta, hogy Oswald nem volt a KGB ügynöke. Angleton volt az, aki a legkeményebben vádolta az Amerikába disszidált **Jurij Noszenko** KGB-tisztet, hogy kettős ügynök. Noszenko a J.F.K. elleni merényletet követően disszidált az Egyesült Államokba, és következetesen állította, hogy Oswald nem dolgozott a KGB számára, továbbá hogy a KGB minden olyan törekvést megvétózott, amely arra irányult, hogy a fiatal amerikai, aki a Szovjetunióba emigrált, beszervezzék. A Noszenko által előadottak teljes mértékben cáfolták Angleton egész koncepcióját, s ez valószínűleg meg is magyarázza, hogy Angleton miért bánt olyan kegyetlenül Noszenkóval.

A CIA-n belül is összecsaptak a különböző irányzatok. A belső ellentétek egyik kifejeződése volt az, hogy Angletont végül is eltávolították a CIA-ból. Trento szerint azért, mert a CIA-n belül felmerült az a lehetőség, hogy maga Angleton az, aki titokban együttműködik a KGB-vel. Ez természetesen direkt nem vezethető le Angleton rendkívül komplikált életéből, valamint abból a bonyolult szerepből, amelyet Angleton a CIA-n belül és a hírszerző szervezetek nemzetközi világában betöltött. Mindenesetre Angleton legkeményebb bírálói még ma is ragaszkodnak ahhoz, hogy ő a háttérhatalom beépített embereként töltötte be szerepét az amerikai hírszerző társadalomban. Michael Collins Piper, a már sokszor idézett "Final Judgement" című könyvében végig kitart amellett, hogy a háttérhatalom képviselőjeként Angleton szoros kapcsolatot tartott fenn Izraellel és hűségesen képviselte annak érdekeit.

Bernard Fensterwald részletesen is kitér arra, hogy Angleton milyen nagymértékben vett részt a J.F.K. elleni merénylet valamennyi szakaszában. Ezeket írja:

"Angleton részvételének meghatározó szerepe a merénylet kivizsgálásával kapcsolatos CIA álláspontban kialakításában először 1974-ben nyert megerősítést, amikor **Howard**

Baker szenátor közreadott bizonyos információkat, amelyeket ő eredetileg akkor helyezett

biztonságba, amikor részt vett a szenátus Watergate Bizottságában. Baker szenátor feltárta, hogy legalább két CIA dossziét tanulmányozott át, amely jelzi, hogy az Ügynökség benne lehetett a belföldi ügyekben. Elmondta, hogy a CIA dossziék egyike **Bernard Fensterwald**-ról szól, a Warren-bizottság bírálójáról. Ez az irattartó számos magas rangú CIA tisztségviselő belső feljegyzésének másolatát tartalmazza, amelyek egyértelműen bizonyítják, hogy **James Angleton** volt a döntő hatáskörű CIA tisztségviselő, aki illetékes volt minden a Kennedy merénylettel kapcsolatos ügyben."

"Angleton 1969. január 13-án kelt feljegyzésében, amelyet J. Edgar Hoover az FBI igazgatója részére készített, megjegyzi, hogy Fensterwald washingtoni központtal egy bizottság felállítására készül a merénylet kivizsgálására. Ebben a bizalmas memorandumában Angleton azt kívánta Hoover-től, hogy bizonyos homályosan körvonalazott személyi ellenőrzést rendeljen el Fensterwald-dal és három másik személlyel szemben, akik ugyancsak bírálták a Warren Bizottságot. 1976. júniusában új információk váltak ismertté arról a kulcsszerepről, amelyet Angleton játszott a Warren Bizottság vizsgálati tevékenységében".

A "Bernard Fensterwald and the Committee to Investigate Assassinations. Coincidence or Conspiracy?" (Bernard Fensterwald és a Merényleteket-kivizsgáló Bizottság. Véletlen egybeesés, vagy összeskévés?) (New York: Zebra Books, 1977. 184. oldal.) című könyvben olvasható: "A Szenátus Hírszerző Bizottsága jelentette, hogy 1963. december végén egy tanácskozáson Angleton azt akarta engedélyeztetni, hogy átvehesse a felelősséget a CIA részéről a Warren Bizottság vizsgálati tevékenységével kapcsolatosan."

"A szenátusi bizottság végső jelentése megjegyzi: »Angleton azt ajánlotta, hogy az ő irányítása alatt álló kémelhárító ügyosztály vegye át a nyomozást, és Richard Helms jóváhagyta ezt az ajánlatot.« Ezt követően Angleton és beosztottjai hatáskörébe került minden a Warren Bizottsággal kapcsolatos tevékenység."

Piper a Final Judgment 213. oldalán ezzel kapcsolatban a következőket jegyzi meg:

"Így történt az, hogy Izraelnek a CIA-nál lévő fő pártfogója lett az ügynökség első számú illetékese a J.F.K. merénylet kinyomozásában, a Warren Bizottság félresikeredett vizsgálati tevékenységének egész ideje alatt. Sőt mi több, Angleton közeli barátja és FBI-nál lévő megbízottja, **William Sullivan**, a Szövetségi Nyomozó Hivatal harmadik embere volt az FBI részéről a Warren Bizottsággal kapcsolatot tartó illetékes személy."

Angleton több vonatkozásban is erőteljesen érdekelt volt a J.F. Kennedyvel kapcsolatos ügyekben. 1976. február 23-án arról tudósított a Washington Post, hogy a társasági hölgynek számító **Mary Pinchot Meyert** 1964. október 12-én agyonlőtték egy ellene végrehajtott rablás során. Angleton megszerezte Meyer kisasszonynak a naplóját, és azt a CIA központjában megsemmisítette. Mary P. Meyerről azt kell tudni, hogy hosszú időn át volt Kennedy elnök egyik szeretője és naplója számos olyan adatot tartalmazott, amely az elnökkel való intim viszonyára vonatkozott. Nővére - Toni Bradlee-nek a Washington Post Ben Bradlee nevű szerkesztőjének a felesége - adta át Angletonnak Meyer kisasszony naplóját. Ben Bradlee maga is a CIA-nál dolgozott korábban. Anélkül is, hogy ismernénk a napló tartalmát, annyit megállapíthatunk, hogy Angleton rendkívül módon érdekelt volt minden Kennedy elnökkel kapcsolatos ügyben.

Visszatérve Angleton és E. Howard Hunt kapcsolatára, az sok homályos elemet tartalmaz. Ha Angleton valóban aláírta 1966-ban azt a feljegyzést, amelyben kiemeli, hogy Hunt a J.F.K. elleni merénylet kritikus időszakában Dallasban tartózkodott, akkor nem világos, hogy Angleton - a CIA-nak ez a fontos embere - miként felejtette el mindezt 1972-re, amikor is Hunt részt vett a Watergate Szállóban végrehajtott betörésben. **Jim Hougan** nyomozó riporter szerint Angleton 1972. június 19-én tagadta, hogy valaha is ismerte Hunt-ot, miután nyilvánosságra került, hogy Hunt részt vett a Watergate Szállodában tartott betörésben. Angleton szó szerint azt mondotta: "soha életemben nem láttam ezt az embert." Angletonnak ez a kijelentése az 1966-ban Angleton által készített feljegyzés ismeretében nem hangzik

hihetőnek. Vagy pedig az 1966-os dátummal ellátott memorandum sokkal később készülhetett, természetesen visszadátumozva. Az bizonyítható, hogy Angleton egyik tervezője és irányítója volt a Disznó-öböl inváziójának és ezért nagyon valószínűtlen, hogy ne tudott volna Hunt létezéséről, aki a fő politikai összekötő volt a Castro ellenes kubai menekültcsoportokhoz.

Összefoglalva az eddig ismertetett tényeket Angletonnal kapcsolatosan a következőket állapíthatjuk meg:

James Jesus Angleton, aki Piper szerint Izrael támogatója a CIA-nál, különösen érdeklődött a J.F.K. elleni merénylet ügyében folytatott valamennyi vizsgálat iránt, amelybe a CIA-t is bevonták.

Angletonnak ez a szenvedélyes érdeklődése a J.F.K. elleni merénylet iránt maradandó volt, és folytatódott jóval azután is, hogy a Warren Bizottság már befejezte vizsgálódásait.

E. Howard Hunt valamilyen módon kapcsolódik a merénylettel összefüggő eseményekhez. Tény az, hogy Dallasban tartózkodott, ha nem is a merénylet időpontjában, de az azt megelőző napon.

Amikor a CIA feltételezett bűnrészessége került a kutatók és a közvélemény figyelmének a központjába, akkor Angleton készített egy feljegyzést, amely Huntot bevonja a J.F.K. elleni gyilkosságba. Nemcsak a gyanút igyekszik ráterelni, de gondoskodik arról is, hogy ennek a feljegyzésnek a tartalma kiszivároghasson és a Képviselőház Merényleteket-kivizsgáló Bizottságának a tudomására jusson.

Angleton viszonya E. Howard Hunt-hoz enyhén kifejezve is homályos, és sok tekintetben gyanús.

Victor Marchetti cikke, amely az E. Howard Hunt által indított rágalmozgási per tárgyát képezte, sok tekintetben hiteles és ezt maga Hunt ismerte el.

Hunt - annak ellenére, hogy elismerte Marchetti állításainak alapvető helyességét - mégsem kívánt jogi úton elégtételt szerezni magának korábbi CIA-s kollégáitól, noha azok felelőssé akarták tenni a Kennedy elnök elleni merényletben való állítólagos részvételéért.

Hunt kitartott ártatlansága mellett, és azért rágalmozgási pert indított a Spotlight című washingtoni hetilapban megjelent cikk szerzője ellen, hogy a per keretében bizonyítsa be ártatlanságát.

Amikor Hunt készült a Spotlight elleni perre, mert a CIA egykori munkatársaként egyedül ő - vagyis nem a CIA egésze - felelőssé lett téve a J.F.K. elleni merényletben való részvételért, akkor Hunt segítséget kért a CIA-tól. Arra számított, hogy korábbi munkatársai majd a védelmére kelnek.

Angletonnak kulcsszerepe volt a J.F.K. elleni merénylet kivizsgálásának az eltusolásában. Hogy Angleton eltusolási stratégiájában milyen szerepet szánt E. Howard Hunt-nak, nem egyértelmű. Hunt sem ad erre világos választ. Ehelyett elhárított magáról minden felelősséget és tagadta részvételét a J.F.K. elleni merényletben. Több okból is választhatta ezt a megoldást. Csak feltételezhetjük: egyik motívuma az lehetett, hogy sok más CIA munkatárshoz hasonlóan ő is ellenfele volt Kennedynek, mivel az elnök kemény lépéseket tervezett a CIA ellen. Hunt azonban azt is szem előtt tarthatta, hogy a J.F.K. elleni merénylet számos szemtanúja az évek során erőszakos módon távozott az élők sorából.

1992. február 1-én a New American View című kéthavonként megjelenő hírlevél közli Marchettinek az újabb írását, amelyben kommentálja a J.F.K. merénylet háttérére vonatkozó kutatások újabb megélénkülését:

"Személyesen kételkedem a CIA-nak a J.F.K. elleni merényletben való részvételét illetően, vagyis nem hiszem (ismétlem nem hiszem), hogy a CIA-nak bármi köze is volt a fiatal elnök meggyilkolásához. De részt vett és a mai napig is részt vesz az összeesküvés felderítésének a kormány részéről történő eltussolásában...

Végül E. Howard Huntnek semmi köze nem volt a J.F.K. elleni merényletnek. Hunt véletlenül tartózkodott azon a napon Dallasban. Egy más ügyben nyomozott. Jelenléte azonban kínos a CIA számára és potenciálisan veszélyezteti az összeesküvés kormányzat részéről való eltussolását."

Vannak arra utaló jelek, hogy Hunt valóban akaratlanul keveredett bele a J.F.K. elleni összeesküvésbe egy olyan intrika részeként, amely felett nem volt áttekintése. Elfogadhatónak tűnik, hogy teljesen más célból tartózkodott Dallasban. Erre vonatkozóan a forrás Gary Wean, aki korábban a Los Angeles-i rendőrség bünyügyi felderítő részlegénél dolgozott. Röviddel a J.F.K. elleni merénylet után Wean olyan információkra bukkant, amelyek új megvilágításba helyezik E. Howard Hunt esetleges részvételét a XX. század Amerikájának e kiemelkedő bűnügyében. Néhány héttel J.F.K. meggyilkolása után Wean véletlenül ismeretségbe került **Bill Decker** dallasi seriffel közös barátjuk **Audie Murphy** révén. Murphyt, az egykori háborús hőst, akiből filmsztár lett, Decker meglátogatta Los Angelesben. Ezen a találkozón volt jelen véletlenül Wean is. A beszélgetés a J.F.K. elleni merényletre fordult.

Deckerről érdemes megjegyezni, hogy egyike azon dallasi hivatalos személyeknek, akik tisztának tekinthetők a J.F.K. elleni merénylet vonatkozásában. Decker rendelte el a vasútállomás átvizsgálását a füves dombocskán lévő sövénykerítés mögött, ahonnan rálöttek az elnök gépkocsi kíséretére. Ha Decker maga is részt vett volna az összeesküvésben, akkor minden bizonnyal nem működött volna közre a merénylők elfogásában. Decker Los Angelesben azt mondta Wean-nek: biztos abban, hogy Lee Harvey Oswald ártatlan. Mindhárman jól ismerték a fegyvereket és kétségbe vonták, hogy Oswald végre tudta volna hajtani a bűncselekményt azzal a fegyverrel, amit állítólag használt. Decker ehhez hozzátette: "Más, sokkal nyomósabb okom is van, azt gondolnom, hogy nem Oswald lőtt. Van Dallasban valaki, akit hosszú ideje ismerek. Ő ismeri a teljes igazságot Oswald részvételéről. Halálosan retteg attól, hogy a dallasi rendőrséghez vagy az FBI-hoz forduljon. Szörnyű átéjtés van a mélyben, és mindenki retteg mindenkitől. Alig hihetőek a D. C. (District of Columbia, azaz Washington, az Egyesült Államok fővárosa, D.J.) félkegyelműi által a bűnüldözőkre szórt esztelen gyanúsítgatások és vádaskodások, és az a zűrzavar, amit ez okozott."

Decker így folytatta: "A serif hivatalában, amelyet én vezetek, nem volt összeesküvés, sem a dallasi rendőrségen. Túl hosszú ideje ismerem ezeket az embereket. Tudnom kellett volna róla. Hidd el nekem. Olyan örültséget, mint ez, a csontjaimban éreztem volna." Wean emlékezett erre a beszélgetésre és később, amikor látogatást tett Audie Murphy társaságában Dallasban, akkor Decker bemutatta neki a hírforrását, akit egyszerűen csak "John"-nak nevezett. E forrás szerint E. Howard Hunt valóban kapcsolatban állt Lee Harvey Oswaldal, de nem az elnök meggyilkolásának az előkészítése miatt. Hunt egészen más ügyben tevékenykedett. Ő a Castro-ellenes mozgalommal foglalkozott, és egyre elégedetlenebb lett a Kennedy-kormányzattal, amiért megbékélésre készült Castróval. Ez a bizonyos "John" így magyarázta meg Hunt magatartását Wean-nek:

"Hunt növekvő frusztrációja minden idők legbizarrabb politikai merénylettel kapcsolatos intrikájává vált. Az volt a terve, hogy fellázítja az amerikai népet Castro ellen, és úgy felforrósítja a hazafiasság érzését, amilyenhez hasonlót Pearl Harbor óta nem éreztek. A felháborodott amerikaiak követelni fogják, hogy hadseregünk foglalja el Kubát, elsöpörve azt a diktátort, aki barbár módon kísérletet tett Kennedy elnök meggyilkolására." (Garry Wean: *There's a Fish in the Courthouse*. 697. oldal)

Ugyancsak Garry Wean írja már idézett könyvének 697. oldalán, hogy: "Az előkészületben lévő merénylet Kennedy elnök élete ellen olyan >realisztikus< volt, hogy kudarcra egyenesen csodának tűnt. A nyomok Castro ajtajáig vezettek volna és az utat még egy amatőr sem téveszthette volna el. Oswald - szerencsétlenségére - kitűnően megfelelt Hunt tervezett akciója számára."

"Hunt először nem közölte Oswaldal, hogy valójában mi is az ő igazi küldetése, csupán annyit mondott, hogy ez a legmagasabb nemzetbiztonsági prioritás... Mindössze két hónappal a »színeli merénylet« előtt adta oda Hunt Oswaldnak a fegyvert és közölte vele, hogy mi a feladata a tervben. Oswaldnak háromszor a levegőbe kellett lőnie a fegyverrel. El kellett dobnia a puskát és a tárat, majd gyorsan távozni az épületből, hogy találkozzon azokkal az ügynökökkel, akik őt egy titkos helyre viszik. Itt egészen addig rejtőzködött volna, amíg Kubát az Egyesült Államok elfoglalja. Egy hamis nyom Mexikó City-be vezetne, a kubai követségre, s ez a nyomozóknak azt sugalmazná, hogy Kubába menekült. Az a hiedelem, hogy Castro tervezte Kennedy elnök meggyilkolását és, hogy a merényletet megkísérlő személy Castro-nál keres védelmet, még tovább fokozná az amerikaiak Kuba-ellenes érzelmeit..."

Wean hírforrása szerint Hunt közölte Oswaldal, hogy maga Kennedy elnök nincs beavatva ebbe a tervbe, de magas rangú kormány-tisztviselők irányítják. Oswald maga is szabadon visszatérhet, és szabad emberként élhet, mielőtt Castro-t elintézték. Wean-nek ez a bizonyos "John" azt is elmondotta, hogy a Castro-ellenes tábornok **Edwin Walker** ellen elkövetett merénylet szintén az előkészületekhez tartozott, hogy megmutassa: milyen erőszakosságokra képesek a Castro-párti aktivisták. "John" közölte Wean-nel azt is, hogy "ez a megírázott merénylet végül is rosszul sült el, mert kívülről történő beavatkozás következtében az események nem a tervezett módon zajlottak le. Természetesen minden ilyen titkos művelet belső kockázatokkal hordoz és kudarcba fulladhat. Istenemre ez azonban nem egyszerű kisiklás vagy hanyagság volt, hanem valami felfoghatatlan szörnyűség történt."

Az idézett sorokból kiderül, hogy Hunt terve rosszul sült el. Mint tudjuk valódi lövéseket adtak le J.F.K.-re és kíséretére, és az elnököt valóban megölték. "John" azonban nem a maffiát és a Castro-ellenes kubaiakat tette felelőssé, hanem más erőket hibáztatott: "Nem lehetett a maffia vagy a kubai menekültek. Nem volt ehhez motívumuk, minthogy már belső tájékoztatást kaptak arról, hogy folyamatban van egy művelet, amely révén visszatérhetnek Kubába. Tökéletes ostobaság lett volna részükről közbeavatkozni... Csak Hunt néhány legmegbízhatóbb embere ismerte terveinek a részleteit. Lehetetlen azt feltételezni, hogy bárki is áruló volt közülük. Ugyanakkor világos - akárki is volt az illető -, aki lelőtte Kennedyt, annak ismernie kellett a részleteket, hogy úgy húzza meg a ravaszt, ahogy tette. Valami rémisztő, szörnyen baljóslatú körülmény avatkozott bele Hunt küldetésébe."

Wean és a Hollywood-i színész, Audey Murphy, megdöbbenve hallgatták "John" tájékoztatását, aki egyidejűleg átadott Murphy-nek egy csomagot, amelyben az állítását alátámasztó bizonyítékok voltak. Néhány nappal később azonban John arra kérte, hogy felejtsék el, de legalábbis hallgassanak arról, amit nekik mondott. Murphy elmondta Wean-nek, hogy Dallasból úgy tájékoztatták: "Hunt és emberei rendezték soraikat a bénító pánik után és ismét akcióba léptek. Hunt tevékenysége és kapcsolata Oswaldal mindenáron titokban kell, hogy maradjon." Murphy szerint a katonai hírszerzés, az FBI és a CIA mind pánikba esett. Ha titkaik napvilágra kerülnének, akkor valamennyi szervezetet elsodorná az amerikaiak elemi erejű felháborodása. "John"-t pedig arról biztosította, hogy a neki átadott dokumentumokat maradéktalanul megsemmisítette.

Mindez nem akadályozta meg azt, hogy Murphy is rákerüljön azoknak a hosszú listájára, akik a J.F.K. merénylet nyomán távoztak az élők sorából. A neves színész 1971-ben egy repülőgép-szerencsétlenségben életét vesztette. Garry Wean azonban életben maradt, és így módjában állt a tudomására jutott tényeket rögzíteni és nyilvánosságra hozni.

Ki volt "John" ?

Anthony Summers "Conspiracy" című könyvében említést tesz John Martino-ról, aki szoros kapcsolatban állt a maffiával. Közelebbről Meyer Lansky egyik bizalmi emberével: Santo Trafficante-val. John Martino azonban valójában a CIA munkatársa volt és ezt 1975-ben el is ismerte. Summers idézi John Martinot, amely szerint a Castro-ellenes személyek

építették fel Oswaldot. Oswald valójában nem is tudta kinek dolgozik. Martino 1978-ban bekövetkezett halála után özvegye elmondotta, hogy "a Társaság" (értsd. CIA) magával vitte holttestét azért, hogy kiderítse a halál okát, amely az orvosi szakvélemény szerint szívroham volt. Martinonak és Audie Murphy-nek volt egy közös kapcsolata az 1960-as években, aki nem volt más, mint D'Alton Smith, New Orleans-i üzletember. Smith pedig Meyer Lansky Louisianai helyettesének Carlos Marcello-nak volt a munkatársa.

Garry Wean azonban elmondotta M.C. Piper-nek - a Final Judgement szerzőjének -, hogy ő valójában ismerte John teljes nevét. Azért, hogy védelmezze hírforrását nemcsak elhallgatta ezt, de még a külső leírását is megváltoztatta.

"John" azonban 1991. április 5-én meghalt, méghozzá egy bizarnak mondható repülőgép-robbanás következtében. "John", azaz **John Tower szenátor** volt az első a XX. században, aki Texas állam képviselőjeként - a köztársasági párti színeiben - lett a szenátus tagja. Tower szenátor egész pályafutása során szorosan együttműködött a CIA-val és mint a Irán-Kontra ügy kivizsgálója sok titkot vitt magával a sírba. A Tower Bizottság tevékenységét sokan úgy ítélték meg, hogy fő feladata a CIA tisztára mosása volt és azoknak a tényeknek a szőnyeg alá söprése, amelyek Izrael szerepére vonatkoztak az Irán-Kontra ügyben.

Dick Russell, aki a Kennedy merénylet hátterének a kivizsgálását választotta életcélul, a következőket írja "The Man Who Knew Too Much" - (Az ember, aki túl sokat tudott)/(New York: Carroll and Graf Publishers, 1992.) című könyvének a 693. oldalán a CIA és Lee Harvey Oswald kapcsolatáról: "A CIA számos munkatársának megvolt az oka arra, hogy álcázza kapcsolatát Oswalddal, még akkor is, ha annak semmi köze nem volt a merényletre vonatkozó konspirációhoz. A különböző lehetőségek dacára nem tekinthetünk el attól, hogy egy »harmadik erő« is működött az Oswaldot körülvevő kémelhárító hálózatban és befolyása alá vonta a saját érdekében." Russell arra is rámutatott, hogy a Castro-ellenes kubai menekültek ma már meg vannak győződve, hogy a színpad mögött sokkal többről van szó, mint ahogy azt ők annak idején érzékelték.

Patrick Hemming - aki a CIA egyik legfontosabb kapcsolattartója volt a kubai menekültkolóniával Miami-ban - állítja, hogy azok a kubaiak, akik 1963-ban azt hitték, hogy ismerik a folyamatban lévő akciók hátterét, ma már arról vannak meggyőződve, hogy őket is csak eszközként használták. Tudatosan uszították őket Kennedy ellen, azt állítva, hogy Kennedy komolyan mérlegel egy kibékülést Castro-val. Közölték velük, hogy Kubába valójában csak akkor térhetnek vissza, ha valami drasztikus történik. A hazájukba visszavágyó kubai emigránsok ráharaptak erre a csalétekre. Hemming maga is említést tesz arról, hogy a Castro-ellenes menekültek körében volt egy kisebb frakció, amelynek a tagjai láthatóan külön vonalat vittek. Nehéz megmondani, hogy ez a kis válogatott csoport valójában kinek a számára dolgozott. Hemming szerint egy darabig azt gondolták, hogy a KGB áll mögöttük, de később rájöttek, hogy sem Castro, sem az oroszok, hanem sokkal inkább Edgar Hoover, az FBI főnöke.

A Kennedy elleni merénylet hátteréhez tartozik, hogy folyamatban volt egy félrevezetést szolgáló látszat gyilkossági kísérlet is. **Chauncey Holt** állította magáról, hogy ő a dallasi Dealey Plaza egyik öreg csavargója. Holt-ot gyakran **E. Howard Hunt**tal keverték össze. Amikor **Oliver Stone** J.F.K. filmje felrázta az amerikaiakat, akkor Holt a nyilvánosság elé lépett történetével. Kentucky államban született és Detroitban került kapcsolatba Meyer Lansky-val, s ő végezte számára a könyvelési feladatokat. Lansky később Holtot a floridai központtal működő International Rescue Committee-hez (Nemzetközi Menekült-segítő Bizottság) küldte, amelyről azonban hamarosan megállapította, hogy valójában a CIA-nak egy álcázott frontszervezete. 1963-ban azonban Holt már Los Angeles-ben tevékenykedett és elsősorban hamis dokumentumok készítésével foglalkozott. Megtanult repülőgépet vezetni, a fegyverekhez pedig katonai szolgálatának az ideje óta értett. CIA-s felettése Holtot Dallasba küldte egy csomag hamis igazolvánnyal. Holt és egy másik ügynök Tucsonba repült, ahol két

újabb személlyel egy kombi Old's Mobilon, amely tele volt Goldwater matricával, utaztak tovább. Egy ilyen kombit sokan láttak a Dealey Plaza-n a merénylet idején. Holt beszámolója szerint 1963. november 22-én reggel érkeztek meg, és utasaikat letették a Dallas belvárosában lévő Adolphus szállónál.

Ezután a dallasi **Red Bird Airport**-ra mentek, de ő előzőleg átadta - kettő kivételével - az összes hamis dokumentumot, amit magával hozott. Ezt a kettőt továbbadta Richard Montoya-nak és Charles Harrelson-nak, annak a "két csavargónak", akik a vasút melletti sövénykerítés mögötti "grassy knoll"-on (füves dombtetőn) csatlakoztak hozzájuk. Holt azt is elmondotta, hogy a Montoya-nak átadott hamis igazolvány egy pilótajogosítvány és egy rádió adó-vevő működtetési engedély volt. Közölték vele, hogy a vasút közelében lévő parkolóban kell tartózkodnia és készenlétben állnia. Arról tájékoztatták, hogy Castro-ellenes tüntetésre kerül sor, amikor Kennedy elnök autókaravánja elhalad a Dealey Plaza-nál. Bizonyos incidensek várhatók, amelyért a Castro-barát kubaiak lesznek felelőssé téve. Holtól azt várták, hogy kövesse figyelemmel az elnöki autósort egy rendőrségi rádió-megfigyelővel, amely nála volt egy papírcsomagban. "Elcsodálkoztam mindezen" - mondotta "de kérdést nem tettem fel, mert ennek a munkának ilyen a természete". Amikor az autósor elhaladt, akkor hallotta Holt a lövéseket. "Keresztül mehettem volna a Dealey Plaza-n. Ezt megtehettem volna, de azt közölték velem: ha bármi történik, akkor egy zárt tehervagonhoz kell mennem, amely nyitva lesz. Amikor odaértem, Montoya és Harrelson ott volt, így ők nem adhatták le a lövéseket. A tehervagonon belül meglepődve láttuk, hogy részben robbanóanyaggal volt megpakolva. Visszatekintve úgy vélem, hogy lehetett egy kisegítő terv is. Ha valami félresikerül, akkor velünk - az ország három legjobb mesterlövészével - együtt felrobbantották volna a vasúti kocsit."

Holt szerint ez volt az az időpont, amikor őt és társait a rendőrség őrizetbe vette, és keresztül vezette a Dealey Plaza-n, ahol fényképek készültek róluk. Holt szerint hamis "United States Bureau of Tobacco, Alcohol and Firearm" (az Egyesült Államok Dohány-, Alkohol-, és Lőfegyver Hivatala) igazolványokat mutattak fel, és ezt követően szabadon bocsátották őket. Holt állítólagos társa, Charles Harrelson, aki jelenleg börtönbüntetését tölti egy szövetségi bíró meggyilkolása miatt, korábban azt vallotta, hogy Holt állításával egyezően ő az a bizonyos "fiatal csavargó" a híressé vált képen. Később ezt az állítását visszavonta.

Az összeesküvés háttérének kutatói ma már mindent kétkedéssel fogadnak és igyekeznek minden bizonyítéknak utánajárni. Így azt a kérdést is fölteszik, hogy **Chauncey Holt** valóban Dallasban tartózkodott-e, ahogyan állítja. Holt azonban többször is megismételte, hogy "Dallas" azon a bizonyos napon el volt árasztva minden fajta emberrel, akik különböző célból érkeztek oda. "Mindig az volt a nézetem, hogy bárki is volt ennek a fő szervezője, soha nem fogjuk megtudni, hogy ki állt mögötte, ki manipulálta ezeket az embereket. Úgy gondolom, azért árasztották el ezt a környéket oly sok rossz hírű személlyel, mert így vélekedhettek: »Nos, ha bárki is fennakad, olyan zavaros lesz a víz, hogy soha nem lehet majd tisztán látni.«" Más szerzők is alátámasztják, hogy a merénylet napján számos olyan személy tartózkodott Dallasban, aki nem volt teljesen tisztában azzal, hogy miért kell ott lennie. **Michael Milan**, aki a "The Squad" (Az osztag) című könyvet írta, beszámol arról, hogy az amerikai kormány egyik titkos csoportjának a tagjaként együttműködött a Lansky-féle szindikátussal. Milan is megerősíti, hogy több olyan ügynök is tevékenykedett Dallasban, akik úgy tudták, hogy nem J.F.K., hanem **John B. Connally** texasi kormányzó elleni összeesküvésben vesznek részt. Milan azt is elismeri, hogy szerepe volt a J.F.K. elleni merénylet háttérének az eltitkolásában. Milan azt állítja, hogy a merényletet követően maga J. Edgar Hoover küldte Dallasba azzal a megbízatással, hogy öljön meg egy **Brinkman** nevű taxisofőrt. Amikor Milan találkozott Brinkmannal, kezdte kiszedni belőle az információkat. Amikor megkérdezte tőle, ki készítette elő a lövést, Brinkman azt válaszolta: "Azelőtt, hogy ez a kurva a (Jack Ruby-nak a

tulajdonában lévő) Caroussel Clubban bemutatta, soha nem találkoztam vele. Én senkire nem lőttem."

"Rajtam kívül még két másik fickó volt. Nem az elnök volt a célpontunk. Az volt a megbízatásunk, hogy a kormányzóra lőjünk, de túlságosan gyorsan zajlottak le az események. Már el is múltak, mielőtt bárki is csinált volna valamit. Úgy gondolom, hogy két másik személy tette azt, amit tőlem vártak. De nem tudom, hogy kik ők, és merre voltak, amikor elkezdődött a lövöldözés. Feladatunk az volt, hogy lőjük le a kormányzót és távozzunk a helyszínről. Ez minden."

A kérdés tehát az, hogy a háttérerők manipulálhatták-e a JFK elleni merénylet egyes résztvevőit, hogy azt higgyék egy Connally kormányzó elleni összeesküvésben vesznek részt. **Ifj. James Reston**, aki megírta Connally életrajzát, utal rá, hogy Oswald-ot Jack Ruby szervezte be egy Connally elleni merénylet résztvevőjének. Reston azt a verziót is felveti, hogy Oswald valójában Connally-t akarta lelőni és véletlenül lett JFK az áldozat. Reston figyelmen kívül hagyja azonban, hogy mind a két személynek szoros kapcsolata volt a CIA-hoz és ez teljesen elgyöngíti állítását.

Victor Ostrovsky, aki korábban a Moszad tisztje volt, írja **Claire Hoy**-jal közösen kiadott könyvében, a "By Way of Deception"-ben (Megtévesztésként - New York: St Martin's Press, 1990. 141-143. old.), hogy valamennyi új munkatárs kiképzéséhez tartozik a JFK elleni merénylet mélyreható elemzése. Erről így számol be Ostrovsky:

"Az egyik érdekesítő része a kurzusnak egy film, amelynek a címe: »Az elnök a célkeresztben«, amely a J.F. Kennedy ellen 1963 november 22-én végrehajtott merénylet részletes elemzése. A Moszad elmélete szerint a merénylők a maffia bérgyilkosai voltak - nem Lee Harvey Oswald - és valójában John Connally texasi kormányzót akarták megölni, aki JFK-vel együtt ült az autóban és csak megsebesült. Oswald rászédett alaknak tűnik az egész ügyben és az olajüzletbe betolakodó gengszterek célpontja Connally volt. A Moszad véleménye szerint a merénylet hivatalos verziója merő szemfényvesztés."

"Az elmélet alátámasztására szimulálták az elnöki autóoszlopot, annak megvizsgálására, hogy vajon profi mesterlövészek - sokkal jobb fegyverzetel, mint Oswald - eltalálhatták-e a célpontot a megállapított 88 yard (kb. 80 m) távolságból. Nem lettek volna erre képesek."

"Ha Connally-t sikerült volna megölni, mindenki azt feltételezte volna, hogy az JFK elleni merénylet-kísérlet volt. Ha meg akarták volna ölni Kennedy-t, ezt megtehették volna."

Ostrovsky szerint a fegyvert valószínűleg Connally tarkójának szánták és JFK éppen a rossz pillanatban gesztikulált vagy mozdult el - vagy pedig a merénylő habozott."

Ostrovsky szerint a Moszad rendelkezik minden a dallasi merényletről készült filmmel, a területre vonatkozó fényképekkel, a domborzati rajzzal, légi felvételekkel. Piper a "Final Judgement"-ben ebből arra következtet, hogy a Moszad esetleg már a merénylet előtt összegyűjtötte ezeket az információkat. Piper úgy véli, hogy az a történet - miszerint a Connally ellen tervezett és félresikerült merénylet véletlen következménye volt Kennedy halála - sem más, mint pusztán megtévesztés. Az alacsony szintű résztvevőkkel közölhették:

"Az összeesküvés célja az, hogy egy csapással két legyet üssenek. Egyrészt eltávolítsák Connally-t, aki útjában volt a maffiának. Másrészt rákényszerítsék Kennedy-t arra, hogy lépjen akcióba Fidel Castro ellen."

Számos további változat is elképzelhető. A rendelkezésünkre álló tények azonban arra utalnak, hogy a JFK elleni merénylet olyan több szinten is folyó összehangolt összeesküvés eredménye volt, amelynek a száalai több irányba is vezetnek.

Mi volt De Gaulle véleménye ?

Herve Lamarr, a francia titkosszolgálat tisztje, aki **James Hepburn** álnév alatt adta ki "Farwell America" - Isten veled Amerika (Liechtenstein: Frontiers Company, 1968) című könyvét, ezt írja ennek 337-338. oldalán:

"Oswaldnak valószínűleg azt mondták, hogy egy új kommunista ellenes művelet résztvevőjéül választották ki David Ferrie-vel és másokkal egyetemben." "A terv célja befolyásolni a közvéleményt egy Kennedy elnök elleni megjátszott merénylettel, mert az elnöknek a kommunistákkal való egymás-mellett-élést szolgáló politikája megérdemli, hogy elítéljék. Más gyilkossági kísérlet, amelynek szintén a közvélemény felrázása volt a célja már végrehajtásra került április 10-én Edwin A. Walker tábornok ellen." Lamarr könyve Warren Hinckle és William Turner merénylet-kutatók véleménye szerint Charles De Gaulle francia elnök irányításával készült és az ő álláspontját tartalmazza. De Gaulle ellen is számos sikertelen merényletet hajtottak végre, amelyet a Perminindex, a Lansky-féle szindikátus transznacionális vállalata finanszírozott. Korábban már utaltunk rá, hogy a Perminindexnek és a Lansky-féle szindikátusnak a JFK elleni merényletben is fontos szerepe volt.

Egy magasrangú nyugalmazott francia diplomata és hírszerző tiszt elmondotta Pipernek, hogy francia merényletlőkből álló csoport adta le a lövéseket a Dealey Plaza-n. **William Greer** - Kennedy sofőrje - nem tartozott hozzájuk, mert ő az amerikai Secret Service munkatársa volt. Ez a francia diplomata 1993. augusztus 15-én annak a véleményének is hangot adott Piperral folytatott - és írásban is rögzített - beszélgetésében, hogy szerinte a franciák közvetve a Moszad megbízásából tevékenykedtek (Final Judgement - 229. oldal). Francia részről részt vett az akcióban a francia hírszerzőszolgálat, az SDECE, helyettes főnöke: **Georges de Lannurien** ezredes. Nem véletlenül olvasható a francia diplomata feljegyzésében, hogy az amerikai elnök kivégzésének a napján de Lannurien Langley-ban (itt van a CIA központja) találkozott James Jesus Angletonnal. "A gyanúsítgatási business-ben nincsenek véletlenek, csak félrevezetések. Az az állítás, hogy a francia titkosszolgálatba kommunista ügynökök épültek be, megfelelő álcázásnak bizonyult ahhoz, hogy igazolják de Lannurien ezredes jelenlétét a Virginia állambeli Langley-ban", állította a francia diplomata Pipernek. Angleton személyesen úgy tájékoztatta az amerikai Képviselőház Merényleteket-kivizsgáló Bizottságát, hogy de Lannurien azért járt nála, hogy segítséget kérjen a francia titkosszolgálatba beépült kommunista ügynökök leleplezéséhez.

Az a gyanú, hogy a KGB-nek sikerült behatolni a francia hírszerző-szolgálatba részben Angleton manipulációinak a következménye volt. Angleton a ma már ismerté vált tények szerint a szovjet behatolás gyanújának a felkeltésével gyakran idézett elő zavart más országok hírszerző-szolgálatainál, és az így kialakult feszült helyzetet igyekezett a saját céljaira felhasználni. A II. Világháborút követően egy ideig Angleton volt az, aki ellátta a kapcsolattartást az SDECE-vel, és azt követően is szoros baráti kapcsolatot tartott fenn a francia hírszerző-közösség több magas rangú vezetőjével. Az egyik ilyen francia tiszt **Leonard Houneau** - aki fennakadt Angleton hálóján, de végül sikerült tisztáznia magát a KGB-val való együttműködés vádjától - mondotta: "Az egész történetet Angleton, ez a megszállott és alkoholista találta ki. Megpróbált minket egymás ellen uszítani."

Az Algéria függetlenségét ellenző franciák egyik zsoldosa: **Jean Soutre** 1963. júniusában megkereste a CIA-t és információkat adott át a De Gaulle kormányban és a francia hírszerzésben tevékenykedő állítólagos kommunistákról. **Jean Soutre-t** - aki E. Howard Hunt algériai kapcsolattartója volt - 1963. november 22-én őrizetbe vették Dallas-ban, majd pedig kiutasították az Egyesült Államokból. Ugyanez a Jean Soutre fenntartott egy hivatali helyiséget New Orleans-ben, a Camp Street 544. szám alatt és ugyanez a Soutre tartotta a kapcsolatot Meyer Lansky szövetségeseivel a korzikai maffián belül. Nehéz mindezt a véletleneknek betudni.

Jean Soutre, hogy elterelje magáról a gyanút, azt állította: egy másik francia, bizonyos **Michael Mertz** (aki az ő, vagyis Soutre nevét használta) lehetett Dallasban. Mertz korábban a francia titkosszolgálat tisztje volt, és mint ilyen megbízatást teljesített a De Gaulle ellen harcoló algériaiak szervezetében, az **OAS**-ban, és sikeresen megakadályozott egy De Gaulle élete elleni merényletet.

Az SDECE De Gaulle saját hírszerző-szolgálatát volt, de ez a szervezet is csaknem annyira kikerült a francia elnök irányítása alól, ahogyan a CIA is kivonta magát JFK ellenőrzése alól. A Permindex által támogatott OAS egyik sikertelen merényletét De Gaulle ellen úgy hajtotta végre, hogy a legbennfentesebb körökből jutott információkhoz. Kiderült, hogy az egyik magas beosztású SDECE tiszt az OAS alvó-ügynöke volt a francia hírszerzésnél. De Gaulle 1963. elején fegyverszünetet kötött az Algéria függetlenségét ellenző franciák szervezetével az OAS-szal, és segítséget nyújtott tagjai számára, hogy máshol tevékenykedjenek. Így történt az, hogy De Gaulle korábbi ellenségei közül néhányan a saját hírszerző-szolgálat keretében dolgoztak tovább. Ezek közül akadhettek olyanok, akiket be lehetett vonni a JFK elleni merénylet végrehajtásába.

1965-ben egy meglehetősen furcsa bűncselekmény megvilágította azokat a szoros kötelékeket, amelyek összekapcsolták De Gaulle hírszerzőügynökségét és a Moszad-ot, valamint a korzikai francia alvilágot. Elégge hihetetlenül hangzik, de ebben a bűncselekményben olyanok is szerepeltek, akiknek a nevei felmerültek a JFK merénylet hátterének a kutatásakor. 1965-ben meggyilkolták **Mehdi Ben-Barka** marokkói politikust, aki éles bírálója volt a hazájában fönnálló rendszernek. **Benjamin Beit-Hallahmi**, izraeli történész, így mérte fel Ben-Barka halálának a körülményeit:

"A Moszad belekeveredett Ben-Barka elrablásába Párizsban, később Barkát hidegvérrel meggyilkolták. Minthogy a bűncselekményt francia földön követték el, ez a SDECE jobboldali elemeivel való együttműködésre utalt, ezért nagyobb arányú politikai válsághoz, a titkosszolgálat De Gaulle által elrendelt megtisztításához vezetett." - (The Israeli Connection - Who Israel Arms and Why / Az izraeli kapcsolat - Ki fegyverzi Izraelt és miért?; New York: Pantheon Books, 1987; 46. oldal)

Két másik izraeli történész: **Dav Raviv** és **Yossi Melman** véleménye szerint:

"De Gaulle, aki gyanította, hogy titkosszolgálatát összeesküvést szöhet ellene, mélységesen fel volt háborodva. Azonnal elrendelte, hogy teremtsenek rendet a titkosszolgálat központjában. De Gaulle Izraelre is neheztelt." - ("Every Spy a Prince - Minden kém egy herceg"; Boston: Houghton Mifflin Co., 1990; 158. oldal) A francia elnök elrendelte, hogy a Moszad európai parancsnoksága hagyja el Párizst, és arra is utasítást adott, hogy mondjanak le a két nemzet együttműködéséről a hírszerzés területén. Itt érdemes megemlíteni, hogy a Ben-Barka ügy fő gyanúsítottja egy Christian David nevű francia gengszter volt, aki a már előzőekben említett - és a JFK elleni merényletben állítólag részt vevő - Michael Mertz társa volt.

William Spector, az Amerikai Hadsereg Hírszerzőszolgálatának egykori tisztje, mondotta el **Jim Marrs**nak a neves összeesküvés-kutatónak, hogy Christian David annak a CIA csoportnak (ZR/RIFLE Team) volt a tagja, amely közvetlenül Angleton irányítása alatt állott. Még érdekesebbé teszi a kapcsolatokat Christian Davidnak az a kijelentése, hogy "tudomása volt egy francia bérgyilkos csoportról, amely részt vett a JFK elleni merényletben." - (Dick Russell. The Man Who Knew Too Much / Az ember, aki túl sokat tudott; New York: Carroll and Graf Publ., 1992; 785. oldal). Christian David-et - az összeesküvés hátterét kutatók szerint - Michael Mertz szervezte be, aki viszont egyike a dallasi merényletet végrehajtó feltételezett merénylezőknek.

De Gaulle-nak érdekében állt, hogy kiderítse az igazságot a JFK elleni merényletről, mert több vonatkozásban is felmerült a francia kapcsolat az összeesküvésben. De Gaulle felfedezte, hogy a francia hírszerzőszolgálat, valamint az algériai franciák szervezetének, az OAS-nak az egyes ügynökei bekapcsolódtak a JFK elleni összeesküvésbe és ebben feltételezhetően a Moszad is közreműködött.

Nyilvánvalónak tűnik, hogy a francia hírszerző szolgálatnak egy vagy több tagja szerepet játszott a dallasi eseményekben, és az általuk toborzott professzionális merénylezők bizonyíthatóan jelen voltak a tett helyszínén. Az is bizonyítottnak látszik, hogy a J.F.K. elleni merénylet New Orleans-i csoportja - akiknek Lee Harvey Oswaldot mint Castro barát

agitátort kellett felépíteniük - közvetlen kapcsolatban álltak nem csak az OAS hálózattal, de a PERMINDEX De Gaulle ellenes akcióinak a szervezőivel is. Ugyanez a New Orleans-i csoport együttműködött a CIA Castro ellenes programjának az irányítóival, valamint a Meyer Lansky-féle szervezett bűnözői szindikátussal is.

A CIA-nak a virginai Langley-ban lévő központjában tehát ott volt a Moszad hűséges barátja, James J. Angleton, aki egyben a francia hírszerzőszolgálat, a SDECE, vezetőivel is szoros munkakapcsolatot tartott. Angleton a J.F.K. elleni merényletet megelőzően, de azt követően is, számos olyan akcióban vett részt - akár a saját kezdeményezésére, akár külső ösztönzésre - amely tevékenységének egészét összekapcsolja a J.F.K. elleni összeesküvéssel. De a CIA másik embere, E. Howard Hunt, is kapcsolatban állt a francia hírszerzéssel, aki nyilvánvalóan Angleton utasítására utazott Dallasba közvetlenül a merénylet előtti napon, és ezáltal ez a mellékszereplő azonnal központi figurává is vált. A CIA-nak az a későbbi kísérlete, hogy Huntot tegye felelőssé maga helyett az összeesküvésben, utólag alátámasztja, hogy Angleton már ezzel a hátsó gondolattal küldhette a kritikus napon Dallasba.

De Gaulle tehát ki akarta deríteni, hogyan keveredett a francia hírszerzőszolgálat a dallasi merényletbe. Ezért alapos vizsgálatot folytatott az SDECE-n belül, amely kiterjedt a francia hírszerzőszolgálat egész tevékenységének az átvilágítására. Angleton manipulációi, különösen azon állításai, hogy a KGB-nek sikerült behatolnia az SDECE-be, bénító zavart okoztak, és cselekvésre késztették a francia elnököt. **Tom Mangold**, aki megírta Angleton életrajzát rámutat, hogy "De Gaulle végül is türelmetlenné vált a CIA-val. Minden publicitás mellőzésével csendben utasítást adott arra, hogy szüntessenek be minden együttműködést az SDECE és a CIA között. A következő három év során a két hírszerzőszolgálat teljesen elidegenedett egymástól. Ilyen hosszú szünet példa nélkül állt a két baráti ország kapcsolatában."

Már sok, eddig rejtett tény és összefüggés ismertté vált a kutatók és a történészek több évtizedes munkája nyomán. Ennek ellenére még mindig nem lehet teljesen pontosan tudni, hogy kik és mit cselekedtek a Dealey Plaza-n, noha az már bizonyosra vehető, hogy a halálos lövést Kennedy saját sofőrje adta le az elnökre. A háttérerők összehangolt stratégiája is kezd körvonalazódni, de még mindig sok körülmény vár feltárássra és számos feltételezés bizonyításra. Azt még mindig nem tudjuk megmondani biztosan, hogy kitől jött az első impulzus és a végső döntés. Az, hogy immáron négy évtized elmúlt, és mégsem sikerült feltárni és bizonyítani, hogy kik voltak e merénylet értelmi szerzői, a mesterien megtervezett és végrehajtott dezinformációs stratégiának köszönhető.

A **Sid Blumenthal** szerkesztésében készült "Government by Gunplay: Assassination Conspiracy Theories From Dallas to Today - Kormányzás revolverrel: Az elnökgyilkosságra vonatkozó összeesküvés elméletek Dallastól máig" (New York: Signet Books, 1976. 231. oldal) című könyv megállapítja: "a Kennedy elleni merénylet elleplezése azért volt sikeres oly sokáig, mert a tömegtájékoztatás az elé a választás elé kerülve, hogy higgyen annak, amit közöltek vele, vagy pedig függetlenül utána járjon a tényeknek, az előbbit választotta. Ameddig a sajtó nem tagadja meg ezt a választását, teljesen valószínűtlen, hogy valaha is megtudhatjuk az igazságot."

Mark Lane new yorki ügyvéd elemeire szedte szét a Warren Bizottság jelentését, a "Rush to Judgment - Az elhamarkodott ítélet" című könyvében. Lane második könyve az "A Citizen's Dissent - Egy polgár ellenvéleménye" sokkal mélyebben tárja fel az ellentmondásokat, mégis a hatalmi elit és a tulajdonában lévő nyomtatott és elektronikus sajtó az elsőt háborodott fel. Az a feltűnő, hogy a tömegtájékoztatási intézmények szinte egyhangúan a Warren Bizottság jelentése mögé álltak annak ellenére, hogy cáfolhatatlan bizonyítékok támasztották alá annak hamis voltát. Ez a demokratikus sajtószabadsággal kérkedő tömegtájékoztatás azonban nem tűrte meg az ellenvéleményt.

A hatalmi elit tulajdonában lévő elektronikus és nyomtatott sajtó hisztérikusan fogadta Jim Garrison New Orleans-i ügyész 1967-1969-ig terjedő nyomozását, amelynek az eredményeként büntetőeljárás folyt **Clay Shaw** Crescent City-beli üzletember ellen. Amikor Garrison megindította a vizsgálati eljárást **Clay Shaw** ellen, akkor még nem volt ismert, hogy Shaw milyen kapcsolatban állt a Meyer Lanskyval és a Moszaddal, valamint a CIA-val szorososan együttműködő Permindex-szel, amelynek a központja Rómában volt. Csak 1975-ben, amikor a korábbi CIA tisztségviselő, **Victor Marchetti**, hivatalosan elismerte, hogy Clay Shaw kapcsolatban állt a CIA-val, derült ki, hogy a CIA hatékony segítséget nyújtott Shaw-nak a New Orleans-ban ellene folyó vizsgálat idején. Richard Helms korábbi CIA igazgató maga is eskü alatt vallotta, hogy Clay Shaw együttműködött a CIA-val. Ha Garrison a vizsgálati eljárás idején ismeri ezeket a tényeket, akkor valószínűleg más eredménnyel végződött volna nyomozása.

Van egy másik bizonyíték is arra, hogy a CIA megkísérelte a Garrison által indított vizsgálati eljárás akadályozását. Ez a bizonyíték **James J. Angleton**ra, a CIA kémelhárítási részlegének a vezetőjére utal. Angleton olyan fényképeket mutatott egy **Gordon Novell** nevű CIA munkatársnak, amelyek a homoszexuális **J. Edgar Hoover** FBI igazgatót kompromittálták. Gordon Novell is Garrison látószögébe került a nyomozás során, mint lehetséges gyanúsított, és ezért Novell védekezésül pert indított Garrison ellen. Hoover azonban ellenezte ezt a pert, és ekkor volt az, amikor Angleton felvette a kapcsolatot Gordon Novellel, megmutatta neki a Hoovert kompromittáló fényképeket. Ez megbénította az FBI igazgatóját.

Garrison már jó nyomokon járt. Amikor vizsgálatot indított Clay Shaw ellen, meg volt róla győződve, hogy hazafias kötelességét teljesíti. A törvény elé akart állítani egy olyan személyt, aki a felmerült bizonyítékok szerint részese lehetett a J.F.K. elleni összeesküvésnek. A New Orleans-i kerületi ügyészt azonban a tömegtájékoztató hurrikánszerű ellentámadása szinte lesöpörte a közélet színteréről. Több szerző is rámutatott ezzel kapcsolatban, hogy a helyi és az országos sajtóban azok az erők vitték a hangot, akik közel álltak az izraeli lobbyhoz.

Garrisons újból és újból kipellengéreztek az országosan sugárzott televízió műsorokban. A nyomtatott sajtó is durván támadta. Kétségbe vonták emberi tisztességét, és szakmai hozzáértését a vizsgálat lefolytatásában. Garrison tehát pontosan olyan elbánásban részesült, mint előtte és utána mindazok, akik megkérdőjelezték a J.F.K. merényletre vonatkozó hivatalos álláspontot. A CIA még arra is vállalkozott, hogy segédanyagot készítsen a Warren Bizottságot bíráló Mark Lane nagysikerű "Rush to Judgment" című könyvéről, amelyet eljuttatott az elektronikus és nyomtatott sajtóban működő barátaihoz abból a célból, hogy ily módon is segítse Mark Lane hitelének az aláásását. Szervezetten folyt azok lejárata, akik valamilyen módon közel jutottak a J.F.K. elleni merénylet hátterének a feltárásához és az igazi tettesek leleplezéséhez.

Garrison emlékirataiban megemlíti, hogy ő és munkatársai bizonyítékokat találtak arra, hogy munkájukat az ügyészségen belül is szabotálták. A központi kormányzat részéről odaküldött személyek nemcsak a munkájuk után szaglászta, de megkísérelték az egész vizsgálatot aláásni. Garrison nagy csalódására számos "lelkes önkéntes" is, aki látszólag a segítséget ajánlotta, valójában csak kémkedett utána és szabotálta a nyomozást.

1968-ban **James Kirkwood**, Garrison egyik bírálója, közreadta "American Grotesque" című könyvét, amelyben akaratlanul is elárulta, hogy milyen erőfeszítést tett a hírszerzés Garrison vizsgálatának az akadályozására. Egy másik Garrison ellenes akció célja az volt, hogy elhitesse a közvéleménnyel: a vizsgálóbíró azért teszi a CIA-t felelőssé, hogy elterelje a figyelmet a maffia helyi főnökéről, **Carlos Marcello**-ról. E verzió terjesztői szerint a Kennedy elleni merénylet legvalószínűbb gyanúsítottja nem más, mint Carlos Marcello. Ez az állítás minden alapot nélkülöz. Ha Garrison valóban Carlos Marcello-t akarta volna védelmezni, akkor nem lett volna szabad letartóztatnia **David Ferrie**-t, a maffia főnök személyes pilótáját és alkalmi jogászát. Ferrie a J.F.K. életét kioltó lövések idején Marcello-

val együtt bíróság előtt állt New Orleans egyik szövetségi bírósági épületében. Garrison, amikor ki akarta deríteni Ferrie-nek a szerepét, egyenesen Marcello hivatalába ment. Ez a tény egymagában is cáfolja, hogy Garrison a maffiáról akarta elterelni a gyanút. New Orleans lakói azonban bíztak a kerületi ügyészben, és a lejárására folyó kampány ellenére újraválasztották tisztségébe.

Aki elolvassa Jim Garrison könyvét, (Wer erschoss John F. Kennedy? Auf der Spur der Mörder von Dallas, Deutsche Lizenzausgabe, 1992.) az megállapíthatja, hogy a new orleansi vizsgálóbíró rátalált a helyes nyomokra. A megfelelő irányban kutatót Garrison volt az, aki Clay Shaw-t kapcsolatba hozta a Kennedy elnök meggyilkolását célzó összeesküvéssel. Clay Shaw pedig a Perminex igazgatótanácsában foglalt helyet, abban a transznacionális vállalatóriásban, amelyben a Moszadnak is kulcsszerepe volt. Hogy Clay Shaw ténylegesen mennyit tudott a J.F.K. élete elleni összeesküvésről, valószínűleg már soha nem fogjuk megtudni. Az viszont bizonyítottnak vehető, hogy ő is szerepet játszott ebben a szerteágazó összeesküvésben. Ezek után nem csodálkozhatunk, hogy a szövetségi kormányzat megneheztelt Garrisonra. Ezért koholt megvesztegetési váddal illették, ami alól azonban a bíróságon felmentették. Az egyik ellene felléptetett tanú, Gervais, maga ismerte el később, hogy a Garrison elleni vádak a washingtoni Igazságügyi Minisztériumban eszelték ki azért, hogy elhallgattassák Jim Garrisons.

Ha már nincs semmi kézzelfogható eszköz, akkor mindig jól jön az adóhivatal, az Internal Revenue Service, az IRS. Garrison esetében is színre lépett és adóeltitkolás címén eljárást indított ellene. Garrison szemére vetette, hogy nem fizetett adót azért a jövedelméért, amelyhez "megvesztegetés" révén jutott. De pontosan a megvesztegetés vádja alól mentették fel Garrisons. A vizsgálóbíró ellenfelei végül azt állították, hogy a Garrisons felmentő esküdtek is meg voltak vesztegetve.

A tömegtájékoztatás befeketíti Kennedyt

Az elektronikus és a nyomtatott sajtó versenyre kelt abban, hogy lejárassa John F. Kennedyt, elhomályosítsa, befeketítse személyét, és ezáltal mintegy kisebbitse a meggyilkolásával az amerikai népet ért veszteséget. Az évek során a tömegtájékoztatási intézményekben valósággal ritualizálódott ez a befeketítő kampány. Kennedy szexuális élete nemcsak a bulvársajtó témája lett, hanem a hatalmi elit egész sajtóbirodalmának a központjába került. Azt sugalmazták, hogy Kennedy egyáltalán nem az volt, aminek korábban feltüntették. Viszonya Marilyn Monroe-val ebédlői téma lett. John Kennedy öccsének, Edward Kennedynak a félresikerült lépései is segítettek a J.F.K.-t befeketítő kampányt. A médiumok előszeretettel csámcsogtak a Massachusetts-i szenátor minden ballépésén, és amikor elérkezett a J.F.K. elleni merénylet 30. évfordulója 1993-ban, akkor számos rosszindulatú könyv hosszadalmas támadásokat intézett Ted Kennedy ellen. Még J.F.K. özvegyét, aki feleségül ment Aristotelesz Onassis görög milliárdoshoz, sem kímélték. Gyakran nevetségessé tették a különböző TV-műsorokban.

A CIA és a tömegtájékoztatás

A hatalmi elit kezében lévő tömegtájékoztatási médiumok mindent megtettek, hogy a Kennedy családot lejárassák, mégis bizonyos dolgokról következetesen hallgattak. Így például arról az 1995-ben Miami-ban lefolyt rágalalmazási perről, amely **E. Howard Hunt** és a **Spotlight** című washingtoni hetilap között folyt. Már az előzőekben részletesen szoltunk arról, hogy ez a per bebizonyította: a CIA valóban részt vett a John F. Kennedy élete elleni merényletben. A vezető napilapok, például a Washington Post, teljesen elhallgatták ezt a bírósági eljárást és azt, hogy Hunt elveszítette a pert. Az amerikai alkotmányhoz csatolt első kiegészítés (First Amendment) biztosítja a szólásszabadsághoz, a szabad véleménynyilvánításhoz és a tájékozódáshoz való jogot. A CIA-nak meghatározó szerepe volt az amerikai tömegtájékoztatás befolyásolásában és a J.F.K. elleni merénylet hátterének a kiderítésére vonatkozó erőfeszítések mellőzésében. **David Wise** írja a "The American Police

State - Az amerikai rendőrállam" című könyvében, hogy "a CIA kapcsolatai a kiadók világával nem korlátozódtak egyes könyvek kiadásának a megakadályozására. Az Amerikai Információs Ügynökség, mint »erre alkalmas intézmény« útján, a CIA azokat a főbb kiadókat szubvencionálta bizonyos könyvek kiadása érdekében, amelyek később az Egyesült Államokban kerültek árusításra anélkül, hogy a gyanútlan vásárlót tájékoztatták volna a könyv kormányzati támogatásáról."

A tömegtájékoztatásnak a J.F.K. elleni merénylet eltussolásában játszott szerepét nem lehet megérteni az izraeli lobby hatékony működése nélkül. Mi ezúton négy olyan könyvre hívjuk föl a figyelmet, amely erről a kérdéssel kellő felkészültséggel tájékoztat. Az **első** a "Split Vision: The Portrayal of Arabs in the American Media" (Kettős látás: Az arabok ábrázolása az amerikai tömegtájékoztatásban - Edmund Ghareeb szerkesztette és az Amerikai Arab Ügyek Tanácsa adta ki 1983-ban); egy **másik** figyelemreméltó könyv szerzője: Paul Findley, aki korábban a washingtoni törvényhozás tagja volt. Az egykori képviselő politológus "They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby" (Akik szót mertek emelni: emberek és intézmények összeütközése az izraeli lobby-val) című 1985-ben publikált könyvében tudományos alaposággal ismerteti a lobby politika-formáló tevékenységét.

A **harmadik** könyv 1986-ban látott napvilágot, szerzője: **Richard H. Curtiss**, egykori diplomata, aki "A Changing Image: American Perceptions of the Arab-Israeli Dispute" (Változó arculat: az arab-izraeli viszály amerikai felfogása) címmel veszi közelebből szemügyre az izraeli lobby befolyását az amerikai tömegtájékoztatási intézményekben. Egy **negyedik** könyv 1986-ban "Conspiracy Against Freedom" (Összeesküvés a szabadság ellen) címmel jelent meg Washingtonban a Liberty Lobby, egy konzervatív-populista társadalmi egyesület kiadásában.

A hírszerzőszolgálatok történetével foglalkozó történész, **Richard Deacon** állapította meg "The Israeli Secret Service" (Az izraeli titkosszolgálat - New York: Taplinger Publishing Co, Inc., 1978.) című munkájának a 171. oldalán, hogy "az izraeli titkosszolgálat csápjai az amerikai társadalom valamennyi rétegét átfogják. Ez nem olyan félelmetesen történik, ahogy e szolgálat ellenségei beállítják, hanem csendes következetességgel, barátok szerzésével és az emberek befolyásolásával, véleményformáló lobbyk létrehozásával, valamint információk gyűjtésével. Ez a befolyás kiterjed az Egyesült Államok Képviselőházára és Szenátusára, a Pentagonra, a védelmi és elektronikai iparágakra, a kutatási laboratóriumokra és olyan zsidóbarát szervezetekre, mint az "Anti-Defamation League", az ADL, (Rágalmazás-elleni Liga), a Jewish Defense Committee (Zsidó Védelmi Bizottság), "Bonds for Israel" (Izraelhez Fűző Kötelékek) és a "Federation of Jewish Philanthropies" (Zsidó Emberbarátok Szövetsége). Ezek közül a testületek közül több elsősorban információ-szerzéssel foglalkozik és csak néhány olyan kongresszusi bizottság van, amelyben egy tag vagy munkatárs ne látná el megfelelő információs anyaggal az izraeli hálózatot."

Richard Deacon, mint látjuk, kiemeli a B'nai B'rith irányítása alatt álló ADL-t, amely különösen nagy befolyást gyakorol az Egyesült Államok tömegtájékoztatási intézményeire. A J.F.K. elleni merénylet háttérének a médiában való eltussolásánál és a Warren Bizottság elnagyolt és felületes tevékenységét ért bírálatok elhallgatásánál, a kutatók gyakran szembesültek az ADL szakszerű beavatkozásával. **Michael Collins Piper** kiemeli, hogy az ADL máig szoros kapcsolatban áll a Meyer Lansky féle bűnözői szindikátus utódjával. Lansky legközelebbi munkatársai közül sokan hosszú időn át, rendszeresen finanszírozták az ADL-t. **Dan Lyons** jezsuita pap, 1968-ban egy tanulmányában megírta, hogy az ADL 6 180 000 dollárt kitévő évi költségvetéséből 5 500 000 dollár a szeszes italokat gyártó- és forgalmazó iparágból érkezett. Ez az iparág a Bronfman család irányítása és befolyása alatt áll.

Lee O'Brian tájékoztat az "American Jewish Organizations and Israel" (Amerikai zsidó szervezetek és Izrael - Washington D.C.: Institute for Palestine Studies, 1986.) című

könyvének a 99. oldalán, hogy milyen módszert alkalmaz az ADL: "Kezdeti évtizedeiben az ADL rendszerint felvette a kapcsolatot azokkal a személyekkel és intézményekkel, amelyeket antiszemitának tekintett és megkísérelte őket rávenni arra, hogy vonják vissza bántó kijelentéseiket és változtassanak sértő magatartásukon. A későbbiekben az ADL nyilvánosabb és agresszívebb eszközökhöz fordult, amelyeket nevelési vagy erkölcsrendészeti, és "jogszolgáltatási" tevékenységnek minősít. Valójában a "Vigilance Work" (Éberségi Munka) az egyének és csoportok tényleges megfigyelésévé vált, amelynek az eredményei mind beáramlanak az izraeli hírszerző-apparátusba a konzulátusokon és a nagykövetségen keresztül, mind az amerikai belső hírszerzésbe, az FBI-on keresztül. Az ADL magas rangú vezetői elismerték, hogy titkos megfigyelési technikákat is alkalmaznak.

Az ADL hírszerző-szolgálatának (amit finoman "Ténymegállapító Részleg"-nek neveznek) a főnöke, **Irwin Suall**, az ADL központján kívül, Manhattan-ban tevékenykedik. Suall mentora James J. Angleton, a MOSZAD-dal szoros kapcsolatot fenntartó magas beosztású CIA vezető volt. Emlékeztetjük olvasóinkat, hogy Angleton tartotta a kapcsolatot a Lansky-féle bűnözői szindikátussal, valamint annak a korszakai és szicíliai kirendeltségeivel. Az ADL nem térhetett ki a dallasi merényletre vonatkozó tájékoztatás befolyásolása elől. Már az a hír, hogy Lee Harvey Oswald az elkövető, két olyan újságírótól származott, akik nem csak az ADL-hez álltak közel, de a Meyer Lansky-féle bűnözői szindikátusban is kulcsszerepet játszottak.

Drew Pearson vezércikkíró, valamint beosztottja **Jack Anderson**, 1967. március 3-án közösen írt vezércikkben terjeszteni kezdte azt a történetet, amely szerint Fidel Castro húzódik meg a J.F.K. elleni merénylet mögött. Az ezzel foglalkozó írás akkor jelent meg, amikor **Jim Garrison** New Orleans-i kerületi vizsgálóbíró éppen csak megkezdte a nyomozást a merénylet ügyében. Pearson és Anderson azt is sugalmazta, hogy Robert Kennedy igazságügyi-miniszter, az elnök öccse, akit 1964-ben New York-i szenátorrá választottak, ugyancsak közreműködött a Castro által szponzorált összeesküvés elindításában. Pearson és Anderson azt állította, hogy "Johnson elnök politikai hidrogénbombán ül. Ez a bomba egy nem megerősített jelentés, miszerint Robert Kennedy szenátor jóváhagyhatta a merényletre vonatkozó összeesküvést, amely aztán később visszalőtt merénylet áldozatává vált testvérére." Az állítólagos gyilkossági összeesküvés azok közé tartozott, amelyeket a CIA és a maffia közösen tervezett ki. Néhány évvel később Anderson elismerte, hogy **Johny Rosselli** - a maffia egyik ismert vezetője - volt az, aki ezt a történetet kiagyalta, majd elmondta a CIA-val szoros kapcsolatot tartó **Edward P. Morgan** washingtoni jogásznak.

Peter Dale Scott, a Warren Bizottság tevékenységének egyik bírálója, jegyezte meg, hogy Drew Pearson közel állt Lyndon B. Johnson elnökhöz és támogatta azt a CIA által is szorgalmazott tervét, hogy kiterjesszék a vietnami beavatkozást, amely végül is nagyszabású háborúhoz vezetett Délkelet-Ázsiában. Már korábban említettük, hogy elsősorban a Vietnammal szembeni stratégia kérdésében éleződött ki Kennedy és a CIA közti konfliktus. Az, hogy Pearson a kommunista Castro-ra hárította a felelősséget az amerikai elnök haláláért, antikommunista hisztériához vezethetett, amely jól szolgálta azok érdekeit, akik a vietnami amerikai beavatkozást is a világkommunizmus feltartóztatásával indokolták. Már korábbi írásainkban jeleztük, hogy a vietnami konfliktusban fontos szerepet játszott a Kína, Burma és az indokínai országok által behatárolt ún. Arany Háromszög feletti ellenőrzés. Ez a térség az ópiumtermelés egyik világközpontja.

Drew Pearsonnak személyes érdeke is fűződött a Kennedy merénylet hátterének az eltitkolásához. Pearson közölte Earl Warren főbíróval, a Warren Bizottság elnökével, hogy a CIA által szervezett Castro-ellenes összeesküvések visszalóttek és Castro megtorlásként elrendelte Kennedy elnök meggyilkolását. Pearson röviddel a J.F.K. elleni merénylet után látogatást tett Earl Warrennel együtt a Szovjetunióba, ahol Pearsont bemutatták Hruscsov akkori pártfőtitkárnak és miniszterelnöknek. Nyilvánvaló, hogy az egyik téma, amit Pearson és Warren megvitattak a szovjet vezetővel, az a Kennedy elleni merénylet volt. A washingtoni

National Archives-ban (Nemzeti Levéltárban) van egy szigorúan titkos dokumentum, amelyet Richard Helms CIA igazgató írt alá. Ennek a címe: "Hruscsov elnök és Drew Pearson úr tárgyalásai Lee Harvey Oswaldról" Ezt a dokumentumot Warren főbíró rendeletére 75 évre titkosították. A Drew Pearson és Jack Anderson által írt, és köröztetett vezércikk, amely Castro-t tette felelőssé a J.F.K. elleni merényletért, átmenetileg tisztázta a CIA-t és enyhítette a hírszerzőszolgálatra nehezedő nyomást. A vezércikk további hatása az volt, hogy eltérítette a közvélemény figyelmét a Jim Garrison által folytatott nyomozásról, amely egyrészt a CIA bűnrészességét támasztotta alá, másrészt rámutatott **Clay Shaw** révén a Permindex kulcsszerepére, és mivel a Permindex szorosan együttműködött a MOSZAD-dal, a szálak Izraelhez is vezethettek.

Pearson egyébként fontos szerepet játszott James Forrestal korábbi védelmi miniszter tragikus sorsában is. **Oliver Pilat** írja "Drew Pearson: An Unauthorized Biography" (Drew Pearson: Egy nem hivatalos életrajz - New York: Harper's Magazine Press, 1973) című könyvének a 183. oldalán, hogy "amikor Forrestal Truman elnök rábeszélésére, katonai okokból az arabok oldalára állt a Palesztinában élő zsidókkal szemben, Pearson úgy vélte, eljött az ideje. Befeketítette és a hatalmas közel-keleti érdekeltségekkel rendelkező amerikai olajvállalatok bürokratikus szócsövének titulálta Forrestalt." Pearsonnak az elektronikus médiában elhangzott hisztérikus támadásai depresszióssá tették a védelmi minisztert és sokan úgy vélik, hogy ez vezetett Forrestal öngyilkosságához. E sorok írója azonban azt tartja valószínűnek, hogy James Forrestalt valójában meggyilkolták. De ez már egy másik történet.

Pearson szorosra fűzte kapcsolatait az izraeli lobby-val és aktívan részt vett az ADL és a B'nai B'rith propaganda kampányaiban. Pilat szerint az ADL rendkívül sokat segített Pearsonnak, ellátta olyan információkkal, amelyekhez máshonnan nem juthatott volna. Előadókörutakat szervezett a számára, és elősegítette heti hírleveleinek terjesztését, elhelyezve azokat a megfelelő példányszámú lapokban. Pearson anyósa, **Cissy Patterson**, a Washington Times-Herald kiadója, azonban vejét beépített ügynöknek és az ADL szócsövének nevezte egy vezércikkben.

John Henshaw szerint Pearson szoros kapcsolatban állt üzlettársával és ügyvédjével: **Max M. Kampelmannel**, aki a washingtoni izraeli lobby egyik vezető személyisége és az ADL egyik igazgatója. Kampelman az egykori demokrata alelnöknek, Hubert Humphrey-nak is ügyvédje volt és Pearson mindent elkövetett, hogy megszerezzen egy feketék által birtokolt televíziós csatornát Washingtonban. 1968-ban Pearson szorosan együttműködött Meyer Lansky nyugati parti helyettesével: Mickey Cohennel azért, hogy segítsék Humphrey elnökségért folyó kampányát a republikánus Nixonnal szemben.

Drew Pearson társa és védence Jack Anderson is szoros kapcsolatban állt nemcsak az izraeli lobby-val, de a Lansky-féle bűnözői szindikátussal is. A Pearson és Anderson által fenntartott bensőséges kapcsolatok mind a CIA-val, mind a Meyer Lansky bűnözői szindikátussal, mind a J.F.K. elleni merénylet más feltételezhető mozgatóival erős kételyeket támaszt azokkal a vádakkal szemben, amelyek Castro-t próbálták felelőssé tenni a merényletért. Ugyanakkor megvilágítja e gyanúsítgatás valódi okát: dezinformációval meg kellett védeni a valódi összeesküvőket a lelepleződéstől.

A McDonald-Bocca könyv

Újabb dezinformációs célt szolgáló történettel állt elő **Huge McDonald**, a CIA egyik ügynöke és szerzőtársa **Geoffrey Bocca**. Az "**Appointment in Dallas**" (Találkozó Dallas-ban) c. könyv a "Saul" álnévet használó hivatásos bérgyilkossal készült interjú. Saul bevallja, hogy ő ölte meg Kennedy elnököt. Vallomása szerint ő és társai egy magáncsoport - és nem a CIA - megbízásából cselekedtek, noha korábban a CIA számára is hajtottak végre szerződéses alapon feladatokat. A merénylet hátterét kutatók szkeptikusan fogadták az egyébként széles körben terjesztett könyvet, és a félretájékoztatás egy újabb kísérletének tekintették. A könyv társszerzője Geoffrey Bocca korábban a CIA által támogatott és Izrael által finanszírozott

titkos francia hadseregnek, az OAS-nak volt a propagandistája és az OAS számos dokumentumát lefordította angolra, amikor az OAS még az ENSZ-től akart segítséget kapni. Bocca megírta az OAS történetét is: "The Secret Army" (Titkos hadsereg) címmel. Figyelemmel a J.F.K. elleni összeesküvés francia vonatkozásaira, elgondolkodtató, hogy az OAS propagandistája az egyik szerzője annak a könyvnek, amelynek a CIA tisztára mosása és felmentése a célja.

Néhány évvel később McDonald újabb könyvet írt a J.F.K. elleni merényletről. Ezúttal a CIA-val ugyancsak szoros kapcsolatban álló **Robin Moore** volt a társszerzője, aki viszont megírta "The French Connection" (A francia kapcsolat) című könyvet. Ebben a francia titkosszolgálat és a Lansky-féle szindikátus kapcsolatáról ír a nemzetközi heroin-kereskedelemben.

McDonald és Moore közös könyvének a címe: "LBJ and the JFK Conspiracy" (L. B. Johnson és J. F. Kennedy összeesküvés). Ez a kötet továbbfejleszti McDonald első könyvét, és már azt állítja, hogy Saul-t a Szovjetunió bérelte fel azért, hogy megölje Kennedy elnököt. Az a beállítás, hogy a Szovjetunió húzódik meg az összeesküvés mögött, egybeesik a CIA-nak azzal a verziójával, amit a Mexico City-i forgatókönyvvel akart bizonyítani, és amelyet James J. Angleton eszelt ki azért, hogy a bűncselekményt a KGB nyakába varrja.

Oliver Stone filmje és Mark Lane bestsellere

1992-ben, amikor a közvélemény figyelme ismét a J.F.K. elleni merényletre összpontosult Mark Lane "Plausible Denial" (Hiteles cáfolat) és Oliver Stone "JFK" című filmje nyomán, akkor **Jack Newfield** újságíró szellőztetett egy újabb dezinformációs történetet. Eszerint a maffia ölte meg J.F.K.-t. A New York Post című bulvárlapban megjelent cikk szerint **Jimmy Hoffa**, a teherfuvarosok szakszervezetének: a "Teamster"-nek a főnöke, állapodott meg a maffiával J.F.K. meggyilkolásáról. A New York Post arról híres, hogy leplezetlenül elfogult Izrael-barát lap volt. Mihelyt megjelent Jack Newfield cikke a lapban, a háttérhatalom hálózatahoz tartozó nyomtatott és elektronikus sajtó azonnal lecsapott rá és hatalmas hangerővel terjesztette. Az újabb kampány célja az volt, hogy hiteltelenítse azoknak a kutatóknak az eredményeit, akik hosszú évek kitartó munkájával - az elérhető közvetett bizonyítékok mozaikkockáinak a fáradtságos összerakásával - kezdték megközelíteni az igazságot az összeesküvés háttéréről, megnevezve a valódi mozgatókat.

Még Dan Rather, a CBS tekintélyes munkatársa is kényszerítve érezte magát, hogy megerősítse: Jimmy Hoffa valóban a kezdeményezője volt a J.F.K. elleni merényletnek, mert ő adott utasítást a maffiának, hogy gyilkolja meg Kennedyt. A Washington Post ugyancsak publikálta ezt a sztorit. Ugyanezt tette a **Human Events** című hetilap is, amely egyébként minden J.F.K. merényletre vonatkozó összeesküvést, különösen, amelyben a CIA is benne lett volna bolondok elmeszüleményének minősített. Newfield a cikkében idézte a szervezett bűnözéssel hosszabb idő óta kapcsolatban álló **Frank Ragano** ügyvédet, aki azt állította, hogy Hoffa elmondta neki: ő adott utasítást a maffiának, hogy gyilkolja meg J.F. Kennedyt. Ragano még azt is állította, hogy ő adta át az üzenetet a New Orleansi maffia főnöknek Carlos Marcellonak, valamint a tampai maffia fejének, Santos Trafficantenak. Itt azonban álljunk meg. Olvasóink, ha visszalapoznak, megállapíthatják, hogy mind Marcello, mind Trafficante Meyer Lanskynak - a bűnözői szindikátus legfőbb vezetőjének - voltak az alárendeltjei. Mark Lane csak ennyit mondott Ragano történetére: "Hoffa nem adott parancsokat a maffiának. A maffia adott parancsokat Hoffa-nak." Ragano legfőbb bizonyítéka arra, hogy Trafficante is részt vett az összeesküvésben az volt, hogy kijelentette: "Bobbyt kellett volna megölnünk." Bobby alatt Robert Kennedy értendő, aki akkor igazságügyi miniszter volt.

Az Egyesült Államok fővárosában megjelenő másik napilap, a Washington Times, is felkapta a Hoffa-maffia sztorit. Ennek a lapnak Sun Myung Moon koreai szektaalapító a tulajdonosa. Moon szoros kapcsolatban áll a CIA koreai megfelelőjével, amely intézmény természetesen együttműködik a CIA-val. Aki tanulmányozza a Unification Church (Egyesítő Egyház) alapítójának, Moon-nak az életútját, az megállapíthatja, hogy a koreai vallásalapító szoros

szövetségre lépett Izraellel, és az amerikai-izraeli lobbyval, és az úgynevezett konzervatív mozgalom keretében erősen Izrael-barát vonalat képviselt. Moon megbízottja a Washington Times élén **Arnaud deBorchgrave**, aki a CIA befolyása alatt álló Newsweek című hetilap sztártudósítója volt, és maga is dolgozott hivatásos hírszerzőként. Ezen túlmenően deBorchgrave beházasodott a Rotschild családba, amely kezdettől fogva kulcsszerepet játszott Izrael állam megteremtésében, és finanszírozásában.

Elősegítette-e a tisztázást Oliver Stone JFK-je?

Hogyan illeszthető be ez a film a J.F.K. elleni merénylet háttérét kutatók nézetrendszerébe?

Kétségtelen, hogy Stone filmje ráirányította a nemzetközi figyelmet a J.F.K. elleni összeesküvésre, mégis több merényletkutató úgy véli, hogy a médiumok nagy felhajtása maga is manipuláció volt a tények feltárásának megnehezítésére. Mark Lane véleménye szerint Stone összekeverte a megtörtént eseményeket a csupán képzeletben létező feltételezésekkel.

A J.F.K. elleni merénylet mögött meghúzódó tények azonban önmagukban is elég szenzációsak, és semmi szükség nincs rá, hogy fikciókkal színezzék ki őket. Ugyanakkor Mark Lane elismeréssel szólt arról, hogy a film felhívta a fiatalok és a választ váró idősebbek figyelmét arra, hogy a dallas-i merénylet háttere még nincs megnyugtatóan feltárva.

Stone filmje futólag említést tesz arról, hogy **David Ferrie** kapcsolatban állt a CIA-val, és **Clay Shaw** pedig a Permindex-szel, mégis a JFK című film mondanivalója az volt, hogy az összeesküvés kezdeményezőit elsősorban az ún. katonai-ipari komplexumban kell keresni. Eszerint a merénylet irányítói magas rangú katonai személyiségek és a százmilliárdos védelmi megrendelésekkel rendelkező vállalatoknál lévő szövetségeseik voltak. A film a titkosszolgálatok és a hírszerzés szerepét mélyen alábecsülte. Emiatt vetették Stone bírálói a rendező szemére: végső célja neki is a figyelem elterelése, az összeesküvés valódi irányítóinak a leplezése volt.

1993-ban a Lansky-féle szindikátussal kapcsolatban álló Bronfman család a **Seagram Company**-n keresztül, amely a **Time Warner** filmgyártó óriás többségi részvényese, tovább erősítette azokat a szálakat, amelyek a médiát a CIA-Lansky-MOSZAD kapcsolatrendszerhez kötötték. Már e tanulmány első részében említettük, hogy **Louis M. Bloomfield**, a Permindex fontos beosztású vezetője volt és egyben hosszú időn át ügyvédként képviselte a Bronfman család érdekeit Kanadában. Nos ehhez a tulajdonosi körhöz tartozó, és ilyen kapcsolatrendszerrel rendelkező vállalat szponzorálta Oliver Stone filmjét, és a film által sugalmazott "nagy összeesküvés-elméletet". Már ez is elgondolkodtató, de még ennél is érdekesebb, hogy Stone megbízott egy közönségkapcsolatokkal foglalkozó public relations ügynökséget, hogy irányítsa a közvélemény befolyásolását, miután országos vita bontakozott ki a film kapcsán. Ez a PR ügynökség a washingtoni **Hill & Knowlton** nevű cég volt, amely a maga területén óriásnak számít. Ennek a cégnek az ügyvezető igazgatója, **Frank Mankiewicz**, irányította a Stone érdekében folytatott kampányt. Mankiewicz a PR szakmát az Anti-Defamation League, az ADL Los Angeles-i szervezeténél kezdte. Felmerül a kérdés, hogy a médiában a Stone film körül csapott nagy felhajtás valójában kinek az érdekeit szolgálta? Egyesek szerint Izraelét, mások szerint CIA-ét. Piper úgy véli, hogy ez is újabb kísérlet volt a merénylet körüli vita lezárására, s arra, hogy kapja meg a közvélemény, amit szeretne: azaz, hadd tudja meg, mi is történt valójában Dallas-ban. Stone filmje kétségtelenül megerősítette a közvélemény gyanakvását, és alátámasztotta, hogy valóban egy nagyszabású összeesküvés vetett véget J. F. Kennedy életének.

"Ember küzdj, és bízva bízzál..."

Valószínű, hogy soha se fogjuk megismerni a teljes tényállást. Ez az írás sem több, mint egy kísérlet az igazság megközelítésére. Az itt kifejtett verzió szerint négy erő fogott össze az **Fehér Ház feletti ellenőrzés** megszerzésére:

Az **első** közülük a nemzetközi pénzligarchia, amely ragaszkodott a tulajdonában lévő magánkartell, a központi bank szerepét betöltő Federal Reserve, a FED, pénzkibocsátási

monopóliumához. Kennedy az állami pénz, a valódi dollár kibocsátásával veszélyeztette a pénzoligarchia óriási kamatjövedelmet és hatalmat biztosító privilégiumait.

A **második erő** egyes izraeli politikai csoportok képezték - szövetségben az Egyesült Államokban működő izraeli lobbyval - amelyek Izrael fennmaradása érdekében saját atomfegyverhez akarták juttatni államukat. Szilárdan meg voltak győződve arról, hogy az ellenséges arab államoktól körülvéve élet-halál harcot vívó Izrael csak így képes a túlélésre.

Kennedy a végsőkig ellenezte ezt a tervet.

A **harmadik erő** a Moszad befolyása, és Meyer Lansky irányítása alatt álló Permindex, amely a bűnözői szindikátust és a maffiát is ellenőrizte.

A **negyedik erő** a háttérhatalom kezébe került CIA, és annak J.J. Angleton által irányított hírszerző és kémelhárító részlege, amely szorosan együttműködött a Moszaddal. A CIA, amely állam lett az államban, nem engedelmeskedett Kennedynak, holott az amerikai kormány politikájának a segítésére hozták létre. Kennedy ezért kisebb szervezetekre akarta felosztani a CIA-t, amely ebben a létét fenyegető súlyos veszélyt látott.

E sorok írója nem tudja ezeket az állításait kemény - azaz cáfolhatatlan - bizonyítékokkal minden részletében alátámasztani. Csupán arra volt lehetősége, hogy a merénylet-kutatók és történészek által eddig feltárt tények, információk mozaikjainak az összerakásával - közvetve - bizonyítson. Az, hogy az amerikai társadalomnak nem sikerült eddig közelebb jutnia az igazsághoz, abban meghatározó szerepet játszott a háttérhatalom által ellenőrzött tömegtájékoztató, amely, kezdettől fogva - szinte ellenkezés nélkül - elfogadta a hivatalos álláspontot, amelynek viszont a legfőbb célja a merénylet hátterének az álcázása, a valódi összefüggések eltitkolása, és nem az igazság kiderítése volt.

Van-e olyasmi, hogy "összeesküvés-elmélet" ?

Bizonyára van. Amikor a háttérhatalom szigorúan titkolt működésére próbálnak a kutatók rámutatni, akkor azon a címen marginalizálják vagy diszkvalifikálják őket, hogy az "összeesküvés-elmélet hívei". Ebben az elítélésnek szánt lekezelő minősítésben az elmélet szó valami nem létezőnek a kiagyalását jelenti, míg az összeesküvés szó arra utal, hogy szélsőséges megszállottak ártatlan és jó szándékú embereket azzal rágalmaznak, hogy valami rosszat akarnak embertársaiknak. Ha tehát valaki megkapja "az összeesküvés-elmélet híve" címkézést, az a tudományos életben olyan, mintha egy labdarugó piros lapot kap a játékvezetőtől. Az illető tudós kikerül a "main stream", vagyis a főáramlatú tudományos életből. Rendszerint elveszíti egyetemi, illetve kutatói állását, és egzisztenciálisan is kritikus helyzetbe kerül. Ezért minden tudós, aki ad magára valamit, retteg attól, hogy ráragasszák ezt a címkét. Ezzel a háttérhatalom elérte, hogy senki ne végezzen vele kapcsolatos kutatómunkát.

Az elmondottakra legjobb példa **Carroll Quigley** professzornak az esete, aki a háttérhatalom híve volt, és ezért abban a privilégiumban részesülhetett, hogy kutathatott a leghatalmasabb pénzdinasztiák magánarchívumaiban is. Főművében, a rövidített formában is 1350 oldalas "Tragedy and Hope"-ban (Tragédia és remény) azonban megírta, hogy létezik a pénzvagyontulajdonosok nemzetközi hálózata, amelynek célja: "nem kevesebb, mint létrehozni a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világrendszerét, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világ gazdaság egészét. Ezt a rendszert a világ központi bankjai feudális módon kontrollálnák, összhangban azokkal a titkos megállapodásokkal, amelyeket a rendszeresen tartott magántalálkozásokon és konferenciákon elfogadnak..."

Quigley csak bennfenteseknek szánta azt a mindössze 20 oldalt könyvében, amely ezeket a bizalmasnak tekinthető információkat tartalmazta. Azonban a sajtó-nyilvánosság egy része idézni kezdte ezt a húsz oldalt, és ez Quigley szakmai karrierjének csaknem a teljes összeomlásához vezetett. Pedig nem akárcsi volt. Ő volt az Amerikai Történettársaság elnöke; a legrangosabb amerikai történész-folyóirat főszerkesztője; és az amerikai diplomataképzés központjának számító Georgetown Egyetem Történeti Tanszékének

vezetője. Clinton elnök oly nagyra becsülte, hogy tanárai közül egyedül csak Quigley professzorról emlékezett meg, amikor beiktatták elnöknek.

Van-e tudomány, amely nem elmélet is egyben?

Nincs! Minden beszéd és írás szóruhába öltöztetett fogalmakból tevődik. Ez röviden azt jelenti, hogy minden valóság, amely szavakban, írásban, fogalmakban, kategóriákban és gondolatokban tükröződik: valamilyen absztrakciós szinten mozgó elmélet is egyben. Az empiria a valóság tudománya, a valóság elméleti formában. A valóság leírt változata szükségszerűen a tágon értelmezett elmélethez is tartozik. A szűken értelmezett elmélet pedig a lehetőségek, a valószínűségek és a szükségszerűségek tudománya. Azaz nem igaz, hogy ami elmélet, annak semmi köze nincs a valósághoz, hanem az csupán fantáziadús eszelősöknek a képzelgése. Minden tudós, a legszigorúbb is, így vagy úgy absztrahált fogalmakkal, azaz elmélettel foglalkozik. Ezért az elmélet tiszteletreméltó kifejezés.

Nézzük meg mi a helyzet az összeesküvés fogalmával. Ez első hallásra azt sugalmazza, hogy bizonyos személyek titokban - rendszerint nem tisztességes célokat követve - szövetkeznek valamilyen közös feladat együttes végrehajtására. A rossz szándékra onnan lehet következtetni, hogy az összeesküvés rendszerint titkos és kirekesztő. A tiszteletreméltó dolgokat viszont felesleges titokban tartani és elzárni mások elől. Az igazi világjobbító szándék és a közjó szolgálata valójában nem is követeli meg a beteges titkolódzást.

Ha tovább elemezzük az összeesküvés szót, akkor megállapíthatjuk, hogy az valójában azt jelenti, hogy a történelmi események nem csupán a véletlen történések és spontán cselekvések eredményei. A történelemben bizonyíthatóan érvényesülnek hosszútávú célkitűzések is, és a célok eléréséhez szükséges stratégiák. Ha a történelem távlatokban gondolkodó és tervező szereplői titokban tűzik ki céljaikat, dolgozzák ki stratégiájukat, és koordinálják cselekvéseiket, akkor lényegében összeesküvésben vesznek részt. Mindez önmagában nem lenne összeesküvés, csak a titkolódzás és a többi ember kirekesztése teszi azzá. A szó a titkolódzás miatt negatív színezetű, mivel a közjó szolgálatát nem kellene minden áron elrejtetni a nyilvánosságtól. A beteges titkolódzásra csak olyan célok esetén van szükség, amelyek sértik a többi ember érdekeit és értékeit.

Aki elfogadja a hosszútávú stratégiát és koordinált cselekvést, az a történelem "nem-véletlen-elméletének" a híve. Az összeesküvés ugyanis azt jelenti, hogy az események nem csakúgy önmaguktól, teljesen véletlenül következnek be. Mennyivel jobb a véletlen abszolutizálása? Miért tudományosabb, ha azt feltételezem, hogy az események nem egy eltervezett stratégia és összerendezett cselekvés eredményei, hanem csupán esetlegességeknek, spontán véletleneknek a következményei? Ilyen értelmezésben az összeesküvés-elmélet hívének lenni annyit jelent, hogy elvetjük a véletlen abszolút uralmát. Ennyiben az összeesküvés-elmélet követőjének lenni tudományosabb magatartás, mint az ellenkezője. Az összeesküvés-elmélet híve tehát nem feltétlenül egy agyalágyult személy, hanem egy olyan gondolkodó ember, aki kételkedik abban, hogy minden csak úgy magától történik.

A háttérhatalom nem etnikai alapon működik

A háttérhatalom szerteágazó formális és informális intézményrendszerrel rendelkezik. Elsősorban a pénzvagyion tulajdonosok uralmát szolgálja és tárgyi tévedés azt feltételezni vagy állítani, hogy etnikai alapon működik. A nemzetközi pénzügyi közösség ma már szinte valamennyi nemzet pénzvagyonos oligarcháit tömöríti. E sorok írója csupán arra tett kísérletet, hogy egy világtörténelmi esemény hátterét a legújabb kutatások eredményeire támaszkodva megvilágítsa. A Kennedy-gyilkosság hátterében bizonyíthatóan több nagyhatalmú szervezet és erő összehangolt tevékenysége mutatható ki. Azért, mert egyes vonatkozások Izraelre is utalnak, ez semmi esetre sem szolgáltathat okot arra, hogy egy népet tegyenek felelőssé J. F. Kennedy tragédiájáért, vagy bármiféle antiszemita hangulatkeltésre használják fel ezt a kutatási eredményt. Ha ez mégis megtörténne, azt e sorok írója rendkívül mélyen fájlalna és elítélné. A tényeket azért ismerjük meg, mert tények, mert életünk részei.

Robert Kennedy halála

Robert F. Kennedy szenátor, az 1963-ban Dallasban meggyilkolt amerikai elnök fiatal testvére, szintén tragikusan fejezte be életét. Halála fontos szerepet játszott a J.F.K. elleni merénylet valódi hátterének a további homályban tartásában. Ha Robert Kennedy bekerült volna a Fehér Házba, akkor rendelkezett volna azzal a hatalommal és eszközökkel, hogy végül is az igazságszolgáltatás kezére adja testvérének gyilkosait. Robert Kennedy halálában szinte kivétel nélkül szerepet játszottak azok a háttérerők, amelyek J.F.K. életének a kioltásában is részt vettek. Újabb szereplőként azonban megjelenik a SAVAK, az iráni sah titkosrendőrsége is. A felszínen az egykori igazságügyi miniszter halálának a körülményeire ugyanolyan egyszerű és világos volt a hivatalos magyarázat, mint amilyet a Warren-bizottság jelentése adott a dallasi merényletre. Mindkét esetben az volt az irányadó, hogy egy "magányos, ütődött alak" egyedül felelős a bűntény elkövetéséért. Összeesküvésnek még csak a gyanúja sem merülhet fel.

Robert Kennedy lelövésére 1968-ban Los Angelesben azt követően került sor, hogy megnyerte az elnökválasztási kampány szempontjából meghatározó jelentőségű kaliforniai előválasztást, amelyet a demokrata párti választópolgárok körében tartottak. Robert Kennedy 1964-ben kivált Johnson elnök kormányából és New York állam egyik szenátora lett. Ez a fiatal Kennedyt a demokrata párt elsőszámú elnökjelölt várományosává tette, vagyis megnyitotta számára a Fehér Házba vezető utat. Robert Kennedy az Ambassador Hotelben választási győzelmét jelentette be támogatóinak, és beszéde végén keresztülment az öt ünneplő sokaságon, hogy távozzon a szállodából. Mindazonáltal Kennedy egyik segítőtársa ismételen ragaszkodott ahhoz, hogy Kennedy ne a főbejáraton, hanem a szálloda konyháján keresztül - amely a bálterem mögött volt - távozzon a hotelből. Ez a segítőtárs, aki ennyire ragaszkodott ahhoz, hogy Robert F. Kennedy (vagyis R.F.K.) a konyhán keresztül távozzon, nem volt más, mint **Frank Mankiewicz**, aki karrierjét a los angelesi ADL-nél kezdte, mint közösségkapcsolattal foglalkozó munkatárs. Oliver Stone J.F.K. filmjének is ő volt PR menedzsere. Amikor Mankiewicz a konyhán keresztül éppen átvezette Kennedy szenátort, egy fiatal arab-amerikai, Sirhan Bishara Sirhan, várta. William Sullivan az FBI igazgatójának az asszisztense mondotta "soha nem tudunk magyarázatot adni Sirhan jelenlétére az Ambassador Hotel konyhájában". Mindazonáltal feltételezni lehet, hogy Bobby Kennedy miért a konyhán keresztül távozott ahelyett, hogy a főbejáratot választotta volna eredeti elképzelésének megfelelően. Mankiewicz hangsúlyozza, hogy az útvonal megválasztása R.F.K. saját döntése volt, és ő állítólag ezt ellenezte.

Hogy pontosan mi történt az alatt a néhány végzetes másodperc alatt, még ma is vita tárgya, noha a lényeg nem lehet vitás: lövéseket adtak le Robert F. Kennedyre, amelyek életveszélyesen megsebesítették a demokrata párt esélyes elnökjelöltjét. R.F.K. hamarosan meghalt, az arab-amerikai merénylet letépérték a földre, letartóztatták, bíróság elé állították, és börtönbüntetésre ítélték. A közvéleménnyel tudatták, hogy Sirhan elégedetlen volt Kennedy erőteljesen Izrael-barát álláspontjával, és ez volt az egyik vezérmotívum, amely rávette a gyilkosság elkövetésére. Egy arab-amerikai volt tehát a merénylet, aki a mártír amerikai elnök ugyancsak népszerű testvérét kiiktatta a közéletből.

Robert Kennedy valóban erősen Izrael-barát politikát folytatott, mint szenátor. New York állam szenátoraként ez nem is történhetett másképpen, hiszen New York városa nagy létszámú zsidó közösséggel rendelkezik. Ha valaki tudta, hogy John F. Kennedy elnökként milyen elkeseredett titkos háborút vívott bizonyos izraeli vezetőkkel, akkor az testvére Robert Kennedy volt. Sirhan maga is "patsy" - azaz előre kiválasztott balek - volt, akinek vállalnia kellett a bűncselekmény elkövetését egy olyan összeesküvésben, amelynek a forrásvidéke nem az arab országokban keresendő. Lee Harvey Oswaldtól eltérően, aki szintén "patsy"-nek nevezte magát, Sirhan Bishara Sirhan kezdettől fogva passzív belenyugvással, minden

tiltakozás nélkül viselte el, ami vele történt. Ez a tény is hozzájárult ahhoz, hogy az összeesküvés háttérét kutatók közül többen állították: Sirhan kábítószer vagy hipnózis befolyása alatt állt, mikor tettét elkövette, azaz akarat nélküli zombi volt, fásult, akarat nélküli biorobotként viselkedett. Ahogy teltek a hetek és hónapok, a hivatalos nyomozás a nem hivatalosan folytatott nyomozással egybehangzóan megállapította, hogy nem egy, hanem több fegyverből adtak le lövést az Ambassador Hotel konyhájában.

Ezúttal is felmerült a kérdés, hogy egy Dallas-2-vel szembesült-e a világ? Hogy vajon ugyanazok a háttérerők állnak a los angelesi merénylet mögött is, mint akik J.F.K.-t megölték? Tény az, hogy a második Kennedynek a megölése nem váltott ki olyan sokkoló hatást, mint J.F.K. halála. 1968. egyébként is feszültséggel teli esztendő volt világszerte, de különösen az Egyesült Államokban. A társadalmat egyre inkább megosztotta a vietnami háború, a faji zavargások, és a három jelölttel folyó választási kampány. Köztársaságpartí színekben Nixon, a demokrata párt képviselőjében Hubert Humphrey, és a déli fehér társadalom képviselőjében pedig George C. Wallace, korábbi alabamai kormányzó, indult. Ez volt az az esztendő, amikor a new orleansi kerületi ügyész vádiratot készített Clay Show ellen, aki Perminex nevű cég irányító testületének volt a tagja. Sokan meg voltak róla győződve, hogy Bobby Kennedy halála közvetlen kapcsolatban áll J.F.K. öt évvel korábbi halálával, de senki nem volt képes a tények és információk mozaikkockáinak az összerakására, azaz arra, hogy be is bizonyítsa a közvetlen kapcsolat meglétét.

Robert Morrow, aki korábban szerződéses kapcsolatban állt a CIA-val, publikált egy könyvet "The Senator Must Die" (A szenátornak meg kell halnia) címmel, amelyben bemutatja, hogy a két esemény közötti kapcsolat sokkal mélyebb, mint azt első pillantásra hinni lehet. Morrow szerint Robert F. Kennedy meggyilkolását a CIA megbízásából hajtották végre. A feladattal a CIA szövetségese, az iráni sah titkosrendőrsége - a SAVAK - lett megbízva. A SAVAK megszervezésében nemcsak a CIA, de a Mosad is részt vett. Morrow széleskörű kutatást végzett és rájött, hogy a SAVAK egyik magasrangú ügynöke, **Khyber Khan**, csatlakozott Robert Kennedy elnökjelöltségért folytatott kampányához, és bekerült R.F.K. kaliforniai kampányközpontjába. Khyber Khan további SAVAK ügynököket is bevont R.F.K. választási csapataiba. Ez már Morrow szerint az összeesküvés részét képezte. A merénylet előkészítéséért és koordinálásáért Khyber Khan volt a felelős. R.F.K. bevonta Khyber Khant belső körébe, mert azt hitte róla, hogy az iráni sah igazi ellenfele. Khyber Kahn ugyanis az 1960-as évek elején vitába keveredett a sahkal egy üzleti ügy kapcsán, és ekkor Washingtonba jött, ahol az akkor igazságügyi miniszter Robert Kennedyt bizonyítékokkal látta el arról, hogy a sah rosszul használta fel az Iránnak juttatott amerikai segílyt. Ennek eredményeként megromlott a viszony a Kennedy kormányzat és a sah között, és később sem sikerült ezt megjavítani. Khyber Khan azonban kiegyezett a sahkal, és ő volt az, aki 1963-ban a nyugati-parton beindította a SAVAK hírszerző tevékenységét. Minderről azonban Robert Kennedy nem tudott.

Khan elgondolása szerint olyan döntés született, hogy a merénylet végrehajtója Sirhan, egy jordániai származású amerikai, és Ali Ahmand, egy pakisztáni legyen. Mindketten külföldi diákszövetségekhez tartoztak. Dél-Kaliforniában számos külföldi diák végzi tanulmányait az ottani egyetemeken. Morrow szerint mind Sirhan, mind Ahmand jelen volt R.F.K. meggyilkolásánál. Mindkettő tüzelt, Sirhan egy 22-es kaliberű pisztolyból, Ahmand pedig a CIA által készített 22-es kaliberű fegyverből, amely egy Nikon SLR kamerának volt álcázva. Morrow könyvében közöl egy fényképet Ahmandról, akinek a nyakában ott van ez a bizonyos "kamera", közvetlenül ott áll Kennedy szenátor mellett, mielőtt a halálos lövések eldőrdültek. Miután Kennedy elmondta végső beszédét és elindult a szálló konyhájába, Sirhan természetesen elővette fegyverét és rálőtt vele a szenátorra. Ezzel elérte, hogy Sirhan került a figyelem központjába. Egyik tanú szerint, - ezt egyébként a hatóságoknak is elmondta - Sirhan soha nem került elég közel ahhoz, hogy közvetlen közélről adhasson le lövést.

Eközben Ahmand szintén használta álcázott fegyverét, és valószínűleg ő adta le a halálos lövést. A kitört zűrzavart kihasználva Ahmand észrevétlenül távozott kamerájával. Az, hogy észrevétlenül távozzon, rendkívül fontos volt, mivel a valódi tettesek leplezését nagyon megnehezítette volna, ha Ahmandot elfogják egy CIA által készített fegyverrel.

Amikor **Robert Morrow** további információkat akart szerezni Ahmandról, akkor a los angelesi rendőrség speciális egységénél (ez a szenátor elleni merénylet kivizsgálására alakult) dolgozó két CIA tiszt ezt megakadályozta. Morrow kutatási eredményeit megerősítették azok az információk, amelyeket **Alexis Goodary**-tól kapott Washingtonban. Goodary volt a SAVAK részéről Khyber Khan felettese. Goodary-t 1977-ben egy hónapra rá, hogy beszélt Morrow-val, meggyilkolták. Morrow informátorai szerint a SAVAK tette el láb alól. Goodary elmondta Morrownak, hogy ő bemutatta Khyber Khant a szervezett bűnözés több fontos vezetőjének. Az egyik volt C.H. "Jim" Poller, aki az összekötő volt a washingtoni maffia és Meyer Lansky, valamint Santo Trafficante között. Lansky és Trafficante már fontos szerepet játszott a J.F.K. elleni merényletben is.

Abban az időben, amikor folyt Sirhan előkészítése a Robert F.Kennedy elleni merényletre, a fiatal arab-amerikai a santa anitai lóversenypálya istállóiban dolgozott. Santa Anita valójában Meyer Lansky nyugat-parti helytartójának, **Mickey Cohennek**, volt az egyik fő profitszerző központja, de csak spekulálhatunk arról, hogy Cohen és alárendeltjei milyen szerepet játszhattak az R.F.K. elleni merényletnél. Az viszont bizonyított tény, hogy az iráni SAVAK szorosan együttműködött a CIA-val. Erről elegendő bizonyíték áll rendelkezésre. 1953-ban a CIA-nak kulcsszerepe volt **Mohamed Mosadik** nacionalista iráni vezető megbuktatásában, és a sah hatalmának a helyreállításában.

Ennél kevésbé ismert, hogy a SAVAK közeli munkakapcsolatban áll a Mosad-dal. Noha Irán mohamedán ország, ebből azonban még nem következik, hogy ellenséges kapcsolatban állna Izraellel. 1958-ban az akkori izraeli miniszterelnök, Ben Gurion, azt javasolta Eisenhower amerikai elnöknek, hogy hozzon létre közös frontot Nasszer egyiptomi elnök ellen. Irán volt az egyik ország, aki a Ben Gurion által javasolt új szövetségben részt vett volna. Ben Gurion úgy vélte, hogy Iránt fel lehetne használni arra, hogy ellenőrzés alatt lehessen tartani Irakot és Szíriát. **Andrew Leslie Cockburn** "Dangerous Liaison: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship" (A amerikai-izraeli titkos kapcsolat bizalmas története) című munkájában megállapítja, hogy noha több súrlódás is volt a két ország között, de a sah Iránja és Izrael kapcsolata szilárd alapokon nyugodott. Mindkét ország gyanúsán és ellenszervvel tekintett a határaikon fekvő arab nemzetekre. Mindkettőt erős szálak fűzték az Egyesült Államokhoz, különösen a CIA-hoz. A szerzők szerint mindkét ország tudott nyújtani valamit, amire a másiknak szüksége volt. Irán már 1954-ben olajat szállított Izraelnek. Izrael viszont át tudta adni a hírszerzésre és a belbiztonságra vonatkozó értékes tapasztalatait. A sah igen nagyra értékelte, hogy Izrael megszerezhetné Irán számára a befolyásos amerikai zsidó közösség támogatását. Chaim Herzog Izrael egykori elnöke egyenesen úgy fogalmazott, hogy az iráni sah úgy tekintett minden egyes izraelire, mint egy lehetséges kapcsolatra Washingtonhoz.

Mansur Rafizadeh, a SAVAK egykori főnöke, aki később szakított az iráni sahhal, azt írja emlékirataiban, hogy a SAVAK valójában Izrael, az Egyesült Államok és Nagy-Britannia sürgetésére jött létre. A SAVAK és a Mosad között az első hivatalos kapcsolatot 1957-ben létesítették, amikor Bakthiar iráni tábornok találkozott Isser Harellal, a Mosad főnökével Rómában. A SAVAK munkatársainak a kiképzésében Izrael és a CIA egyaránt részt vett. A kiképzést a Washingtonban működő International Police Academy (A Nemzetközi Rendőr Akadémia) végezte. Ezt az intézményt a rendkívül figyelemreméltó kapcsolatokkal rendelkező Joseph Shimon vezette. Shimon szoros barátai közé tartozott a chicagói maffia főnöke, Sam Giancana, és a maffia nagykövetének számító Johnny Rosselli. Shimon a washingtoni szenátus hírszerzési bizottsága előtt tett tanúvallomásában, 1975-ben,

elmondotta, hogy részt vett Giancana-val, Rossellivel és néhány CIA munkatárssal Miami-ban egy merénylet előkészületeiben Fidel Castro ellen.

Arról is tudomásunk van, hogy a sah meglelégedéssel fogadta a J.F.K. haláláról szóló hírt.

Valószínű R.F.K. halálán se sokat szomorkodott. A már hivatkozott Rafizadeh szerint:

"Kennedy elnök meggyilkolása 1963. november 22-én megörvendeztette a sahot. Kennedy nyomást gyakorolt rá társadalmi reformok bevezetésére. Később megtudtam, hogy a sah egyfajta ünnepséget tartott, amikor hírért vette Kennedy halálának, és italt kért az ünneplésre... A sah megvetette Kennedyt, aki állandóan arra bízta, hogy állítsa helyre az emberi jogokat alattvalói számára és ragaszkodott ahhoz, hogy egy ilyen intézkedés szükséges és elkerülhetetlen. A sah ezt fenyegetésnek érezte hatalmára és elutasította...Most az a veszély, amit Kennedy jelentett, elmúlt. A sah viszonya Johnson elnökhöz kellemes volt, és nem félt az Egyesült Államoktól annak ellenére sem, hogy amikor hivatalos látogatást tett Amerikában hatalmas tüntetés volt ellene New Yorkban és Washingtonban.

Robert Morrow a már idézett könyvében állítja, hogy Rafizadeh volt Khyber Khan felettese.

Morrow azt is megállapítja, hogy Rafizadehet azért nevezték ki a SAVAK élére, mert sikeres volt a Robert Kennedy elleni merénylet. R.F.K. SAVAK általi meggyilkolása megerősítette annak a hosszú ideje tartó ellenségeskedésnek a létezését, amely a Kennedy testvérek és a sah között kialakult. R.F.K. meggyilkolása lehetővé tette annak a szerepnek az eltitkolását is, amelyet a SAVAK szövetségesei a CIA-ban és a Mosadban játszottak a dallasi merénylet során. Ismét szerephez jutottak a kölcsönösen előnyös közös érdekek.

Érdekes adalék, hogy az 1930-as években **Richard Helms**, aki 1966-ban a CIA igazgatója lett, a sahkal a legjobb barátok voltak, mert együtt diákoskodtak, mint gyerekek a svájci LeRose iskolában. Helms volt később a CIA-nak az a felelős koordinátora, aki 1953-ban ismét trónra segítette az iráni sahot. Ez az életén át tartó barátság fejeződött abban is ki, amikor Helms később az Egyesült Államok iráni nagykövete lett. A CIA vezetőjeként Helms volt a fő patrónusa a Mosaddal szoros kapcsolatot fenntartó CIA-s vezetőnek, J. Angletonnak. Miután Helms a CIA igazgatója lett, Angleton zavaros ügybe keveredett E. Howard Hunt CIA munkatárs kapcsán. Hunt ugyanis Angleton utasítására Dallasban tartózkodott John F.

Kennedy meggyilkolásakor. Megalapozottan feltételezhetjük Robert Morrow kutatásai nyomán, hogy a CIA és a SAVAK keze benne volt a Robert F. Kennedy elleni merényletben. Robert Kennedy halálával azonban még nem ért véget JFK és a Kennedy család tragédia-sorozatának a története.

Epilógus a Kennedy történethez

Amerika karizmatikus családját, a tragikus sorsú Kennedy dinasztiát, 1999. július 17-én újabb csapás érte, amikor is az ifjabb John F. Kennedy által vezetett repülőgép lezuhant és a 38 éves ifj. John F. Kennedy és felesége, valamint sógornője az életét veszítette. Az ifjabb J.F.K. feleségével és sógornőjével a Martha's Vineyard nevű szigeten készült leszállni, de úti céljuk egy másik közeli helyen tartott családi esküvő volt. Az Egyesült Államok parti őrsége napokig tartott keresés után megtalálta a repülőgép roncsait, valamint a kézipoggyászokat, az említett szigettől mintegy száz méterre. Az egymotoros Piper Saratoga típusú gép már bejelentkezett a helyi repülőtér irányítótornyánál és megkezdte a leszállást, de a várt időpontban nem érkezett meg. A család - és látszólag a hatóságok is - természetesen minden rendelkezésre álló eszközt bevetettek, hogy megtalálják a szerencsétlenül járt repülőgépet és utasait.

A Kennedy dinasztia jelenlegi feje, Edward Kennedy szenátor, 1999. július 20-án hivatalos gyászjelentést tett közzé, amelyben mély szomorúsággal búcsúztatja el a tragikus sorsú Kennedy elnök 38 éves fiát, és a vele együtt szerencsétlenül járt feleségét és sógornőjét.

A Kennedy családot ért újabb szerencsétlenség hosszú időre a vezető témája lett nem csak a legnagyobb világlapoknak, de az elektronikus tömegtájékoztatási eszközöknek is. Az amerikai közvélemény már allergiás, és erősen szkeptikus, amikor a hivatalos állami szervek és a média egymást erősítve elkezd sulykolni az agyába egy bizonyos változatot egy konkrét tényről. Ennek az az oka, hogy már számos bizonyított tény vált széles körben ismertté, amelyek meggyőzték a közvéleményt, hogy igenis előfordultak olyan fontos események, amelyekkel kapcsolatban a kormányzat és a tömegtájékoztatás szándékosan félretájékoztatta a lakosságot. Most csupán arra utalunk, hogy az ifj. J.F.K. halálával kapcsolatban is rendkívül furcsán és egymásnak ellentmondóan kapott tájékoztatást az amerikai nép. és a világ közvéleménye.

A U.P.I. Hírügynökség először arról adott jelentést, hogy az ifjabb J.F.K., aki 12 kilométerre megközelítette Martha's Vineyardot, rádiókapcsolatban állt a repülőgép irányítókkal és nyugodt hangon közölte, hogy letesz egy utast, mielőbb folytatja útján a Hyannis repülőtér felé. Ekkor az ABC nevű hírszolgálati iroda szerint ifj. J.F.K. repülőgépe zuhanórepülésbe kezdett, majd a tengerbe csapódott. De még mielőtt a roncsokat megtalálták volna, a tömegtájékoztatásban keringő történet változni kezdett és folyamatos metamorfózison ment át. Először elmaradt az, hogy ifj. J.F.K. rádiókapcsolatban állt a földi irányítókkal. Ezt a jelentést felváltotta az NTSB (National Transportation Safety Board, az Országos Közlekedési Biztonsági Testület) nyilatkozata, amely szerint az ifj. J.F.K. egyáltalán nem használta a rádióját, amikor közeledett Martha's Vineyard felé. Ugyancsak elmaradt a jelentésből, hogy a látótávolság 12 km-es volt. A médiumok arról kezdtek el tájékoztatni, hogy Martha's Vineyardot teljesen befedte a ködjellegű nedves levegő, és emiatt a repülőgépek pilótái valójában nem láthattak semmit a magasból, és lényegében úgy repültek, mintha sötét lett volna. A tömegtájékoztatás egyre újabb és újabb változatokkal állt elő, hogy aztán valamennyi történetet ejteni kelljen a cáfolatok miatt.

Az első propaganda állítás: ifj. J.F. K. repülőgépe lényegében eltűnt a radarok képernyőjéről. A tény ezzel szemben az, hogy amikor J.F.K. rádiótelefonon beszélt és bejelentette, közeledik Martha's Vineyard felé, akkor a radar pontosan ott mutatta repülőgépét, ahol állította, hogy éppen repül, vagyis az előírt magasságban, a megfelelő sebességgel.

A második propaganda állítás: ifj. Kennedy "elveszítette a fejét". A tény viszont az, hogy a rádióbeszélgetés nyugodt hangon zajlott. JFK nem vesztette el az irányt, és nem kért útbaigazítást. Nem jelezte, hogy bármiféle probléma lenne, csupán nyugodt, magabiztos hangon közölte, hogy a közelít a repülőtér felé és le fog szállni.

A harmadik propaganda állítás az volt, hogy ifj. J.F.K. repülőgépe rohamosan veszített a sebességéből. A radar nyomkövetés viszont azt mutatta, hogy JFK kellő sebességgel vezette gépét, a sebesség vesztes szintje felett.

A negyedik propaganda állítás szerint ifj. J.F.K. hirtelen fordulatot tett és elveszítette a tájékozódást. A tény viszont az, hogy ifj. J.F.K.-nek semmi oka nem volt arra, hogy bármiféle irányváltoztatást hajtson végre, és a megfelelő útvonalon haladt a repülőter felé. Már rá is áll arra a repülési irányra, amely Martha's Vineyard repülőterének fő leszálló- és kifutópályájához vezetett.

Az ötödik propaganda állítás szerint ifj. J.F.K. nem tudta, hogy milyen magasságban van a gépe, és egyszerűen az óceánba vezette azt. A radar viszont azt rögzítette, hogy a megfelelő magasságban repült, és aztán hirtelen eltűnt az égről.

A hatodik propaganda állítás szerint ifj. J.F.K. elveszített műszereket, illetve elveszítette uralmát a műszerek felett, amelyeket nem tudott megfelelően kezelni a sötét és ködös feltételek között. Az a tény, hogy a repülőgépét követő radar jó adatokat kapott műszereitől, bizonyítja azt, hogy azok megfelelően működtek.

A hetedik propaganda állítás szerint ifj. J.F.K. azért veszítette el a megfelelő látótávolságot, mert a repülőgépének a vákuum pumpája nem funkcionált. Ez az állítás is hamis, mivel van egy tartalék vákuum rendszer a gépen, amely szükség esetén azonnal működtethető.

A nyolcadik propaganda állítás szerint J.F.K. túlságosan vakmerő és kockázatos pilóta volt. A sajtó és az elektronikus médiumok egy önmagát megnevezni nem akaró forrásra hivatkoztak, amikor ezt az állítást terjesztették. Később kiderült, hogy az egyik riporter, Cindy Adams, a New York Postnál hazudott, ugyanezt tette a New Observernél Andrew Goldman. Azok a konkrét személyek, akik közvetlenül ismerték ifj. J.F.K. repülővezetési tudását, közölték, hogy igen jól kiképzett és óvatosan vezető pilóta volt.

A kilencedik propaganda állítás szerint ifj. J.F.K. felesége mindig félt, ha férje vezette a gépet. Ez a történet szintén egy önmagát megnevezni nem kívánó forrásból származik, és ellene mond azoknak a hiteles nyilatkozatoknak, amelyekről több megbízható lap beszámolt, miszerint ifj. J.F. K. feleségének semmilyen ezirányú problémája nem volt, és igen gyakran repült férjével együtt.

A tizedik propaganda állítás szerint ifj. J.F.K.-nek mindössze 40 órányi repülési gyakorlata volt. Ezen a konkrét gépen valóban 40 órát repült, de a teljes repülési ideje meghaladta a 300 órát, amely már azt is lehetővé tett volna számára, hogy hivatásos pilóta engedélyt szerezzen magának. Mivel igen óvatos vezető volt, ezért ez a több mint 300 óra az ő esetében megfelelt csaknem 1000 órának olyan pilóták esetében, akik túlságosan magabiztosak, és kockáztatnak.

A tizenegyedik propaganda állítás szerint az idő nagyon ködös és párás volt. Az FAA (Federal Aviation Agency, Szövetségi Repülési Hivatal) aznap jelentést tett közzé a repülési és látási előírások alapján az időjárásról, és eszerint a látótávolság 12 kilométer volt. A parton tartózkodó szemtanú szerint igen kevés pára volt, és látni lehetett, ahogy a repülőgépek az óceán felett megközelítik a szigetet. Ez azt is bizonyítja, hogy a repülőgépről is látható volt a sziget. Ezt az állítást alátámasztja az a radarral készített időjárási kép, amelyet a szerencsétlenség idején készítettek. Ez a radarkép párát és ködöt mutat New York és Long Island térségében, de egyáltalán nem Martha's Vineyard környékén. Ezért jelentette a CNN a szerencsétlenség másnapján, hogy az időjárást ki kell zárni a balesetet okozó körülmények közül.

A tizenkettedik propaganda állítás szerint Martha's Vineyard nagyon sötét és nem lehet látni a párás levegőn keresztül. Ez igaz lehet télen és tavasszal. A szigeten azonban a helyi lapok tájékoztatása szerint új világítási berendezéseket szereltek fel, amelyek az ég felé irányulnak, és olyan fényt árasztanak, hogy emiatt a sziget több lakója is panaszkodott.

A propaganda állítások és a tények ellentmondását még hosszan lehetne sorolni. Most azért hagyjuk abba, mert más fontos összefüggésre is rá kell mutassunk.

Az NBC Dateline ifj. John Kennedy halálát megelőzően célzott rá, hogy ifj. J.F.K. mérlegeli, hogy esetleg aktívan bekapcsolódik a politikai életbe, és arról is tájékoztatott, hogy erről a témáról részletesen be fog számolni a Newsweek című hetilap 1999. július 26-i száma. A Newsweek-nek ez a száma valóban meg is jelent, de a szerkesztőség azt bevonatta a lapterjesztőktől és nyomban bezúzatta őket. A CNN ezzel kapcsolatban azt közölte, hogy a Newsweek ki akarta cserélni a címlapot, és azután újra szétosztani a hetilapot. Erre azonban soha nem kerül sor. Az a Newsweek szám, amelyik az ifj. John Kennedyvel foglalkozik, 1999. augusztus 2-i dátumot viseli. A július 26-i szám egyszerűen eltűnt.

Az Országos Közlekedésbiztonsági Testület, az NTSB hivatalos jelentése 13 hónapra a szerencsétlenség után látott napvilágot. Az NTSB megcáfolja a sajtó és a tömegtájékoztatási intézmények számos állítását. A Los Angeles Times azt állította, hogy a baleset azért következett be, mert Kennedy tapasztalatlan pilóta volt. Az NTSB viszont megállapítja, hogy Kennedy tapasztalt, és a kiképzői által kitűnő pilótának volt minősítve, aki módszeresen és nagyon óvatosan vezetett. Az NTSB azt is megállapítja, hogy a látási viszonyok jók voltak, és idézi a Martha's Vineyardi torony vezetőjét, aki szerint szabad szemmel lehetett látni a csillagokat és a látótávolság több mint 12 kilométer volt. Az ifjabb J.F.K. halálával kapcsolatos ellentmondó tájékoztatás különösen azért keltett figyelmet, mivel ma már bizonyított tény, hogy apja halálával kapcsolatban még ma sem közölték a teljes igazságot sem Amerikával, sem a világ közvéleményével. Vegyük sorba a szempontokat:

1. **A mentés.** Ez rendkívül fontos. A Szövetségi Repülési Hivatal, az FAA radarja jelezte Kennedy gépének a lezuhanását. A parti védelem jelentette, hogy Kennedy a leszálláshoz közeledve kapcsolatba lépett az irányítótoronnyal. Az FAA szabályok előírják, hogy azonnal keresni kell a repülőgépet, amelyik közölte, hogy megkezdte a leszállást és öt percen belül nem landol. Mégis 14 és fél órára volt szükség ahhoz, hogy az első repülőgépek és hajók elinduljanak a keresésükre. Vajon miért?

2. **A repülőgép.** Kennedy gépének volt automata pilótája, amely képes irányítani a repülőgépet a repülőtér felett 35 méteren belül. Egy óvatos és módszeres pilótának csupán annyit kell tennie, hogy hátra dőljön és hagyja a gépet automatikusan landolni.

3. **A szabotázs.** Kennedy gépének volt egy fekete doboza. Nem lökhajtásos magánrepülőgépek ilyennel nem rendelkeznek. Ő tudta, hogy meg akarják ölni, és ezért a fekete dobozzal is bizonyítékokat akart nyújtani halálára. Az NTSB jelentése szerint a fekete dobozból eltávolították az elemet, és megsemmisítették az összes rögzített beszélgetést, ami a pilótafülkében zajlott. Minden repülőgépnek van egy úgynevezett Emergency Locator Transmitter-e, ELT (veszélyjelet sugárzó berendezése), amely irányjelzéseket ad le repülőgép szerencsétlenség esetén. Kennedy repülőgépének a helymeghatározásához 5 napra volt szükség. Miért? Elveszett? Megsérült? A jelentés ezekre a kérdésekre nem ad választ. Az NTSB jelentés szerint az üzemanyag-szelep ki volt kapcsolva. Ha "off"-ra (kikapcsolt helyzetbe) van állítva az üzemanyag-szelep repülés közben, az öngyilkosságot jelent, mert csúcssebességnél 45 másodperc alatt leáll a motor. Mivel ez halálos veszélyt jelent, éppen ezért ez a szelep nem állítható véletlenül "off"-ra, ugyanis a "safety release button"-t (biztonsági retesz kapcsolót) előzetesen lefelé kell nyomni és egészen addig lefelé nyomva kell tartani, amíg átállítjuk az üzemanyag-szelepet. Ez a része a bizonyítéknak ún. "füstölő fegyver" ("smoking gun"), vagyis olyan kényes eleme a tényállásnak, amelyet külön meg kell vizsgálni. Ez ugyanis döntő bizonyítéka annak, hogy illetéktelen beavatkozás történt. Az ifjabb Kennedy esetleg öngyilkosságot akart elkövetni? Ha ezt kizárjuk, akkor alig lehet kétség afelől, hogy szándékosan ölték meg. Így marad a kulcskérdés, hogy ki volt az, aki az üzemanyag-ellátó szelepet átkapcsolta?

Ha tovább olvassuk a hatósági vizsgálat szövegét, kiderül, hogy Kennedy-nek a repülését nyommonkövető gépnaplója rögzítette volna egy repülési oktató jelenlétét a gép fedélzetén. Az elektronikus és a nyomtatott tömegtájékoztatás ismételten "dugóhúzó-szerű zuhanórepülés"-

ről ("graveyard spiral"), és a tájékozódás elvesztésének különböző változatairól adott hírt. Az NTSB (Országos Közlekedési Biztonsági Testület) jelentése szerint Kennedy repülőgépe két enyhe és megmagyarázható manővert végzett, majd hirtelen drasztikusan süllyedni kezdett jobb oldalra dőlve, végül merőlegesen zuhanni kezdett és 45 másodperc alatt, mintegy 850 méter magasból a tengerbe zuhant. Ez úgy hangzik, mintha valaki szándékosan magához ragadta volna az irányítást, és a gépet egyenesen a vízbe vezette volna. Eme öngyilkos zuhanásnak a leírása azonban lényegében megegyezik az üzemanyag- szelep életveszélyes helyzetbe való átkapcsolásával.

4. A repülési oktató: Minden korai jelentés arról számolt be, hogy a repülőgépen jelen volt egy oktató pilóta (a New York Times 1999 július 17-i, szombati száma ezt a verziót tartalmazza). Ezt követően az oktató pilóta teljesen eltűnt a hírügynökségi jelentésekből, a sajtóból, a rádióból és a televízióból. Kennedy éjszaka nagyon ritkán repült oktató pilóta nélkül. Abból a 310 órából, amit pilótaként a levegőben töltött, 55 óra volt éjszakai repülés, s ebből összesen csak 45 percet repült úgy, hogy nem volt mellette instruktör. Az ifjabb JFK rendkívül óvatos volt. Vele volt a gép fedélzetén felesége és csaknem elképzelhetetlen, hogy ne vitt volna magával erre az útra egy biztonságot garantáló oktatópilótát.

5. Egyipt Air 990 (Egyiptomi Légitársaság 990-es járat): Két hónappal később az Egyiptomi Légitársaság 990. számú járata, fedélzetén az egyiptomi hadsereg 30 legmagasabb rangú vezetőjével, lezuhant. (Ez napokig a világsajtó vezető híre volt. A pilóta családja, valamint az egyiptomi kormány cáfolta az NTSB-nek azt a ténymegállapítását, hogy a pilóta öngyilkosságot követett el. "Boldog házasságban élt. Az iszlám hit követői nem követnek el öngyilkosságot." stb.) A pilóta bement a pilótafülkébe és közölte: "Allah segíts nekem!" és megragadta a botkormányt, majd megkísérelte a tengerbe vezetni a gépet. Három másik pilóta megragadta őt, dulakodás kezdődött, a küzdelmet feladta, megfordult és ekkor az üzemanyag-szelepet "off"-ra állította, azaz kikapcsolta.

Mindkét pilótával kapcsolatosan alappal feltételezhető, hogy Kennedy repülési oktatója és az egyiptomi gép vezetője pszichikailag programozva lehetett és hipnózis, vagy másfajta agykontroll hatása alatt állhatott azért, hogy pontosan hasonló módon cselekedjék. A CIA egyezséget kötött azokban a peres ügyekben, amelyekben az "MK Ultra programnak" nevezett agykontroll kísérlet áldozatai követeltek kártérítést. Az orvosok egyike, Dr. John Gittinger, a CIA fő pszichológusa, aki sokat szenvedett a lelkiismeret furdalástól, végül is tájékoztatta a nyilvánosságot ennek a kísérleti programnak a létezéséről. Ennek a kísérletnek az volt a célja, hogy olyan két lábon járó, előre programozott emberi időzített bombákat - zombikat - hozzon létre, amelyek a megfelelő pillanatban aktivizálhatók és megsemmisítik a célba vett áldozatokat.

Kennedy-nek a vészjelző radarberendezését eltávolították, a pilótafülke beszélgetéseit rögzítő készüléket megrongálták, a repülés sebességmérő műszerét kiszerezték és a repülést segítő instruktör testét eltávolították. (Elfelejtették viszont az üzemanyag-szelep visszaforgatását az "ON" állásba, vagyis nem kapcsolták vissza a normális állapotba.) Elhalasztották a mentést 14 órán át. A művelet irányítói a tengerből figyelték a gép zuhanását. Kik voltak ők valójában?

Kik akarhattak megszabadulni ifjabb JFK-től?

Egy gyanús cselekmény megítélésénél mindig kulcskérdés a "cui prodest", azaz annak a kérdésnek a megválaszolása: kinek az érdekében áll, kinek fontos? Ugyanis a motívum megmagyarázhat számos egyébként érthetetlen vonatkozást. Ki és miért akarhatta megölni ifjabb John Kennedy-t. A Newsweek című hetilap és környezetének tagjai arról számolnak be, hogy ifjabb John Kennedy tervbe vette: bekapcsolódik az országos politikába és e cél érdekében kampányba kezd. Barátaival azt közölte, hogy megpályázza New York állam egyik szenátori tisztségét, de végül is elfogadta, hogy erre Hillary Clinton, a volt demokrata párti elnök felesége pályázzon. Mint tudjuk ez meg is történt, s ma New York állam egyik szenátora Clinton elnök felesége, aki - számos spekuláció és bizalmas közlés szerint - ki van

szemelve arra, hogy adott esetben induljon elnökjelöltként a demokrata párt színeiben és személyében lépjen hivatalba az Egyesült Államok első női elnöke. Természetesen a CFR, azaz a háttérhatalom jóváhagyásával és támogatásával. Ifjabb JFK, ha indul, Hillary Clintonnak nem sok esélye lett volna, majdnem biztos, hogy az ifjabb John Kennedy nyerte volna el a szenátori tisztséget. A közvélemény-kutatások adatai szerint az egyébként sokáig háttérben meghúzódó ifj. John Kennedy volt az Egyesült Államok legnépszerűbb embere. Ennek számos oka volt: Személyében is kitűnő tulajdonságokkal rendelkező férfi lett belőle. Ugyanakkor ő volt az egyébként még ma is nagy létszámú Kennedy-családban az egyedüli, aki mindig is vallotta, hogy apja összeesküvés áldozata lett. Ezt ő nemcsak tényként fogadta el, de publikációt is közzétett egy Oliver Stone által írott cikkben, a saját folyóiratában, a **George**-ban a merényletről, az összeesküvésről és arról, hogy miként hazudnak a történelemkönyvek. Tegyük fel a költői kérdést, vajon kinek álhatott érdekében, hogy az ifjabb JFK politikai karrierjét már a csírájában elfojtsák? Nem kell Sherlock Holmes-nak lenni ahhoz, hogy megállapíthassuk, ifjabb JFK, ha valaha is bekerült volna a Fehér Házba - és erre minden esélye megvolt - akkor a rendelkezésére álló hatalommal minden eszközt igénybevett volna azért, hogy kiderítse kik voltak apja valódi gyilkosai. Kinek áll útjában, ha egy ilyen fiatalember politikai karriert akar kezdeni az Egyesült Államokban? Nem egyszerűbb, ha már karrierje kezdete előtt lezuhan a repülőgépe?